JOAN REEVES

Opriți nunta!

Traducerea și adaptarea în limba română de

IRINA POPESCU-TISMANA

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Ally Fletcher așteptase șase ani – șase ani lungi – pentru această ocazie. Doar nu era s-o oprească o simplă furtună cu tunete.

Privi prin râul de ploaie care-i spăla parbrizul, pentru a repera biserica. Ștergătoarele nu puteau face față unui potop care reducea vizibilitatea la zero.

O simplă furtună? Era ca și cum ai spune că o tornadă texană era doar o adiere de vânt, gândi Ally, îngrijorată că ar putea să scape clădirea veche din piatră.

Brusc, biserica se înălță din ceața serii ce începuse să se lase și Ally apăsă pe frână. Mișcă brusc spre dreapta volanul mașinii închiriate, în efortul de a întoarce în parcare. Mare greșeală.

Micuța mașină albastră se roti în cerc și se opri când se ciocni de un Jaguar negru parcat de-a lungul aleii. Nu avu timp nici măcar să țipe, dar impactul o zgâlțâi pe Ally din cocul prea strâns situat în creștetul capului până în tălpile încălțate în pantofi eleganți.

Mașina închiriată se scutură, apoi motorul tuși și muri.

Ally își eliberă răsuflarea care-i rămăsese undeva între plămâni și gât. Acesta era sfârșitul perfect al unei zile perfect de oribile.

Cu mâinile tremurânde, scoase maneta din viteză și trase frâna de mână. Nu avea timp de pierdut cu istericalele. Zborul ei de la Love Field din Dallas aterizase cu treizeci de minute mai târziu la Hobby Airport, datorită furtunii.

Disperată să ajungă în micuțul oraș Brookwood la cincisprezece mile sud de Houston, luase singura mașină disponibilă de la agenția de închirieri – chiar dacă asta însemna să-și înghesuie picioarele lungi într-o mașină evident proiectată pentru unul dintre cei mai mici locuitori din Munchkin Land.

Cu întârziere, funcționarul de la agenție o avertizase că aerul condiționat al mașinii era puțin defect. Curând descoperi că nu funcționa deloc.

Cumva, se descurcă pe străzile inundate din Houston și într-un timp record, dat fiind ora de aglomerație a orașului, reuși să iasă.

La ora când Ally intrase pe drumul cu două benzi de circulație ce ducea la Brookwood, seara ploioasă de iunie devenise o experiență sufocantă în strâmtoarea unei mașini unde era tot atât loc ca într-o conservă de pește. Aerul condiționat defect cooperase cu umezeala Houstonului ca să-i înmoaie machiajul aplicat cu grijă. Și acum, asta!

Dezgustată, Ally dădu cu pumnii în volan. Va lăsa blestemata de mașină acolo unde era – aripa dreaptă tamponată de cea stângă a Jaguarului. Se va ocupa de această problemă și de precis nervosul proprietar al Jaguarului, mai târziu.

Ally apăsă pe clanța portierei, dar ușa nu se mișcă. Gemu disperată. Nu avea timp și de asta. Exasperată, împinse tare și cu umărul. Ușa se deschise. Cu un țipăt șocat, Ally căzu afară în ploaie.

Instinctiv, își opri căderea cu mâinile, alegându-se cu două palme julite pentru efortul ei. Cu adevărat furioasă acum – pe prăpădita de mașină, ploaia care o mura, ora aglomerată de trafic, și apelul telefonic care declanșase această nebunie – se chinui să se ridice în picioare. Impulsiv, lovi cu piciorul drept în ușa mașinii.

– Auu! țipă ea de durere, dar ușa rămase închisă ... Țopăind pe piciorul stâng, gemu ... Se putea mai rău?

Totul era din vina lui Burke. Nu-l văzuse pe afurisitul de om de șase ani. Șase ani de viață liniștită, ordonată. Dar din momentul în care bunica ei îi rostise numele în această după-amiază, lumea ei începuse să o ia razna.

– O să plătești pentru asta, Burke Winslow! mormăi ea tremurând în ploaia puternică.

Șchiopătând, se grăbi spre treptele bisericii, strâmbându-se de durere de fiecare dată când piciorul ei drept, vătămat, atingea pavajul.

Rochia scumpă, neagră și subțire pe care o purta nu-i oferea nici o apărare contra vremii. Se gândi tânjind la jacheta asortată, pierdută pe undeva în timpul grabei nebune de la Dallas la Houston. Dispariția jachetei din mătase foarte scumpă era un alt motiv să-l urască pe Burke Winslow.

Când concepuse acest plan, Ally se imaginase sosind la biserică și arătând de parcă ar fi descins din paginile lui "Vogue". În loc de asta, arăta ca fotografia cuiva dintr-un ziar care alunecase în noroi.

Cu piciorul zvâcnind și apa picurându-i din păr, împinse ușile duble din metal ale bisericii.

Venise să arate sofisticat și superb în cea mai bună toaletă a ei. În avion, se văzuse pășind în centrul bisericii cu toți ochii bărbaților ațintiți asupra ei. Mai ales ochii intens căprui ai lui Burke. În visarea ei

cu ochii deschiși, fusese calmă și reținută și oh, atât de rece. Ei bine, era chiar rece, gândi ea, clănțănind din dinți.

Pentru o clipă, Ally se gândi să-și abandoneze planul impulsiv. Dar poate că până la urmă, nu arăta atât de rău pe cât credea. Momentul de înțelepciune se duse.

Când totul se va termina, hotărî Ally, va avea o drăguță cădere nervoasă. Dar acum, nu avea timp. Nunta probabil începuse deja.

***

Burke Winslow avea un nod cât un puc de hochei în măruntaie. Cel puțin începuse în măruntaie. Imediat ce preotul spusese, "Dragii mei", pucul de hochei se urcase. Acum, părea să se fi așezat în gât.

Înghiți. Gulerul alb, apretat, care-i înconjura gâtul, nu lăsa loc unui puc de hochei. De abia mai putea respira. Se uită în jur, neauzind nici un cuvânt din ce spunea preotul. Ca într-un vis, remarcă ferigile și florile din coșurile care flancau altarul.

Trei femei purtând rochii de saten de culoarea șerbetului de portocale arătau simțindu-se prost în aceste invenții cu mâneci bufante și fuste cloș. O auzise pe una dintre domnișoarele de onoare bombănind că miresele aleg întotdeauna culori hidoase și stiluri care nu flatează însoțitoarele lor astfel încât mireasa, prin contrast, să apară mai frumoasă.

Asta ar putea fi unica justificare pentru alegerile făcute de Tiffany, partenera lui de afaceri. Nu, se corectă el. Astăzi era mai mult decât o parteneră de afaceri. Era mireasa lui. Cel puțin cu numele.

Mireasa lui? Tâmplele începură să-i zvâcnească. Chiar dacă numai cu numele, gândul îl făcu să fie cuprins de un fior de teamă..

Burke se uită la dreapta lui. Fratele lui Rod, nașul, și cei mai buni doi prieteni ai lui Burke, Dave Hernandez și Craig Bishop, cavaleri de onoare, stăteau acolo, arătând cu mult mai confortabil în smochingurile lor, decât Burke într-al lui, totuși, judecând după expresiile lor, semănau mai curând a ciocli la o înmormântare decât însoțitorii lui.

Ochii i se întoarseră înapoi spre Tiffany. Era ca și cum își privea viața trecând pe dinaintea ochilor. Dintr-o dată, se întrebă ce naiba făcea. Merita încheierea unei afaceri să te însori cu o femeie pe care nu o iubești? Bineînțeles, draga de Tiffany era o parteneră de afaceri nemaipomenită. Ajutase la creșterea companiei, la actualul statut financiar, dar nu era un motiv s-o facă soția lui. Burke simți un instinct primitiv de a o șterge. Picioarele i se mișcară neliniștite.

– Ce faci? șuieră Tiffany.

Burke o privi și fu ca și când o vedea pe adevărata Tiffany pentru prima dată. Arăta extrem de puțin plăcută. Ciudat. Nu remarcase niciodată acele încrețituri de la ochi. Adevărat, erau slabe, dar își putea închipui cum se vor adânci în câțiva ani.

De fapt, cu cât studia mai mult liniile acelea, cu atât mai tare semănau cu niște șanțuri încastrate în piele. Acum, că se gândea la asta, se încruntă un pic. Niciodată nu-și dăduse seama de asta înainte. La fel cum nu știuse că este atât de lipsită de gust. Ochii lui se întoarseră la rochiile de culoarea șerbetului de portocale ale domnișoarelor de onoare.

Ochii cenușii ai lui Tiffany se îngustară. De obicei, el aprecia acea privire concentrată fiindcă însemna că ea calcula o oarecare strategie

ce ar duce la creșterea profiturilor companiei. Acesta era singurul lucru care îi plăcea la Tiffany, era o femeie de afaceri. Astăzi, totuși, acea privire ascuțită îl făcu să se înfioare.

– Burke Winslow, să nu îndrăznești să-mi faci neplăceri. Nu este timpul să dai înapoi!

Burke înghiți din greu. Cuvintele ei sunau ca sâsâitul prevenitor al unui șarpe. Nu ca șoapta sexy pe care ar trebui s-o folosească o mireasă. Și felul în care părea să-i citească gândurile era de-a dreptul înfricoșător.

– Ne-am înțeles să facem acest lucru. Îți amintești? șuieră ea din nou.

Noi nu ne-am înțeles, vru el să strige. Ea concepuse acest plan trăsnit și-i vorbise despre el. Și precis nu șuierase când îl convinsese să facă asta. Nu se putea însura cu o femeie care șuiera – chiar dacă urma să fie o căsătorie doar cu numele.

Picături de sudoare îi apărură pe frunte. Brusc, Burke fu sigur că făcea cea mai mare greșeală din viața lui. Nu, se corectă singur, a doua cea mai mare. Onoarea celei mai mari greșeli fusese deja acordată pentru fiasco-ul primei lui căsătorii.

Înspăimântat, hotărî că trebuie să oprească această farsă înainte de a merge mai departe.

Dar cum? Tiffany avea și ea mândria ei. Câteodată îi stătea ca un spin în coastă, dar era totuși partenera lui. Oftă. Cu mult mai important, era o prietenă. Și chiar dacă n-ar fi fost, doar nu era să facă ceva nedemn, ca de exemplu, să plece.

Draga de Tiffany avea o mândrie de neclintit. A vătăma acea mândrie ar fi o nebunie, ca și cum ai flutura un steag roșu în fața unui taur – iar consecințele ar fi îngrozitoare.

Ar face moarte de om dacă el ar anula brusc nunta ... chiar în fața altarului! Burke simți că i se face rău. Senzația de greață îi dădu brusc o inspirație. Ar trebui să se anuleze ceremonia dacă s-ar trânti la pământ și ar începe să se zbată de parcă ar fi cuprins de spasme.

– Burke Winslow! șuieră Tiffany din nou. Acesta este răspunsul la problema noastră. Îți amintești?

Cuvintele ei forțară cruda realitate să-i potolească emoțiile care-l amenințau. Era prins la mijloc. Cu un oftat, încuviință că totul mersese prea departe. Nu mai exista cale de întoarcere. Va trebui să treacă prin toată nebunia asta.

– Mda, îmi amintesc, mormăi el doar pentru urechile ei. Dar a fost ideea ta și eu am fost destul de prost să te las să mă convingi că va merge.

Și în acel moment, știu că nu va putea trece printre toate acestea. Nu era corect.

Își drese vocea și se pregăti să vorbească. Poate că Tiffany nu avea o viață personală. Întotdeauna crezuse că era ciudat că o femeie atât de splendidă era complet neinteresată când venea vorba despre bărbați. Ar fi surprins dacă ea ar avea vreodată o întâlnire. Dar el avea viață socială? Nu avea?

Burke se încruntă și încercă să-și amintească ultima lui întâlnire. Când nu descoperi nimic realiză că el și cu Tiffany erau de aceeași teapă. Poate că se meritau unul pe altul. Bănuia că nimeni altcineva nu și-ar dori doi împătimiți de muncă așa cum erau ei.

– Nu, Burke!

Tiffany îi dădu un ghiont și-l împunse cu tocul de la pantofii ei de satin, în picior.

Burke se strâmbă de durere.

– Să nu îndrăznești să dai înapoi, șopti Tiffany. Ai fost de acord și o să te oblig să te ții de cuvânt.

Burke își înghiți o exclamație de durere și o privi în ochi. Chiar speriat așa cum era, recunoscu semnele amenințătoare care țâșneau ca razele de laser din ochii mari și verzi.

– Bine, bine, mormăi el.

Ea îl recompensă cu un zâmbet plăcut. Avea dreptate. El fusese de acord cu Tiffany că muncise prea greu ca să lase să scape această ocazie. Venise cu o cale ingenioasă de a ocoli o situație spinoasă. Și nu era ca și când va fi trebuit s-o curteze pe Tiff. Amândoi râseseră de acea idee.

Resemnându-se cu soarta, Burke dădu din umeri. Supraviețuise unei căsătorii distruse. Ceva de acest gen. Putea s-o facă iarăși. Cel puțin nu se autoamăgea că el și Tiffany erau îndrăgostiți nebunește. Asta n-ar fi rău deloc, comparând cu prima lui căsătorie și divorțul.

Îl auzi pe preot intonând:

– Dacă cineva de aici știe vreun motiv pentru care această femeie și acest bărbat n-ar trebui să fie uniți prin sfânta taină a căsătoriei, să vorbească acum sau ...

– Opriți nunta! se auzi o voce de femeie.

Burke își roti ochii în cap și murmură un "Mulțumesc" fierbinte. O dulce ușurare îi alungă disperarea așa cum razele de soare gonesc norii cei negri.

Tiffany îi dădu un cot ascuțit și-i șuieră un cuvânt care n-ar fi trebuit niciodată rostit în biserică. Deși îi venea să râdă tare, Burke își compuse o față inexpresivă. Era salvat. În ciuda raționamentelor din urmă cu doar câteva clipe, nu putea decât să se bucure când se întoarse să vadă de unde îi venea salvarea.

Un cor înăbușit de bolboroseli și șoapte străbătu biserica. Cineva chicoti nervos. Toți își întinseră gâturile să vadă cine strigase obiecția.

O femeie șchiopătă din fundul sanctuarului. Fiecare pas pe care-l făcea era însoțit de un zgomot de fleșcăială și lăsa pete de noroi pe covorul bogat, albastru. Chiar de la distanța aceasta, îi părea familiară.

Părul ei ud leoarcă îi atârna pe cap într-un coc care părea să-și fi pierdut direcția. Atârna jalnic peste urechea dreaptă în acel moment, în timp ce restul podoabei capilare părea să fie lipită de frunte. Din tivul rochiei negre curgea apă. În câteva cuvinte – era personificarea unei curci plouate.

– Ce înseamnă asta? întrebă Tiffany, iar roșeața îi coloră pomeții. Asta este ideea ta despre glumă? se întoarse spre el, iar ochii îngustați, ca niște bucăți de sticlă verde, scăpărau de mânie.

– Nu. Bineînțeles că nu. De ce aș face așa ceva? Știi că am nevoie de această căsătorie.

Și așa era. Avea nevoie de această căsătorie. Răsuflă adânc, plin de ușurare. Poate că avea nevoie de o soție, dar precis nu voia una.

Timid, se uită la Tiffany, știind că nu se va mai supune ceremoniei, atâta timp cât beneficia de această amânare datorată misterioasei femei udă leoarcă. Indiferent cine era, era răspunsul la rugile lui disperate.

Într-un fel, îi va explica lui Tiffany, hotărî el, nefiind în stare să simtă nici un regret. Plin de veselie, plănuia cum să-i explice. O va lua ca pe o afacere care eșuase. Draga de Tiffany va înțelege. Trebuia să înțeleagă, fiindcă nimic pe lume nu l-ar putea face acum să se mai căsătorească. Se legănă pe călcâie, ușurat de această întorsătură a evenimentelor.

– Vă rog să așteptați, pot explica, strigă femeia.

O nouă rundă de mormăieli străbătu biserica.

Zâmbetul lui Burke se topi. Se încruntă! Sprâncenele i se ridicară și ochii i se măriră. Se îndreptă și-și aținti întreaga atenție asupra femeii.

Nu putea fi adevărat.

O urmărea cum parcurgea distanța dintre ei. Ploaia îi distrusese coafura și pantofii, dar făcuse minuni cu rochia simplă, una din acele rochii negre cu care femeile obișnuiesc să-și umple dulapurile. Îmbibarea cu apă permisese țesăturii să se muleze pe trupul apetisant curbat în toate locurile potrivite.

Ochii lui zburară către fața femeii. Era ea!

Sub părul ud și încâlcit era dovada vie a celei mai mari greșeli din viața lui – fosta lui soție, Ally Fletcher.

Tu!

Sistemul de apărare al lui Burke trecu pe roșu. Adrenalina începu să-i alerge prin vene. Dacă ar avea de ales între luptă și fugă, ar alege categoric pe prima. Pătruns de emoții contradictorii încercă să-și imagineze cum își putuse face apariția Ally la această oră și în acest loc.

Ușurarea fu înlocuită de stupefacție. Într-o clipă, senzația se transformă într-o furie puternică, răsturnând toate celelalte emoții, lăsându-l pe Burke profund scandalizat în mijlocul celor șase ani de durere.

Cum îndrăznea Ally să năvălească aici așa și să-i distrugă nunta? Nu dădu atenție glasului conștiinței care-i reamintea propria reținere de a se însura cu Tiffany.

Furia lui Burke la apariția bruscă a lui Ally, aici și acum, creștea cu fiecare pas făcut de ea. Își închipuia oare că poate pătrunde în viața lui și că va fi primită în lumea sa cu brațele deschise?

Ei bine, va trebui să se gândească la altceva! Își încrucișă brațele. Hotărârea i se accentuă. Va fi încântat să-i arate lui Ally Fletcher cât de superior îi era.

Își imaginase ani întregi cum ar fi să-i dea o doză din propriul ei medicament. Cum i-ar plăcea o lingură plină de inimă zdrobită? Ochii lui se îngustară pe fața ei.

Nimic nu l-ar mai opri acum de la însurătoare, își jură el, mai ales dacă era ceva la care să obiecteze Ally. Zâmbi posac și așteptă ca fosta lui nevastă să vorbească.

Expresia crâncenă a lui Burke o făcu pe Ally să-și dorească să fi procedat altfel. Fusese nebună să zboare până aici. Ar fi trebuit să telefoneze, în ciuda obiecțiilor bunicii Edith. Chiar și o telegramă ar fi fost preferabilă în loc să-l înfrunte în fața atâtor oameni.

Ally se simți năucită când privi în ochii căprui ai lui Burke. Oh! Și-i amintea mult prea bine. Cândva, o priviseră cu pasiune fierbinte. Acum, acești ochi arătau crânceni și mortali ca niște vârfuri de săgeată.

– Burke, lasă-mă să-ți explic, spuse Ally.

Încercă să-și înlăture cârlionții uzi de pe frunte în timp ce-și făcea curaj, dar amestecul de ploaie și fixativ țineau părul lipit strâns ca un clei. În acel moment, se simți la fel de urâtă ca atunci când fusese un copil gras. Se luptă cu sentimentul de nesiguranță pe care îl aducea aceste amintiri.

– Burke, dă-o afară de aici ca să putem continua, îi ceru Tiffany.

Privirea de gheață a lui Ally ar fi putut îngheța un martini când o contemplă pe mireasa lui Burke. Ally nu o plăcu de la prima vedere. Era exact tipul pe care Burke îl plăcuse întotdeauna – o micuță clonă blondă a lui Barbie, cu o măsură a pieptului mai mare decât coeficientul ei de inteligență.

– Aș vrea să vorbesc cu tine spuse Ally, ignorând-o pe femeie. Între patru ochi, te rog, adăugă ea, hotărâtă să fie rațională și calmă.

– Pleacă, indiferent cine ești, țipă Tiffany.

Ally o privi din cap până în picioare. Îi displăcea totul la această femeie, de la pielea ca piersica, până la picioarele micuțe încălțate în pantofi de satin alb, cu tocuri.

Cum îndrăznea mireasa lui Burke să arate așa de pură și perfectă după ziua prin care trecuse Ally? Asta făcu să-i sporească neplăcerea și mai mult.

– Ce-ți mai clocește mintea, Ally? întrebă Burke.

Ally îl privi.

– Nu este ușor, Burke. Te rog.

– Ușor? Când mi-ai făcut tu mie ceva ușor?

Buzele lui Burke se strânseră. Își puse mâinile în șolduri și înfruntă femeia care cândva îi topise inima suficient ca să se însoare cu ea. Chiar plină de noroi și udă leoarcă, încă îl făcea să simtă noduri în stomac. Nemilos, alungă această dorință prostească. Era o nebunie să mai aibă astfel de gânduri.

– Nu am venit aici să învii trecutul, spuse ea.

Un murmur din mulțime o făcu să se uite peste umăr.

Burke realiză momentul exact când descoperi că o sută de oameni îi sorbeau fiecare cuvânt. Observă cu satisfacție cum se înroșește.

– Cu atât mai bine. Ce dr ... Burke își aminti unde era, ce faci aici?

Își încrucișă brațele și bătu nerăbdător din piciorul drept.

Bătaia piciorului îi aminti lui Ally de ticăitul unui ceas ... de la o bombă.

Înghiți în sec, conștientă de graba acțiunilor ei de când bunica îi spusese că Burke urma să se căsătorească în seara aceasta.

Ce o apucase? Dacă era așa de supărat pe ea fiindcă oprea nunta, nu voia să fie la mai puțin de șapte kilometri depărtare când va descoperi motivul pentru care întrerupsese ceremonia. Nu va sări în sus de fericire.

– Ally? Vocea lui întrebătoare purta o notă de avertizare.

Ea trase de timp. Privirea îi trecu peste mica adunare. Îi recunoscu pe câțiva dintre invitați. Ei fuseseră și la nunta ei cu Burke, în aceeași biserică. Amintirea era dulce-amăruie – mai mult amăruie.

Bunicul lui Burke stătea în partea de biserică a mirelui, așa cum stătea la propria ei nuntă cu Burke. Spre surprinderea ei. el îi făcu cu ochiul. Ally reuși să-i zâmbească slab și să dea din cap. Întotdeauna îl plăcuse pe Frederick Winslow

– Atenție, Ally, o provocă Burke ironic. Concentrează-te. Ce vrei?

– Vreau?

Ochii ei se îndreptară spre fața lui Burke. Chiar și dacă n-ar fi stat cu câteva trepte deasupra ei, tot ar fi dominat-o cu înălțimea. Nu va da atenție dorinței care o furnica atunci când se uita la el. Nu va da, își jură ea în tăcere.

Acum, la douăzeci și opt de ani, Burke era și mai frumos decât atunci când se măritase cu el. Smocul lui de păr de culoarea nisipului era încă des și bogat. Câteva linii fine dădeau feței lui caracter și-l făceau mai atrăgător ca oricând. Ce vroia ea? Oh, Doamne!

– Ally, îi ceru ascuțit Burke.

– Da, bine, spuse ea, îngrozită de cât de lipsită de vlagă părea.

Gura i se închise strâns. Își înăbuși răspunsul fizic neașteptat față de el. Niciodată să n-o mai apuci pe acest drum, se certă ea în gând. Dar nu-și putea opri fiorul care-i alerga de-a lungul șirei spinării. El avea aceeași ochi căprui cu gene lungi, care o puteau arde cu o privire.

De ce l-a alungat?

– Oh, m-am prins, se clătină Burke pe călcâie, cu brațele încrucișate în timp ce o observa. Această mică întrerupere este unul din impulsurile tale nebunești. Acum că ești aici, nu știi ce să spui? Este doar o reacție spontană la recăsătoria mea? Aceeași veche Ally! rânji el. Nu te-ai schimbat deloc.

Cuvintele lui aspre îi înghețară dorința. Împietrită, strigă:

– Nu este adevărat.

– Își mușcă limba, ca să nu-i spună că nu mai era nimic la ea care să semene cu fata nesigură de optsprezece ani cu care se însurase cu șase ani în urmă. Se schimbase și procesul fusese dureros.

Ally răsuflă adânc, În loc de asta, spuse, cu cât mai multă demnitate, de parcă ea era un adult și el un copil neastâmpărat:

– Poate că ar trebui să mergem undeva să discutăm asta.

Vocea lui Burke scăzu în intensitate:

– N-ai vrut să discuți acum șase ani, murmură el încet. Nu văd ce am avea de discutat acum ... Adăugă cu ochii strălucind de emoție ... Așa că ia loc sau pleacă.

El zâmbi afectat ca și cum știa cât de mult va urî ceea ce va spune în continuare:

– Mă căsătoresc, și tu nu poți face nimic să mă împiedici.

– Oh, carachios nesuferit! exclamă ea înfuriată de vorbele lui. După tot necazul prin care am trecut ca să ajung aici. Nu este vina mea că am ajuns prea târziu să opresc nunta înainte de a începe.

– Vrei să ieși afară și să ne lași în pace? Acum! interveni Tiffany.

– Du-te și așază-te, Ally. Poți urmări nunta chiar dacă n-ai fost invitată, spuse Burke.

– Nu te poți îndura! strigă Ally, exasperată.

– Ți-am spus să stai jos, îi comandă el cu fermitate.

Fațada de calm senin a lui Ally se evaporă:

– N-o să mă așez. Nu-mi poți ordona ca unui copil neastâmpărat. Am ceva să-ți spun, Burke Winslow, și o să mă asculți.

Murmurul din partea invitaților crescu în volum până la un mormăit presărat cu râsete. Ally se îmbujoră, dându-și seama că ei trei, ea, mireasa și mirele, se dădeau în spectacol.

– Foarte bine, stai acolo, îi întoarse Burke spatele. Continuă, părinte, spuse el pastorului.

– Oh, Burke, spuse pastorul cu un zâmbet blând. Nu pot face asta până nu aud ce are de spus domnișoara. Sunt sigur că nu ar fi întrerupt un eveniment atât de important dacă n-ar fi vorba de ceva important.

Tiffany interveni:

– Părinte, sunt sigură că strugurii sunt cam acri pentru ea. Probabil este vreo iubită părăsită ... Se uită la ceas ... Oricum, se face târziu și va trebui să terminăm, fiindcă mâine plec la Los Angeles la o întâlnire importantă, dimineața devreme.

Un hohot de râs întâmpină vorbele ei. Ally se uită la blondă. Era iritată să nu piardă întâlnirea de afaceri de la L.A.? Era oarbă femeia la bărbatul de lângă ea?

Ally se uită la Burke. Nu părea agitat câtuși de puțin de remarcele miresei sale. Ce se petrecea aici?

– Te rog, părinte, sunt sigură că putem rezolva asta după aceea. Nu-i așa, Burke? întrebă Tiffany.

Burke dădu din cap și mormăi:

– Mda, sigur.

Va trece prin asta dacă era ultimul lucru pe care ar trebui să-l facă.

Îi va arăta el lui Ally.

– Dar nu poți, protestă Ally.

– Ally, pleacă de aici.

Stătea cu spatele la ea. Îi va arăta ce simți când ești respins. Ignorat. Răzbunarea era o infuzie amară și el de-abia aștepta să i-o administreze.

– Nu ești binevenită aici, o informă el cu fermitate.

Cuvintele îi fură întâmpinate de un zumzăit proaspăt de conversație. Invitații la nuntă aveau o zi interesantă. Mâine, știrea va circula prin tot Brookwoodul, bănui el.

Surprinzător, bunicul lui nu scoase o vorbă. Burke se întoarse ușor și se uită la Frederick Winslow. Fu surprins să vadă amuzamentul evident de pe fața bătrânului. Dar bunicul încercase să-i vorbească, să-i ceară să nu se însoare cu Tiffany.

– Burke, trebuie să mă asculți, strigă Ally.

– Nu am nimic de-a face cu tine.

De această dată se întoarse cu fața la ea. Buzele lui erau întinse într-un zâmbet neplăcut.

Mitocănia lui deliberată făcu să se înfierbânte sângele lui Ally și mai tare. Ar trebui să-l lase să continue această nuntă tâmpită. Apoi ar râde când el și-ar da seama. Dar simțea un junghi în inimă la gândul că se însura cu altcineva – mai ales viziunea frumuseții blonde stând lângă el la altar.

– Ce este cu toată chestia asta? întrebă Tiffany, întorcându-se.

– Ally, eu mă însor, așa că întoarce-te la Dallas, unde te-ai ascuns în ultimii șase ani.

– Mi-e teamă că nu te pot lăsa să faci asta, spuse Ally.

Era surprinsă că știa unde locuia.

– Și cum ai să mă oprești?

Rânjetul lui o scotea din sărite. Făcu un semn cu capul spre ieșire. Dar pentru că el era un măgar, ea nu trebuia să se comporte ca atare.

– Spunându-ți ceva. În particular, Burke.

– Nu cred că am avea ce să ne spunem unul altuia.

– Încetează să fii atât de capsoman și ascultă-mă doar un minut, îi ceru Ally, pierzând bătălia cu propriul ei temperament

– Putem, vă rog, să facem ceva progrese aici? ceru Tiffany. Burke, du-te să vorbești cu ea și întoarce-te, ca să putem termina asta.

– Să nu mă faci capsoman, spuse Burke, ignorând-o pe Tiffany. Credeam că te-ai maturizat un pic, dar nici gând. Ești la fel de încăpățânată cum erai când te-am cunoscut prima oară. Crezi că poți intra aici când dorești și să mă învârți după degete cum îți place? Ei bine, zilele acelea s-au dus, scumpete.

– Nu-mi spune scumpete, zise Ally printre dinții încleștați.

– Să nu-mi spui ce pot și ce nu pot face. Îți voi spune cum vreau. Ca de exemplu, că mă însor dacă doresc.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu te poți însura, prostule! răbufni Ally.

– Și de ce nu, mă rog? se răsti Burke.

– Pentru că ești încă însurat cu mine.

Capitolul 2

– Ce? urlă Tiffany.

– Involuntar, Ally se dădu un pas înapoi, dar nu era nevoie să fie îngrijorată. Furia lui Tiffany era direcționată doar către Burke.

– De ce tu ... tu! explodă cea care ar fi urmat să fie mireasă.

Apoi îl lovi pe Burke peste față cu florile pe care le ținea în mână. Pentru o femeie micuță, avea destulă forță, gândi Ally cu o admirație plină de invidie.

Polenul galben plouă pe smochingul negru și petale portocalii căzură pe dușumea. Fără un alt cuvânt, Tiffany se răsuci și coborî treptele ce duceau la altar.

– Așteaptă o clipă. Îți pot explica, protestă Burke involuntar, sigur că n-avea habar ce se petrecea.

Singurul lucru pe care îl știa era că afacerea cu Sakamoto Limited se evapora în fața ochilor lui.

Dar copleșitoarea ușurare pe care o simțea nu-i permitea să-i pară prea rău.

Singurul lucru pe care îl regreta era încurcătura în care o pusese pe Tiffany, cauzată de această reprezentație.

– Așteaptă, Tiff! Tiffany! Întoarce-te! o strigă vrând să se scuze, dar știind că era în zadar.

Odată pornită, îți trebuia timp ca s-o oprești pe Tiffany.

Ea nu se uită în urmă.

O să vorbesc cu tine când o să mă întorc de pe coastă, strigă ea punctându-și fraza cu o bătaie a ceea ce mai rămăsese din buchetul ei, pe coapsă ... Spre adunarea invitaților, flutură o mână de parcă ar fi îndepărtat o scamă... Toată lumea ... toată lumea să meargă acasă!

Un val de râsete urmă cuvintelor ei furioase. Unii dintre invitați se ridicară, dar cei mai mulți rămaseră așezați. Era limpede că nu credeau că reprezentația s-a termint, bănui Burke. Și în micul oraș Brookwood, trebuia să fie cea mai mare distracție – de fapt singura distracție de vineri seara, când campionatul de fotbal școlar urma să vină doar peste câteva luni.

Musafirii nu se mai deranjară să-și păstreze vocile joase când discutară despre nunta neterminată care va dăinui în memoria orășelului. Burke nu îndrăznea să riște o privire spre fratele și prietenii lui. Știa că Rod, Dave și Craig nu vor uita niciodată asta și vor face tot posibilul ca nici el să nu uite.

Burke oftă. Nu mai era cazul să folosească precauție și mândrie – pentru a o prinde pe fugara lui mireasă. Tiff nu-l va asculta până nu i se va vindeca orgoliul rănit. În trecut, fusese martor la furia ei față de ceea ce considera o insultă. Adesea o acuzase că era rudă cu Hatfields cât și cu McCoy din cauza talentului ei de a purta pică. Se înfioră, știind că acum avea pică și pe el.

– Burke? îi întrerupse reverendul gândurile.

Ai vrea să mă adresez musafirilor tăi?

Burke își frecă fața cu ambele mâini, dorindu-și să înlăture nunta cea cu ghinion cât mai ușor.

– Mulțumesc, părinte, dar voi avea eu grijă.

Se uită la fratele lui, Rod, și apoi la prietenii lui, Dave și Craig. Gemu în sine. Urmau să aibă o zi ocupată cu asta. Resemnat, se întoarse spre adunare și fu întâmpinat de zâmbete largi și râsete înăbușite. Partea de biserică destinată lui părea să accepte fără dificultate. De fapt, păreau să se fi distrat pe cinste.

Din nefericire, partea de biserică a miresei era evident goală. Familia lui Tiffany și prietenii plecaseră deja. Se încruntă. Situația putea fi mai delicată decât crezuse. Tatăl lui Tiffany și frații lui erau toți bancheri în Houston. De fapt, erau bancherii lui. Și erau cunoscuți pentru lipsa lor de umor.

– Îmi pare rău, oameni buni, ce pot să spun? dădu Burke din umeri. Mulțumesc că ați venit. Dacă vă este foame, duceți-vă la Ballard, lângă golf. Este păcat să se prăpădească atâta mâncare, și orchestra ar trebui să fie extraordinară. Vin și eu mai târziu.

Se strădui să zâmbească, deși nu simțea nici un pic de veselie pentru felul în care se întorsese seara.

Cu pași hotărâți, coborî treptele de la altar și se opri în fața lui Ally. Cu o voce de gheață, rosti:

– Ție, am câte ceva să-ți spun, o prinse, smucind-o, de braț. Cred că va trebui să vorbim acum.

Ally simți că o lasă genunchii. Oh, Doamne! Făcuse o eroare imensă de judecată. Doar că-i pusese mâna pe braț și dorea să se arunce în brațele lui! Rezistă tentației de a face un astfel de lucru nesănătos. În loc de asta, încercă să-i înlăture mâna.

– Dă-mi drumul, bombăni ea.

Deși strângerea lui nu o durea, nu-i permitea să scape.

– Nu cred că aș face un astfel de lucru. Știu cât de mult îți place să dispari cum întorc spatele.

Ally înghiți cu greu. Acum, n-avea ce face. Ar fi trebuit să se strecoare afară cu anturajul lui Tiffany.

Târșindu-și picioarele și simțindu-se ca și cum ar fi avut cu cinci ani mai mult și condusă la scaunul de tortură, îi permise lui Burke s-o scoată din biserică. Un zgomot puternic de conversație îi urmări.

Mersul de la altar la ușile duble din spatele sanctuarului i se păru interminabil. Ally își înălță capul cu mândrie, de parcă era obișnuită să apară la evenimente sociale arătând ca o curcă plouată. Nu-și putu opri roșeața care-i colora obrajii murdari de noroi.

După ce ea și Burke trecură prin ușile duble din spate, își scutură brațul ca să și-l elibereze din strânsoarea lui.

– Destul. Sunt în stare să merg fără ajutorul tău, mormăi ea.

– Vreau doar să mă asigur că nu vei dispărea așa cum ai făcut-o acum șase ani.

Ally nu avea cum să se apere împotriva adevărului, așa că atacă:

– Oh, calmează-te!

– Eu? Să mă calmez? Vocea lui spori cu câțiva decibeli. Știi că ai tupeu? Ai năvălit aici arătând ca ... Își flutură mâna în susul și în josul ei, părând că i se epuizaseră cuvintele. Așa! exclamă el în cele din urmă. Și îmi strici nunta. Și vrei să mă calmez?

Își clătină capul dintr-o parte într-alta.

– Ce-ai făcut? Ai venit înot de la Dallas?

– Nu, am zburat, dar a trebuit să mă lupt cu niște noroaie, vorbi ea ironic, refuzând să-l lase să vadă cât de mult o jigneau cuvintele lui.

Și ea care crezuse prostește că o să-l impresioneze cât de sofisticată și de matură era ...

– Ce legătură are înfățișarea mea cu orice altceva? se răsti ea, trăgându-și șuvițele încâlcite de păr de pe obrazul drept și strâmbându-se de durere.

El o privi din nou din cap până în picioare.

– Dacă te-ai luptat cu noroaiele, se vede că ele au învins.

Apoi, colțurile gurii lui se ridicară.

Ally era furioasă.

– Pentru informarea ta, domnule Burke Winslow, eu ... eu ...

Râsul lui o întrerupse.

– Să nu îndrăznești să râzi de mine, explodă Ally.

– Nu mă pot abține. Dacă te-ai putea vedea cum arăți. Nu pot să-mi imaginez cum ai reușit să arăți ca un șobolan murat.

– Un ... șobolan ... murat? întrebă ea printre dinții încleștați ...

Efortul de a se face dorită de el putea fi punctat cu un zero mare și umflat ...

– Știi de ce? Am făcut-o intenționat, ca să mă cobor la nivelul șobolanului murdar pe care am venit să-l văd.

– Ha,ha, ha, Ally. Aiurea în tramvai! o zeflemisi el.

Ally își adună ultimele rămășițe de demnitate.

– Hai să uităm cum arăt eu. Oricum, nu are nimic de-a face cu asta.

– Ba are mult de-a face. Arată cât de imposibilă și impulsivă ești încă. Ai năvălit aici și mi-ai stricat nunta într-un acces de gelozie. Aș spune că am de ce să fiu supărat.

– Ei bine, poate că și eu am dreptul să fiu supărată! ripostă Ally, fierbând iarăși. Și am o veste bombă pentru tine, măgar arogant și plin de ifose. Și nu ți-am distrus nunta dintr-un capriciu.

El ridică o sprânceană.

– Ești sigură de asta? După cum văd, nu prea ai succes cu mine.

Vorbele lui o făcură pe Ally să ia foc.

– Ești nebun dacă îți închipui că m-am prăpădit de dorul tău în ultimii șase ani. Și asta fiindcă nu am avut timp să mă gândesc la tine din cauza celorlalți bărbați din viața mea, minți ea și apoi îi veni un gând. De unde ai știut că mă ascund la Dallas?

– Ce vrei să spui? păru încurcat Burke.

– În biserică, m-ai acuzat că mă ascund la Dallas.

El dădu din umeri.

– Trebuie să-mi fi spus cineva.

– Pentru informarea ta, nu m-am ascuns la Dallas și m-a durut în cot de tine.

De ce nu vedea că devenise tot ceea ce dorea el de la o femeie? Era inteligentă, sofisticată, matură și plină de succes, sau cel puțin așa o asigurau prietenele ei, ori de câte ori încercau s-o combine cu cineva.

Ally își frecă brațul acolo unde o atinsese mâna lui. Putea să jure că îi simte urma palmei pe piele – o furnica într-un fel care îi accelera pulsul. Asta nu se întâmplase niciodată cu vreunul din bărbații cu care se întâlnise.

– Așa că spune-mi de ce mi-ai ruinat nunta dacă nu din cauza dragostei neîmpărtășite?

– Precis nu din cauză că-mi place să mă fac de râs, închise ea ochii, hotărâtă să pună capăt certei lipsite de sens. Această ceartă nu duce la nimic bun ... Făcu un gest spre ușile duble ... Aceste uși se pot deschide dintr-o clipă într-alta și vom fi înconjurați de toți prietenii și rudele tale curioase. Nu știu ce gândești tu, dar eu m-am săturat să fiu atracția acestei distracții de seară.

– Da ... Burke se uită în jur. Ai dreptate. Vino. Nu vom fi deranjați în camera de discuții a bisericii. După tine, se înclină el și făcu un gest cu mâna dreaptă.

Ally îi aruncă o privire nimicitoare. El ar face bine să nu izbucnească din nou în râs. Se răsuci pe călcâie și-și ridică regal capul.

– Îmi amintesc drumul.

În timpul scurtului drum de la sanctuar la camera mare care servea drept bucătărie și loc de discuții, Ally încercă din greu să-și recapete echilibrul. Acum era șansa ei să-i arate lui Burke cât de diferită era. O va face – chiar dacă asta ar omorî-o.

Acum, era uimită că Burke acceptase această sugestie rezonabilă. Burke pe care-l cunoscuse cu ani în urmă ar fi protestat și ar fi continuat să se certe.

Câteva momente mai târziu, Burke împinse ușa de la camera de discuții. Ally intră în încăperea întunecată și se opri, nefiind în stare să vadă nimic. Burke întinse mâna și-i atinse umărul. Ea se înfioră la această atingere.

– Stai aici și lasă-mă pe mine să aprind lumina.

El se îndepărtă, lăsând-o să se minuneze de reacția terminațiilor ei nervoase la o simplă atingere a lui.

Își umezi buzele. Cum ar reacționa dacă ar atinge-o mai mult decât din întâmplare? Ally era bucuroasă că el nu-i observase reacția. Ar trebui să se controleze.

Faptul de a-l avea în preajmă cerea o comportare model. Asta trebuia să fie problema ei, reflectă ea.

Luminile fluorescente scăldară camera.

– Hai vino, spuse Burke îndreptându-se spre bucătăria echipată gen restaurant din capătul încăperii.

Acum, într-un fel mai calmă și dorind să pună capăt la ceea ce fusese cel puțin un plan strălucit, Ally merse spre canapelele din capătul opus al încăperii.

Camera mare, care servea ca loc de adunare pentru membrii bisericii, se schimbase puțin de când fusese ultima oară aici. Un pian ocupa încă un colț și un cămin din cărămidă roșie se afla în celălalt.

Două canapele oliv lungi, separate de o măsuță de cafea dreptunghiulară, din stejar, erau aranjate perpendicular pe cămin. O pereche de fotolii roșu-arămii, se afla în fața căminului.

Ally realiză dintr-o dată cât de obosită era.

– Mă voi ghemui într-unul dintre aceste fotolii și voi încerca să mă prefac că ultimele câteva ore n-au existat, spuse ea.

Ca să uite încercările acelei zile și inconvenientele serii, îi va lua ceva timp, totuși.

– Fără supărare, dar cred că ar trebui să te duci la toaleta din colț, să te mai împrospătezi, nu? spuse Burke, ochii strălucindu-i de amuzament când o măsură de la părul încâlcit până la pantofii murdari de noroi.

Uitându-se în jos, Ally trebi să încuviințeze. Era prea murdară ca să se așeze măcar pe marginea fotoliului.

– Bună idee. Mă scuzi?

– Bineînțeles, se înclină Burke. Cum aș putea refuza o cerere atât de protocolară?

Ally refuză să riposteze.

– Jigodie, murmură ea printre dinți în timp ce-i zâmbea.

În camera de toaletă, Ally își văzu imaginea în oglindă și se cutremură. Arăta mult mai rău decât își închipuise. Sofisticată și apetisantă? Ha! Nu era de mirare că el nu era impresionat!

Părul ei moale și strălucitor fusese înlocuit de o masă de culoarea noroiului, atârnând într-o parte a capului. Gravitația se pare că învinsese singurul ac de păr care-l ținea precar. Cea mai bună rochie a ei era un dezastru.

– Acea blestemată de mașină!

Aproape uitase că șifonase chestia aia albastră. Va trebui să rezolve totul cu proprietarul Jaguarului.

Ally spuse în grabă o rugăciune ca mașina închiriată să pornească, pentru a se întoarce la aeroport înainte ca avionul să plece la noapte. Asta dacă Burke n-o va schilodi după ce-i va spune povestea ei.

– Va trebui s-o fac, spuse ea imaginii din oglindă.

De ce nu putea arăta ca femeia pentru care se străduise din greu să devină? Poate că nu mai era fata ca o așchie cu care se însurase Burke, dar arăta bine.

Mai important, Ally se împăcase cu sine. Nu mai vedea adolescenta durdulie nefericită, care ținea cură de slăbire ca să intre într-un bikini în vara după terminarea liceului. Deși odată slabă, nu se uitase niciodată la imaginea ei fără a vedea o fată grasă. Era mulțumită că se schimbase.

Bietul Burke! Când îl întâlnise în acea zi de vară, habar nu avusese că primul bikini ascundea mai mult decât părțile vitale ale anatomiei ei. Ascundea și nesiguranța adolescentei grăsulii, transformată. Acea nesiguranță dăduse naștere celor mai rele crize de gelozie. O rosese ca un acid ori de câte ori Burke se aflase aproape de o altă femeie. Asta fusese cu adevărat ceea ce-i distrusese căsătoria.

Cel puțin câștigase ceva prin pierderea singurului bărbat pe care-l iubise vreodată. Se descoperise pe sine. Acum avea câteva kilograme în plus, dar se simțea bine cu ele și cu ea însăși.

Ally se încruntă, amintindu-și imaginea lui Tiffany în fața altarului. Plescăi din limbă la imaginea ei. Să se simtă urâtă pe lângă Tiffany era la fel de ridicol ca și presupusa ei motivație de a veni aici, hotărî ea, părăsind toaleta.

Burke se simțea ca acasă în bucătărie. Era absorbit de sarcina lui și nu o remarcă. Ea admiră fiecare detaliu al înfățișării lui, de la părul des de culoarea nisipului până la tălpile pantofilor bine lustruiți. Avea o față mai matură și mai atrăgătoare. Ochii care o fermecaseră întotdeauna, aveau ușoare riduri la colțuri, ceea ce dădea feței un plus de caracter și de dârzenie.

Așa cum i se maturizase fața, tot așa și trupul. Linia zveltă, adolescentină, dispăruse complet. Acum avea mușchi bine dezvoltați și era îmbrăcat într-un mod care-i punea în valoare. Gândul îi zbură la felul în care ar arăta gol.

Burke nu mai era tânărul de douăzeci și doi de ani de care se îndrăgostise. Devenise un bărbat – unul foarte atrăgător. Smochingurile nu erau arme cinstite în războiul sexelor. Nici un bărbat nu ar trebui să aibă asemenea avantaj în fața unei femei. Spre disconfortul ei, Burke arăta cât se poate de sexy în acest costum clasic, negru.

Parfumul bărbătesc de after shave o gâdila la nas.

Îl urmări în tăcere cum măsura apa pentru cafea. Se trezi cu ochii pe mâinile lui, mari și bronzate, în timp ce-și făcea treaba.

Un fior îi trecu de-a lungul șirei spinării. Își aminti o vreme când mâinile lui o atinseseră și o înnebuniseră de dorință. Scutură din cap și-și reveni din visare.

– Vrei să fac eu asta? se oferi ea ... Când se căsătoriseră, Burke se ocupa de bucătărie, ea nepunând mâna să fiarbă apa ... Cafeaua ta era memorabilă, dar nu fiindcă era bună.

– Știi să faci cafea?

Cuvintele lui o făcură să râdă.

– Este așa de șocant?

Râsul îi mai eliberă tensiunea și el zâmbi.

– Când ne-am căsătorit, nu puteai nici măcar să fierbi apa.

Privirea lui întârzie pe fața proaspăt spălată. Aproape că-i uitase gropița de la colțul drept al gurii. Chiar sub lumina fluorescentă din tavan, pielea ei strălucea.

– Ei bine, asta era acum șase ani, zâmbi ea.

Lui Burke îi trebui un moment să realizeze ce era diferit la ea. Era bronzată. Brațele arătau mai puternice, mai cărnoase. Nu mai era slabă ca un model. Îi plăcea asta.

Nu-și putea lua ochii de la ea. Rochia fără mâneci arăta un trup care l-ar fi făcut pe un bărbat să se mai uite a doua oară și a treia. Se încruntă. Nu-i plăcea deloc ideea.

– Chiar așa, șase ani, murmură el, abia ascultând ce spunea ea, în timp ce ochii lui căutau diferențe în înfățișare.

Trupul îi era mai copt. Arătase grozav când se căsătoriseră, dar acum exista ceva la ea care-i stârnea un interes pe care ar fi preferat să nu-l simtă.

Ally era mai rotundă. Mai plină. Privirea lui trecu peste sâni. Mâinile îl furnicau să-i urmărească liniile trupului.

– Erai complet nefolositoare la bucătărie, spuse el, moleșit într-un fel de apropierea ei.

– Sunt ceva mai expertă acum, chicoti Ally.

– Sper, spuse Burke, întorcându-și fața, ca ea să nu-i citească dorința din ochi.

Ally era bucuroasă că Burke se întorsese cu spatele.

Privirea lui o făcea să dorească lucruri nebunești, de neatins, dar el aparținea unei alte femei acum. Acest gând o umplea de disperare. Nu-i era de nici un folos să se chinuiască.

– Uite, trebuie să mă întorc la aeroport cât de curând posibil. Și am o mică problemă cu transportul, dădu ea din mână. Dar este problema mea, nu a ta. În orice caz, avionul de întoarcere la Dallas pleacă peste două ore. Așa că de ce să nu clarificăm lucrurile?

Să clarifice lucrurile? Cuvintele i se imprimară în minte. Burke nu avea curajul să răspundă. I-ar fi plăcut să clarifice lucrurile cu ea– dar nu conversația pe care o avea în gând. Dădu drumul la cafetieră și începu să deschidă ușa de la dulap, sub pretextul căutării cești lor, încercând în tot acest timp să-și limpezească gândurile.

După un moment, Ally spune:

– Burke?

Se încruntă. Faptul că o ignora îi reamintea foarte mult de trecut. Acesta era mult mai asemănător cu Burke pe care-l cunoștea. Prea des o ignorase când încerca să-i vorbească. Iritată, reacționă ca Ally pe care o cunoștea el și se răsti:

– Dacă ne grăbim să terminăm, poate îți poți prinde drăgălașa mireasă din urmă înainte de a lua avionul spre coastă.

Ideea ca Tyffani să fie descrisă în acest fel îl umplu de veselie pe Burke.

– Tiffany? Drăgălașă?

Ally răbufni.

– Ce este așa de nostim?

– Nu cred că am auzit vreodată ca Tiffany să fie descrisă astfel.

– Dar este cel mai drăgălaș lucru pe care l-am văzut vreodată, nu putu Ally să se abțină și adăugă: În felul în care îți plac ție femeile, nu?

Imediat ce cuvintele îi ieșiră pe gură, Ally își dori să le fi înghițit. Cum putea să-l convingă că se schimbase cu astfel de cuvinte veninoase?

– Bănuiesc că ar trebui să știi. În fond ești expertă la genul de femei care-mi plac. Așa-i ... Cuvintele ei geloase deschiseră rana din trecut ... Nu mai ține, Ally, spuse Burke, liniștit.

Ally se uită în altă parte.

– Știu cum pare asta. Îmi pare rău, respiră ea adânc și se scuză. Hai să uităm ce am spus. A fost doar o glumă proastă, spuse ea slab.

– Bine, încuviință el, surprins de scuza ei. Să uităm de asta, spuse el acru, neconvins de fața ei smerită.

Nu mai trebuia să-i accepte gelozia. Posesivitatea ei le distrusese căsnicia. Erau zile când încercase s-o facă pe Alli să creadă în el și în dragostea lui.

– În fond, spuse el cu voce tare ceea ce gândea, nu mai sunt însurat cu tine. Sau sunt? se încruntă el.

– Nu te încrunta, Burke. Această situație neplăcută poate fi remediată ușor. Atunci, vei fi liber să te însori cu Tuffany.

Ally fu copleșită de tristețe. Greșise să vină aici. Ar fi trebuit să telefoneze. De ce nu o făcuse?

Comentariul blând al lui Ally îl surprinse din nou pe Burke. Murea de dorința de a-i spune că nunta lui era doar un aranjament de afaceri. Ce avea femeia aceasta de voia să-i explice? S-o facă să-l creadă? Nu învățase nimic? Paria că dacă va apăsa pe butonul pe care trebuia, controlul lui Ally se va face țăndări.

Poate că își va da drumul la furia și istericalele pe care le avea când erau căsătoriți. Atunci îi va trece această ... această dorință de a o cuprinde în brațe.

– Tiffany este tot ce își poate dori un bărbat.

Cândva aceste cuvinte ar fi stârnit-o pe Ally care vedea o amenințare în orice femeie între șaisprezece și șaizeci de ani.

Ally strivi monstrul verde care își înălțase capul lui urât. Putea paria că păpușa blondă era exact ceea ce vroiau bărbații. Dar nu-l va lăsa să vadă dacă aceste cuvinte îi provoacă sau nu o criză de gelozie.

– Trebuie să te simți foarte norocos, spuse ea cu calm și se îndepărtă.

Uitându-se în urmă, îl văzu ca lovit de trăsnet. Lasă-l să vadă că era sigură pe ea și neafectată de emoții mărunte.

– Sunt sigură că dacă aș ajunge s-o cunosc pe Tiffany aș place-o foarte mult, adăugă ea.

Burke simți o emoție ciudată în cuvintele ei. Nu-și putu închipui de ce se simte brusc atât de deprimat. Scuturând din cap confuz, umplu ceștile adăugând lapte și zahăr pentru Ally.

Dintr-o dată, realiză de ce îl supăraseră vorbele ei. Lui Ally nu-i mai păsa de el, dacă era atât de calmă și placidă în legătură cu Tiffany. Și, pervers, asta îl deranja. Mișcat, stătea cu ceștile aburinde și o privea cum se plimba prin încăpere. Nu vroia să fie indiferentă, la naiba!

Încercă să-și spună că așa era cel mai bine. Nimeni nu putea trăi în vârtejul copleșitor de emoții în care fusese el și Ally timp de nouă luni ale scurtei lor căsătorii. Privește doar torentul de emoții pe care îl dezlănțuise venirea ei în seara aceasta. Țipaseră unul la altul și-și aruncaseră insulte ca pe vremuri. Obiceiurile vechi nu se puteau distruge, bănui el. Inspiră adânc și începu să meargă spre ea.

– Ei bine, bănuiesc că s-a terminat, spuse el ușor, fără a crede cu adevărat. Am avut un gând nebunesc că, în ciuda a ceea ce ai spus, ai venit aici pentru a te împăca.

El știa că dacă ar fi avut mai mult timp, Ally și-ar da arama pe față.

– Să ne împăcăm? râse Ally. De unde ți-a venit un asemenea gând, Burke? spuse ea mândră de performanța sa. Ce prostie!

– Da, bănuiesc că a fost imaginația mea bogată, glumi el, simțindu-se din ce în ce mai nesigur ... Ei chiar nu-i păsa? ...

– N-a fost deloc nostim ce ai spus, zise el ușor iritat văzând-o că râde în continuare.

Ally zâmbi.

– Prima dată când tu și Tiffany ajungeți în Dallas, vă trebui să cinăm împreună. Asta se va întâmpla când va face plopul pere, gândi ea, păstrându-și zâmbetul fals pe față.

– Oh, da. Sigur. Va fi distractiv, spuse Burke întinzându-i ceașca de cafea.

Între ei se lăsă o tăcere stânjenitoare. Chiar totul se terminase între ei?

Burke se așeză pe una dintre canapele. Ally se întoarse și puse ceașca pe măsuța de cafea. Își alungă ceața din ochi și se așeză pe canapeaua opusă. Era cam proastă, dar simțea ca și când l-ar fi pierdut din nou. Înghiți în sec, refuzând să se lase pradă acestui sentiment. Relația lor se sfârșise cu ani în urmă. Aparent, ea încă nu acceptase acel fapt.

– Da, spuse ea curajoasă. Cina cu tine și nevas ... cu tine și cu Tiffany va fi drăguță.

Ca interesată, Ally pretinse că studiază desenul de pe ceașca de cafea. De ce se simțea atât de tristă? Își făcuse o viață bună pentru sine, fără Burke. Dar dacă ar fi putut schimba ceea ce se întâmplase cu șase ani în urmă ... Riscă o privire spre el. El o făcea să arunce trecutul – și prudența – afară pe fereastră. Nici un alt bărbat nu avusese vreodată acest efect asupra ei.

– Așa că spune-mi de ce ai stricat nunta, zise Burke.

– Oh, da, inspiră adânc, simțindu-se lângă Burke ca o biată molie contemplând o flacără. Sunt sigură că ești gata să auzi.

– Sunt numai ochi și urechi. Pe moment sunt calm și relaxat, dar am așteptat cât am putut de mult. Așa vorbește. Despre ce este vorba?

El putea fi calm acum, dar era doar calmul dinaintea furtunii.

– Cred că voi avea nevoie de asta pentru a-mi relata povestirea.

Sorbi din cafea și se strâmbă.

– Ce s-a întâmplat? Nu am pus suficient zahăr și lapte?

– Acum, o beau neagră.

Se simțea ciudat de încântată că el își amintise cum îi plăcea să-și bea cafeaua.

– Oh, o privi el timid. O să-ți aduc o altă ceașcă.

El întinse mâna după ceașcă. Mâinile li se atinseră. Ally putea auzi sunetul răsuflărilor lor. Uită despre ce vorbeau.

– Ce? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

Se luptă cu tentația de a închide ochii și a se sprijini de el.

– Cum? întrebă Burke, privind adânc în ochii ei.

Răsuflarea lui Ally se opri în gât. Își mută degetul arătător cu un milimetru. Alunecă lângă al lui pentru un scurt moment.

Mâna lui Burke tresări. Cafeaua se vărsă peste marginea ceștii și pe degetele lui.

– Au!

Vraja se rupse.

– Ai pățit ceva? întrebă Ally, luându-i ceașca din mână.

– Nimic.

Își scoase batista din buzunar și-și șterse degetele.

– Cafeaua este bună și așa, spuse ea în grabă. Nu mă deranjează.

– Bine. Continuă-ți povestea, spuse el, așezându-se la loc.

Pulsul lui Burke alerga ca un cal la o cursă. Mâna îi era nesigură. O strânse pumn și o apăsă. Dădu din cap spre Ally și-i aruncă un zâmbet.

Când ea îi întoarse zâmbetul, Burke îi privi gropița din colțul gurii. Își aminti cum săruta acea gropiță. Și brusc, singurul lucru pe care-l vroia era s-o sărute din nou. Ceea ce era între ei nu putea fi terminat. Nu putea fi dacă simțea încă această nevoie, această dorință puternică pentru ea.

Pasiunea care existase între ei nu se stinsese. Încă mocnea. Cel puțin în el.

El nu-i putea provoca decât necazuri, își reaminti Ally. Și nu-i mai aparținea. Era necesar să clarifice această situație și apoi viața ei și a lui se putea întoarce la normal. Se va duce la Dallas și-și va continua viața liniștită. Viața ei liniștită, ternă, plicticoasă, îi spunea vocea conștiinței. Asta era ce vroia.

Chiar vroia?

Capitolul 3

– Își amintești când am hotărât să divorțăm? întrebă Ally.

Sprâncenele lui Burke se ridicară.

– Am decis să divorțăm? Din felul în care îmi amintesc eu, n-a fost nici o decizie. Tu ai hotărât pe cont propriu să iei o astfel de hotărâre. Nu am avut nimic de spus în materie.

– Bine, dar ai grăbit acest subiect, din câte îmi amintesc.

– Erai turbată de gelozie când am venit acasă târziu după o sesiune de studiu ...

– O sesiune de studiu cu acea femeie cu care petreceai mai mult timp decât cu mine! spuse Ally, încercând să-și păstreze vocea calmă.

– Și tu te-ai lansat într-un atac, enumerându-mi așa-zisele aventuri de când ne-am căsătorit, se strâmbă Burke. Nu știu cum credeai că aș fi avut energia să mă descurc cu acele multe femei, când munceam cu normă întreagă, fără a mai menționa că încercam să-mi termin masteratul. Să am grijă de copilașul de tine și să încerc să te mențin fericită era o slujbă în sine.

– Să ai grijă ca de copilul de mine? Așa ai văzut tu căsătoria noastră? De ce tu ... tu ...

Ally nu putea găsi nimic suficient de tare ca să-l numească. Vina o rodea puternic. El avea mai multă dreptate decât voia ea să recunoască, dar adevărul o rănea. Se răsti la el:

– Nesimțit arogant ...

Dezamăgită că își pierduse controlul, închise gura, refuzând să se lase dusă de emoțiile năvalnice. Nu-i va face plăcerea să gândească despre ea că era încă imatură. Cu un efort imens, își stăpâni supărarea, dar jignirea îi coloră cuvintele.

– Uite, își aruncă ea cuvintele de parcă aveau un gust amar. Nu am venit aici să ajungem la asta. Tot ceea ce încerc să-ți spun este ce s-a întâmplat. Am fost supărată. Mi-ai spus că dacă eu cred cu adevărat că umbli după fuste, atunci să-i dau drumul și să divorțez. Așa am și făcut. Dar am uitat să semnez blestematele de hârtii și să le completez.

– Ai uitat? întrebă el, nevenindu-i să creadă. Cum ai putut uita un astfel de lucru?

– Era ușor. Eram supărată.

Inspiră și se uită la el de parcă ar fi dorit s-o provoace.

– Supărată?

El trânti ceașca pe masă atât de tare, încât lichidul negru se împrăștie peste stejarul lăcuit.

– Păi, dacă erai așa de deștept, de ce nu ți-ai dat seama că nu fuseseră completate? Nu te-ai gândit că era ciudat când n-ai primit niciodată copiile?

Burke își luă din nou ceașca și dădu pe gât cafeaua. Îl arse pe dinăuntru. Nu se uită la Ally și nu-i răspunse. Își aminti cum crezuse că devenise mai înțeleaptă.

– N-ai nici un răspuns? îl îndemnă ea.

– Și eu eram supărat, mormăi el, neprivind-o și nevrând să-i dea satisfacție să afle cum crezuse că se întoarce la el.

Ally rămase fără cuvinte. Oare în vocea lui auzise durere? Își limpezi glasul.

– Da, bine, este de înțeles.

– Și cum ai descoperit că nu eram divorțați cu adevărat?

– Am primit un telefon de la bunica mea. Ți-o amintești pe bunica Edith?

– Cea care locuiește în Galveston? zâmbi el. Da. Mi-o amintesc. Întotdeauna m-am gândit că ea și bunicul meu s-ar înțelege bine.

– Oh, nu, scutură Ally viguros din cap. Nu cred că ar avea ceva în comun.

– Precis ar avea, își dădu el ochii peste cap. Dar nu asta discutăm. Nu este nevoie să începem o ceartă pentru asta. Continuă-ți povestea.

– Bunica mi-a telefonat azi la birou. Mi-a spus că a făcut curat în mansardă, unde aveam niște lucruri depozitate. Într-una dintre cutii a găsit hârtiile de divorț. S-a uitat peste ele și și-a dat seama că n-au fost niciodată semnate.

Ally dădu din umeri.

– Nu știu cum, dar ea știa că te însori astăzi și a crezut că ar trebui să-mi spună.

– Nu pot să cred. Încă însurat după șase ani de viață singur.

Ally putea paria că viața lui de celibatar fusese mult mai fascinantă decât a ei. Oh, avusese și ea întâlniri, dar nu în mod serios. Bineînțeles, fusese ocupată cu colegiul și să-și construiască o carieră.

Preston Kesey era singurul bărbat cu care se întâlnea regulat, dar în loc de iubit, Preston devenise cel mai bun prieten al ei. Nici unul

dintre ei nu dorea mai mult decât prietenia dar, hotărî ea, Burke nu avea nevoie să știe asta.

– Această noutate îmi va pune piedici cu siguranță în viața socială, spuse ea, dar mă îngrozesc să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă nu ți-aș fi oprit nunta.

– Bigamia nu este ceva ce aș vrea să trec în C.V.-ul meu. Presupun că ar trebui să-ți mulțumesc că ai sosit la țanc. Numai că aș fi vrut să nu fi fost atât de dramatic.

– Tu și cu mine, amândoi. Să mă dau în spectacol nu este ideea mea de distracție. Păcat că Tiffany nu a rămas să audă explicațiile.

– Oricum , n-ar fi avut timp. Trebuia să-și facă bagajele ...

– Da, așa a zis ... Ally nu se putea abține ... Nu vreau să fiu insinuantă, dar părea ... ăăă ... mai curând preocupată de afaceri.

– Oh, asta.

Ego-ul lui Burke se mobiliză cu această ocazie. Era oripilat că Ally va gândi probabil că nu ar fi în stare să-și facă rost de o femeie. Îi era necaz că nici o femeie nu reușise să trezească în el emoțiile pe care Ally i le stârnise. Acum, era cazul să-i arate că nu mai avea nici o putere asupra lui, fiindcă nu avea!

– Ei bine, Tiff și cu mine suntem parteneri de afaceri în primul și în primul rând.

Las-o pe Ally să deducă ce poftește după acesată constatare prostească, decise el.

Ally își plecă ochii.

– Oh! Ce convenabil.

– Tiffany este o femeie dintr-un milion, rosti el alegându-și cuvintele cu grijă. Am fost parteneri de afaceri ani întregi. Avem aceleași priorități în afaceri și în viață.

– Ce drăguț, murmură Ally.

Nu sunt geloasă pe vaca aia. Nu sunt geloasă, își repetă ea în minte.

– Am fost împreună suficient de mult timp ca relația noastră să reziste testului timpului, spuse Burke expansiv.

Nu mințea complet, rațională el.

– Ce minunat, murmură ea.

– Compania noastră are nevoie de o infuzie de capital pentru a se extinde. Asta creează o mulțime de probleme. Acesta este unul dintre motivele pentru care Tiffany a reacționat așa ciudat. Este stresată. Este cu adevărat o persoană minunată. Sunt sigur că vei vedea, dacă vei ajunge s-o cunoști.

– Oh, sunt sigură, spuse Ally, dar gândind: "Când o zbura porcul".

Burke se uită la ea îndeaproape.

Își bătea joc de el?

– Oricum, ne-am lovit de un zid în planurile noastre de extindere. Seara asta a fost doar un exemplu, de cât trebuie să îndurăm.

Asta-i tot ce va spune, hotărî Burke. Las-o să se întoarcă la Dallas și atunci el își va face griji dacă va primi finanțarea de la Sakamoto Limited fără să aibă o nevastă.

– Deci, veți continua cu nunta imediat ce această problemă se rezolvă?

– Sigur, minți el. Când ești partener de atâta timp cu Tiffany, cum sunt eu, nu mai stai pe gânduri.

Parteneri scrâșni Ally din dinți. De ce nu spusese amanți?

– Înțeleg, reuși ea să replice. Sună de parcă ai avea un angajament extraordinar – cel mai bun din lume, fără niciuna din încurcăturile legale. De ce să distrugi un lucru bun prin căsătorie?

Burke dădu din umeri.

– Ca să scurtez povestea, pentru a încheia tranzacția, aveam nevoie de o nevastă. Investitorii japonezi sunt extrem de conservatori. Persoana care stăpânește Sakamoto Limited este și mai tradiționalist decât în mod obișnuit. După sursele mele, el consideră compania noastră prea riscantă fiindcă nici unul dintre noi nu suntem căsătoriți. Așa că am decis să eliminăm problema formalizând aranjamentul nostru.

– Să eliminați problema? Să formalizați aranjamentul? ... Vocea lui Ally se pierdu de parcă nu auzise bine sau nu-i venea să creadă ce auzise. Scutură din cap ... Pare de parcă ai scrie un plan de cinci ani, nu a te îndrăgosti. Tu și Tiffany vă căsătoriți din cauză că ai nevoie de o soție? Ca să închei o tranzacție?

– Și încă are nevoie de una.

Burke și Ally se întoarseră la vocea bunicului lui.

Frederick Winslow stătea în prag.

– Cafeaua asta miroase bine. Cred că am să beau o ceașcă împreună cu voi, zâmbi el.

– Bunicule, nu te-am auzit intrând.

Burke nu era surprins să-și vadă bunicul. Frederick Winslow avea talentul să fie în centrul acțiunii în orice situație. Bănuia că îi lipseau zilele de glorie când comanda echipele de forare după petrol.

– Ceea ce vreau să spun, este că păsărica a zburat din cuib. Tatăl lui Tiffany s-a întors și mi-a spus că și dacă ar fi amenințat cu pușca n-ar mai lăsa-o pe fiica lui să treacă din nou prin această farsă.

Burke ridică din umeri.

– Nu pot spune că îi învinuiesc. Bănuiesc că Tiffany și cu mine trebuie s-o luăm de la început.

Nu părea prea supărat din cauza situației, gândi Ally. Poate că nu era așa de legat de Tiffany așa cum vroia ca ea să creadă.

– Deci, ce ai de gând să faci, fiule? Încă ai nevoie de o nevastă. Se pare că partenera ta s-a hotărât să nu mai îndeplinească acest rol.

Burke dădu din umeri.

– O să mă gândesc eu la ceva.

– Presupun că am încurcat rău lucrurile, spuse Ally, nesigură.

– Ți-a spus Burke totul? întrebă Frederick Winslow și continuă înainte de a auzi răspunsul: ce bine că m-am hotărât să apar aici. Pot face ceva lumină în această situație.

Burke se strâmbă. Cu atenția lui Ally fixată asupra bunicului, Burke scuturâ din cap și-și duse degetul la buze, în efortul de a-l avertiza să nu mai spună ceva.

Bunicul lui nu fusese niciodată entuziasmat de această nuntă și precis îi va spune lui Ally că el și Tiffany nu avuseseră niciodată vreo întâlnire. Se va asigura ca Ally să afle fiecare detaliu el extrem de limitatei vieți sociale a lui Burke.

Din nefericire, Frederick Winslow ori nu înțelesese, ori prefera să ignore avertismentul. Știind cât de isteț era bunicul lui, Burke își închipui că bărbatul înalt cu păr alb care îi crescuse pe el și pe Rod, hotărâse din nu se știe ce motive să ignore avertismentul lui Burke, fiindcă se porni:

– I-ai spus lui Ally de ce tu și cu Tiffany ați venit cu această schemă nebunească?

– Puțin, mormăi Burke, dându-și seama că urma să fie umilit. Tocmai eram pe cale, să clarificăm lucrurile, când ai apărut tu.

– Atunci, nu mă lăsa să te opresc. Voi fi liniștit ca un șoricel.

Când va fi ziua aceea? se întrebă în gând Burke.

– Bunicule, mă voi ocupa eu de asta. Tu te poți duce acasă. Voi veni și eu mai târziu să te pun la curent.

– Este prea mare deranjul pentru tine, așa că o să rămân aici pentru o vreme ... Frederick își ridică mâinile lungi peste cap și se întinse ... M-am săturat să ascult toate bârfele din biserică. Doar nu crezi că ei nu știu că este un meci bun la televizor, dar preferă să dea din clanță despre tine și Ally.

Burke și Ally gemură la unison.

– Lasă-mă să-mi beau cafeaua. Dă-i drumul, Burke. Nu mă băga în seamă.

Frederick se servi singur cu cafea și se așeză pe canapea, lângă Ally.

Lui Burke nu-i scăpă sclipirea de amuzament din ochii bunicului său. Se părea că bătrânul se distra de această mică farsă.

– Îi spuneam lui Ally despre Sakamoto Limited. Vezi, Ally, compania mea creează software care va revoluționa industria computerului.

– Care este numele companiei tale? întrebă ea.

Burke zâmbi.

– "Byte me". Proiectăm și realizăm software de computer în special pentru începători. Noul nostru produs face ca fiecare utilizator să folosească mult mai ușor monitorul, să-și compună o listă de software pe care îl vrea în aparatul lui. Software-ul nostru va căuta și distruge, organizând software-ul cerut.

– Remarcabil, se simți Ally cuprinsă de mândrie pentru performanța lui. Eu am vrut să mă descotorosesc de tot ce am în plus, dar am descoperit că dacă vrei să ștergi programul pe care nu-l mai vrei, atunci un alt program poate fi afectat și nu va funcționa cum trebuie.

– Exact. Software-ul nostru va analiza fiecare filă a programului pe care-l vrei și apoi va face ca întregul sistem să lucreze corect. Gândește-te la piața pentru acest program. Lucrăm de patru ani să-l realizăm.

– Când Burke și Tiffany au intrat în afaceri, mai întâi au cumpărat clădirea vechiului Club social Havenpark, spuse Frederick.

– Nu a costat mult s-o modelăm pentru a face primele noastre produse, în special jocuri, dar aveam nevoie să ne extindem și să îmbunătățim instalațiile înainte de a începe producția la acest nou proiect, spuse Burke.

– Și aici intervine Sakamoto, adăugă ea.

– Corect. Avem nevoie de o investiție de capital ca să reușim. Bineînțeles, vom recupera cheltuielile de început într-o perioadă relativ scurtă de timp.

– Înțeleg de ce este atât de important pentru tine, spuse ea.

– Chiar și după standardele japoneze, Sakamoto este prea de modă veche. El crede că dacă un bărbat și o femeie care sunt parteneri de afaceri și nu sunt căsătoriți unul cu altul ...

– Sunt implicați într-un soi de relație fizică, termină Frederick. Nu este caraghios? Și el nu este un excentric ca mine, Ally, pufăi el. Dar nu mă lăsa să mă amestec în povestea ta. Continuă, fiule.

– După cum spuneam ... încercă Burke din nou.

– Acel bărbat se comportă de parcă femeile și bărbații nu pot lucra împreună fără ca hormonii să le joace feste și să distrugă compania, se interpuse Frederick. Ar trebui să știe, uitându-se la rezultatele voastre financiare, că tu și Tiffany nu aveți hormoni.

Ally își înăbuși un chicotit, dar nu spuse nimic.

Burke tresări.

– Mulțumesc, bunicule. Vrei să spui tu restul povestirii?

– Nici gând fiule, faci o treabă bună.

Bătrânul se lăsă pe spătarul canapelei și sorbi din cafea:

– Continuă.

– Sakamoto crede și că un bărbat necăsătorit este un om instabil. După filozofia lui, oamenii căsătoriți sunt mai responsabili și muncesc mai din greu.

– Deci, ca să scurtăm povestea, îl întrerupse din nou Frederick, dacă Tiffany și Burke vor bani trebuie să se cupleze cu cineva. Așa că au hotărât să se cupleze unul cu altul, fiind răspunsul perfect la problemă.

Burke își dădu ochii peste cap.

– Ei bine, sunt bucuros că în cele din urmă am avut șansa să-mi spun povestea, mormăi el.

Se uită la bunicul său. Ochii albaștri ai acestuia sclipeau poznaș.

Burke cunoștea această privire. O văzuse de fiecare dată când Federick îi păcălise pe el și pe Rod să facă ceva ce nu vroiau – să muncească într-un local de hamburgheri în loc să facă autostopul până în Alaska unde să lucreze pe un vas de pescuit, așa cum hotărâseră că trebuie să facă cei doi frați, într-o vară. Dar de data aceasta n-o să meargă, indiferent ce ar fi.

– Este o poveste, hmm, foarte interesantă, spuse Ally.

Era Burke încurcat cu Tiffany sau nu? se întrebă ea. Simți o undă de speranță că această căsătorie nu era nimic mai mult decât ceva convențional.

– Îmi pare rău că ți-am stricat planurile.

– Aha, aud regretul din vocea ta, mormăi Burke.

După ce sorbi din cafea, Frederick spuse:

– Tu limpezești bine lucrurile, Ally. Dar întotdeauna ai fost fată drăguță.

Ally zâmbi.

– Mulțumesc, domnule Winslow.

– Hai, hai. Nu-mi spune domnule Winslow. Înainte îmi ziceai bunicule și presupun că într-un fel sau altul ești încă măritată cu nepotul meu, deci ești îndreptățită să-mi spui așa. Și nu voi accepta "nu" ca răspuns.

– Bine, bunicule. Este ceva mai mult în această poveste? Vreun secret întunecat despre orgoliosul domn Sakamoto?

– Sakamoto vine aici săptămâna viitoare. Bănuiesc că Burke va pierde tranzacția, chiar dacă pentru Sakamoto compania lor ar fi o investiție perfectă ... Frederick se încruntă... Această tranzacție îi face pe Burke și pe Tiffany să acționeze ca o pereche de clovni.

– Mulțumesc că ai explicat totul atât de succint, spuse Burke sec.

– La dracu', fiule. Sunt total împotrivă să se ia în râs jurămintele căsătoriei, chiar dacă pari convins că partenerii buni de afaceri pot fi și buni parteneri de căsătorie ... Oftă adânc ... Totuși, bănuiesc că dacă te căsătorești cu cineva care îți place există întotdeauna șansa să ajungi să-l iubești. Ce părere ai, Ally?

Ally își studie cafeaua ca și cum ar fi deținut răspunsul la acea întrebare dificilă. Când fusese măritată cu Burke, lui păruse să-i pese doar să meargă înainte – în ciuda temerilor ei imature că se vedea cu alte femei.

Aparent, cariera era pentru Burke încă cel mai important lucru din viața lui. În Tiffany, găsise o femeie care se potrivea perfect planurilor lui.

– Da, eu cred că dragostea se poate naște între doi oameni, spuse ea încet.

Și-l închipui pe Burke cu frumoasa Tiffany, zi după zi. Și noapte după noapte. Putea începe ca un angajament de afaceri, dar dată fiind intimitatea situației, va ajunge să cadă pradă farmacelor lui Tiffany. Nu

era genul de bărbat care să aleagă o viață de celibat. Cu moralul scăzut, își dădu seama că va reuși doar să întârzie inevitabilul.

– Spune-mi, Ally, ce te-a adus la Houston? întrebă Frederick. Bănuiesc că este ceva în neregulă cu divorțul vostru.

– Scumpul meu Will care mi-a dat hârtiile n-a avut suficientă minte să le urmărească. Bănuiesc că asta din cauză că nu practica avocatura decât de un an, spuse ea.

– Și a rămas în coadă de pește.

– Bunicule nu crezi că este puțin cam exagerat? întrebă sec Burke.

– Dar sunt curios cum o să te descurci, spuse Frederick. Vreau să spun, ai nevoie de o nevastă, Burke. Și se întâmplă să ai deja una!

Capitolul 4

– Oh, nu. Nici măcar să nu te gândești, la ceea ce te gândești, îl avertiză Ally.

Întruchiparea soției lui nu era ceea ce contase ea.

– De ce nu? Ar fi răspunsul perfect la problema mea, spuse Burke.

Își lăsă capul pe o parte și o studie ca și cum o evalua pentru acest rol.

– Eu nu sunt răspunsul la problema ta.

El nu se schimbase, realiză Ally. Cariera încă ocupa locul unu în viața lui. Și o avea pe Tiffany ca numărul doi. Nu o voia înapoi. Vroia doar ca această stupidă tranzacție să aibă succes.

– Nu am venit aici ca să fiu nevasta ta, Burke. Am venit să repun divorțul înapoi pe rol. Trebuie să facem tot ce este necesar pentru a-l oficializa.

– Putem face asta, imediat după ce se face afacerea, dacă asta vrei.

Jignită de încuviințarea lui pentru divorț, Ally spuse:

– Bun. Este exact ceea ce vreau. Nu vreau să fiu căsătorită cu tine mai mult decât vrei tu să fii căsătorit cu mine.

Nu era nevoie să știe că o parte a ei dorise ca el să-i arunce o privire și să se îndrăgostească din nou de ea. Ce romantică incurabilă mai era!

Burke spuse:

– Ești grăbită să fii liberă legal. De ce? Te așteaptă cineva să-ți iei zborul?

Ally îi întâlni ochii și știu că se minți singură când hotărâse să se întoarcă aici. Nu dorise numai ca el s-o vadă pe femeia care devenise. Vrusese să se îndrăgostească din nou de ea.

Oh, Ally, proastă mai ești!

– Ai un iubit care te așteaptă?

Dracul o împinsese să încuviințeze. Era singura scuză care o făcu să-i răspundă:

– Oh, da, am. Și este cel mai minunat om din lume.

Sprâncenele lui Burke se încrețiră.

– Înțeleg. Nu-i de mirare că vrei ca divorțul să se finalizeze ... Dar acum, ești încă nevasta mea, spuse el după o pauză, cu o voce rece.

Ally își trânti ceașca pe masă.

– Încetează cu asta. Nu sunt soția ta.

– Nu asta ai spus în biserică, acum mai puțin de o jumătate de oră? îi reaminti Burke.

Deci, avea pe altcineva? Nu-i trebuise mult timp ca să-l înlocuiască. În fond, abia trecuseră șase ani. De ce fusese așa grăbită?

– Nu am venit aici să-ți stric nunta fiindcă vroiam să fiu din nou nevasta ta. Ar fi trebuit să nu fiu în toate mințile ca să vreau asta, nu?

– Mulțumesc, spuse el.

Mintea îi lucra cu febrilitate. Asta putea fi șansa lui. Puse frână gândului. Șansa pentru ce? Să-i arate lui Ally că nu avea nevoie de ea. Da? Sau era altceva?

Înlătură gândul. Era o șansă pentru răzbunare. Ce altceva putea fi? Ea îi frânsese inima și acum se întorsese să țopăie, cu povești despre noul ei iubit. Ei bine, îi va arăta că nu-i mai păsa de ea.

– Vreau să spun, se grăbi Ally să adauge, că n-ai stat cu mâinile încrucișate așteptând să mă întorc la tine, nu-i așa?

– Ai dreptate. Ar fi trebuit să fiu nebun să aștept – sau să vreau asta.

– Bun. Atunci suntem de acord.

Ally se forță să-și ia cafeaua ca și cum totul era stabilit.

Își comandă sieși să isprăvească de tot cu asta și să plece înainte de a se face de râs mai rău.

– Dar ești încă nevasta lui, spuse Frederick cu un chicotit. Asta sigur va rezolva o grămadă de probleme.

– Încetează să spui asta, bunicule. Nu sunt nevasta lui.

– Mi se pare că protestezi cam mult, spuse Burke cu ochi care-i străluceau.

– N-ai decât să crezi ce vrei, spuse ea cu inima bătându-i cam tare.

Protestele ei vehemente îl întărâtară.

– Bunicul are dreptate, o incită el.

– Nu, nu are. Suntem căsătoriți doar cu numele.

– Dar asta este O.K. Va fi un aranjament de afaceri exact cum urmau să aibă Burke cu Tiffany, interveni Frederick. O căsătorie de conveniență.

– Eu nu cred asta, bunicule, spuse Ally încercând să nu strige.

Ar fi vrut să precizeze că în afacerea în care intrau Burke și Tiffany nu era vorba numai despre computere. Chiar credea bătrânul că Burke își va ține multă vreme mâinile departe de Tiffany? Poate că Frederick Winslow uitase cum este să fii în aceeași casă cu un membru al sexului opus, dar ea nu uitase.

Cum putea să aibă cu Burke o căsătorie doar cu numele, singurul bărbat – unicul bărbat – care-i stârnea fiecare terminație nervoasă a trupului?

Burke studie expresia de panică de pe fața lui Ally. De ce era așa de supărată? Îi repugna atât de mult ideea de a-i fi soție? Soția lui. Cele două cuvinte aveau un efect nescontat asupra lui. Își spuse că era din cauza incitării pentru găsirea soluției la problema lui imediată. Ca să-i dea lui Ally o lecție, va fi un bonus suplimentar, totuși.

– De fapt, Burke, insistă Frederick, sosirea lui Ally este răspunsul la toate problemele tale.

Când Ally mârâi a protest, Frederick spuse:

– Ascultă-mă doar. Ceea ce ai propus este splendid.

– Nu am propus nimic! protestă Ally.

– Ally, poți s-o iei la goană și să-l lași pe Burke încurcat. Tu ești singura care l-a pus în situația asta. Dacă ai fi semnat hârtiile de divorț așa cum ar fi trebuit s-o faci, el n-ar fi fost în situația asta grea. Sau dacă l-ai fi înștiințat până acum. Dar tu ți-ai făcut apariția și ai făcut-o pe Tiffany să fugă. După cum văd eu lucrurile, ești responsabilă de această încurcătură.

– Nu, bunicule! ripostă ea.

Frederick stătu în picioare, apoi se clătină, ca dezorientat. Își apăsă mâna pe frunte:

– Oh, capul meu!

– Ce s-a întâmplat?

Burke se grăbi să-l sprijine pe bunicul său de partea dreaptă, iar Ally de cealaltă parte.

– Aici, stai jos, îl îndemnă ea. Lasă-mă să-ți aduc niște apă.

O luă în direcția bucătăriei și fu înapoi într-o clipă.

– Hai, nu vă mai învârtiți în jurul meu, bombăni Frederick, sorbind din paharul cu apă adus de ea. Bănuiesc că sunt doar stresat de întreaga situație.

Ally se simți îngrozitor.

– Îmi pare atât de rău, spuse ea plină de remușcări.

Pe fruntea lui Burke apărură cute de îngrijorare.

– Este nevoie să chem un doctor?

– Nu, nu. Voi fi bine. Doar o mică amețeală. Bănuiesc că a fost din cauza agitației.

Ochii lui Ally și ai lui Burke se întâlniră peste capul lui Frederick. Ochii ei întrebau. Ai lui acuzau. Burke își clătină capul și-și mișcă umerii, nefiind în stare să explice atacul de amețeală al bunicului. Frederick nu se plânsese de nici o problemă de sănătate.

Din câte știa, bunicul său era în perfectă stare de sănătate. Îngrijorat, realiză pentru prima oară, că Frederick Winslow nu mai era deloc tânăr.

– M-am supărat așa de tare în legătură cu tranzacția acestui Sakamoto, încât tensiunea, presiunea sângelui a scăpat de sub control, spuse Frederick.

– N-am știut că ai probleme cu tensiunea arterială, spuse Burke, simțindu-se vinovat.

Fusese atât de ocupat, încât îl neglijase pe bunicul său în ultimele câteva săptămâni. Așadar începuse să sufere de hipertensiune arterială?

– Nu este ceva cu care să mă laud.

Burke îl studie pe Frederick îndeaproape, dar bunicul lui nu arăta altfel decât arătase vreodată. De fapt, era imaginea unei sănătăți bune. Contrariat, se întrebă despre această bruscă problemă de tensiune.

– Relaxează-te, îl îndemnă Ally. Nu vom mai vorbi despre asta.

– Nu, este nevoie să vorbim, insistă Frederick. Burke trebuie să facă pe gazda săptămâna viitoare. Ally, planul tău este unica lui șansă. Voi doi încă sunteți căsătoriți. Este răspunsul perfect. Chiar dacă Burke vrea să divorțeze și să se recăsătorească, nu poate face asta în timp util. Și asta presupunând că Tiffany mai vrea să treacă prin această căsătorie.

– Acesta este șantaj emoțional, se văicări Ally.

– Oh, dragă, gemu Frederick și închise ochii.

– Bunicule, bunicule, spuse Ally în grabă, n-am vrut să spun ...

Burke o făcu să tacă.

– Destul, acum. Vom vorbi mai târziu, mormăi el, la fel de contrariat pe cât îngrijorat.

Contrariată, realiză că el avea dreptate. Dar trebuia să se întoarcă la Dallas, nu era în stare să-i țină piept lui Burke Winslow.

– Ally, îi datorezi asta lui Burke, insistă el. Dacă n-ai fi fost tu, acum ar fi fost căsătorit.

– Nu este vina mea, protestă ea slab, dar în sinea ei se simțea vinovată.

– Tu ești cea care a oprit nunta, nu-i așa? întrebă Frederick.

– Da, dar ... dar n-ar fi fost legal, se bâlbâi ea.

– Sakamoto nu ar fi avut de unde să știe, spuse Frederick.

– Da, dar ...

– Și Burke a muncit prea mult ca să piardă totul acum

– Bunicule, tranzacția nu este așa importantă, spuse Burke cu o ridicare din umeri.

– Nu este iportantă? Atunci de ce tu și Tiffany urmați să vă căsătoriți pentru a o face să funcționeze?

Burke se încruntă, simțindu-se prost din cauza întrebării. Tranzacția era importantă, dar nu-l va pune la pământ dacă nu o va realiza. Poate că prioritățile lui nu erau chiar acestea, Poate că nunta devenise prea importantă. Fusese singurul lucru care îl ținuse după ce Ally plecase.

– Gândește-te la toate neplăcerile pe care i le-ai cauzat lui Tiffany și familiei ei, spuse Frederick, fără a mai menționa că l-ai ridiculizat pe Burke.

– Da, dar ... vocea lui Ally era mai blândă decât înaine, simțind că luptă într-o bătălie în care nu era posibil să învingă.

– Ca să rezumăm, spuse Frederick, apăsându-i mâna, ai sabotat viitorul lui Burke.

Ally se simțea mizerabil.

– Nu asta am intenționat. Nu mi-am dat seama de consecințe.

– Te cred copilă. Dar este șansa ta să îndrepți lucrurile. Joacă rolul nevestei lui Burke în următoarea lună. Atunci când hârtiile sunt semnate, tu și Burke puteți aranja cu divorțul. Asta vreți, nu-i așa?

– Bineînțeles, spuseră amândoi la unison.

Ally ezită. Îi cerea mai mult decât putea. Cum putea fi alături de Burke zi după zi – fără a menționa nopțile, îi șopti vocea tentației – și să nu se îndrăgostească de el din nou? Nu la asta se așteptase! Dar nu vroia să-l supere pe Frederick mai mult.

Burke o observa pe Ally în timp ce ea cântărea schema lui Frederick. Ar trebui să fie cinstit cu ea și să-i spună că soarta companiei lui nu atârna de această tranzacție. Dar ceva îl reținu să rămână tăcut. Poate că Ally îi datora ceva pentru că-l părăsise, în felul în care o făcuse cu șase ani în urmă. O privi de sus în jos, sigur că habar nu avea că o studia. Poate că dorea doar să afle dacă ea se mai înflăcăra când o săruta.

S-o sărute! Ce-i trecea prin cap? Potolește-te, își comandă el. Nu vor exista sărutări. Va fi doar o căsătorie de conveniență. În felul în care ar fi fost dacă Tiffany ar fi mers până la capăt cu ceremonia. Își aminti gelozia lui Ally care le destrămase căsătoria ... Ea îi frânsese inima.

Hotărârea lui se întări.

– Decide-te acum. Spune-mi într-un fel sau altul, spuse el cu bruschețe.

– Dă-mi un minut! Mă gândesc.

Ally își prinse buza în dinți, căutând toate semnificațiile acestui târg. Știa că era o greșeală. Într-un fel, va trebui să găsească o cale să joace rolul nevestei lui Burke, dar să-și țină emoțiile în frâu. Se uită la el și oftă. Altfel nu va reuși să iasă nestirbită.

– Este un plan prostesc, protestă ea, dar bănuiesc că nu am de ales.

– Poate să fie prostesc, dar nu am de ales, acum. Am treizeci angajați și familiile lor, la care trebuie să mă gândesc. Nu este vorba doar de viitorul meu. Este și al lor, se apără el.

Cumva, nu se simțea vinovat că o forța cu jumătăți de adevăruri.

Ally își răsuci mâinile.

– Nu m-am gândit la asta în acest fel.

– Tu niciodată nu te-ai gândit – în trecut, așa că de ce te-ai fi gândit acum? mormăi el.

– Nu este cinstit. Nu mai sunt fata proastă, care eram acum șase ani.

Burke o privi din cap până în picioare.

– Cu excepția unor diferențe fizice evidente ... nu văd că ai fi diferită.

– Este insultător. Se pare că nici tu nu te-ai schimbat prea mult.

– Oh, ba da. Nu mai sunt sufletul încrezător care eram cândva. M-ai lecuit de asta spuse el.

– Aș putea spune la fel despre tine dacă ne-am măsura în insulte. Un lucru este sigur. Ești același șovinist autocrat și arogant cu care am fost măritată. Este un motiv excelent să oficializăm divorțul. Așa că o să fac pe nevasta pentru a obține acest divorț, apoi adio!

– Copii, copii. Mă doare capul din cauza voastră. Încetați cu cearta. În orice moment pot năvăli aici toți curioșii din biserică. Ar trebui să vă las singuri să vă certați.

– Nu, nu pleca, îl imploră Ally, nevrând să rămână singură cu Bruke. Ai nevoie de odihnă.

– Mă simt mult mai bine. Dar tu ai nevoie să te lămurești cu Bruke.

Frederick se duse spre ușă și făcu o pauză.

– Acum, stabiliți amândoi detaliile. Știu că amândoi sunteți adulți maturi și inteligenți. Puneți trecutul la spate. Uitați pasiunea pe care ați avut-o cândva. Nici să nu vă gândiți la tot ce este trupesc.

După ce bunicul lui plecă, Burke rămase tăcut. Ar trebui să clarifice lucrurile cu Ally și să-i spună că afacerea lui nu va falimenta dacă această tranzacție nu va avea loc? Nu spuse nimic. Un impuls interior nu vroia ca ea să plece încă.

– S-a hotărât, atunci. Vei fi nevasta mea.

Cuvintele atinseră o coardă în adâncul inimii lui Ally și, fără să vrea, zâmbi.

– Pentru o lună, adăugă el.

Zâmbetul lui Ally se duse ca șters cu guma.

– Până când voi obține divorțul real, zise Ally.

Avea nevoie să taie legătura dintre ei o dată pentru totdeauna.

– Asta vrem amândoi, da? întrebă el.

– Sigur că da ... Mândria îi cerea lui Ally să nu-i permită lui Burke să creadă că ea ducea o viață atât de ternă încât putea renunța ușor la aceasta ... Vreau să am dreptul să-mi văd ... se împiedică la cuvântul "iubit", prietenul. Nu vreau ca acest aranjament să strice relația mea cu Preston.

– Preston?

– Preston Kesey, bărbatul pe care l-am menționat. El și cu mine ... inspiră adânc și continuă, suntem prieteni speciali.

– Da? își strâmbă gura a zeflemea, Burke. Prieten special?

Simți cum îl cuprinde un val de furie ...

– Cum își câștigă existența?

– Ce legătură are cu discuția noastră?

– Vreau să mă asigur că te poate întreține cum trebuie.

– Trăiești în Evul Mediu, Burke. Femeile nu mai au nevoie de un bărbat ca să le întrețină.

– Aha! deci nu are serviciu! simți el o satisfacție crudă.

– Nici gând. Este un artist renumit. Munca lui se află în colecțiile de pe Coasta de Est și de Vest. De fapt, este o celebritate.

Ally își încrucișă degetele. Bietul Preston, chiar era talentat, dar munca lui nu era încă apreciată. Burke scoase un soi de mormăit.

– O celebritate, hmm.

– Acum ce mai este? Când credeai că era un prăpădit, erai încântat. Acum când îți dai seama că nu este așa, ești nemulțumit.

– Tu și cu Pearson locuiți împreună? întrebă el, ignorându-i acuzația.

– Preston, îl corectă Ally. Nu, suntem amândoi teribil de independenți, spuse ea veselă. Ne păstrăm locuințe separate, dar

majoritatea timpului ni-l petrecem împreună. Mă așteaptă în noaptea aceasta. De aceea vreau să plec la Dalls cât mai repede posibil.

– Nu poți sta o noapte departe de el, hm?

Burke arăta mai supărat cu fiecare minut care trecea. Ally îl privi surprinsă. Părea gelos! Nu-l putea invidia pe un bărbat pe care nu îl văzuse niciodată. Mai ales nu din cauza ei.

– Este adevărat. Este greu să fii despărțit, spuse ea, urmărindu-i expresia cu grijă.

Fu uluită să vadă cum maxilarul lui se încordează și se destinde de parcă mesteca ceva neplăcut.

Imposibil după cum părea, dar el era gelos. Ally recunoștea simptomele. Ea fusese victima acelorași emoții negative toate lunile căsătoriei ei cu Burke. Ciudat, cunoașterea faptului că era gelos o umplea de extaz. Ar fi trebuit să-i pară rău pentru el, se mustră ea, fiindcă știa din experiență cât de distrugătoare putea fi gelozia.

– Câți ani are?

– Vai, atât de multe întrebări, fu surprinsă Ally de această neașteptată întoarcere a evenimentelor. Cred că Preston trebuie să aibă un an sau doi mai puțin ca mine.

– Un bărbat mai tânăr! accentuă Burke. Este dezgustător.

– De ce? întrebă ea cu ochi mari și nevinovați.

– De ce? Păi, oricine știe de ce este asta dezgustător, mormăi el.

– Bănuiesc că eu nu sunt oricine, fiindcă nu văd nimic dezgustător în asta.

– Bineînțeles. Doar nu cochetezi cu orice Tom, Dick și Pearsall care apare.

– Ce insinuezi? Eu nu cochetez cu ... se întrerupse ea.

Deci, era gelos pe ea?

De câte ori fusese chinuită de asmenea sentimente negative din cauza lui? Lui puțin îi păsase. Și acum, ea trebuia să-l menajeze?

Îl privi drept în ochi, își coborî vocea și spuse cu gingășie:

– Eu nu cochetez. Sunt complet serioasă când este vorba de bărbații mei.

Spre marea ei încântare, culoarea feței lui deveni de un roșu-aprins, ca și cum ar fi fost gata să explodeze în orice moment.

Satisfăcută cu acest mic experiment, Ally cochetă cu ideea de a-l face pe Burke să simtă ceea ce simțise ea. Să-l lase să învețe cât te poate face gelozia de nefericit. Poate că el învățase câte ceva și despre compasiune.

Ochii lui căprui îi susțineau privirea. Nu va fi în stare să petreacă o lună lângă el. Nici măcar să-i dea o lecție. Nu fără a-și rupe gâtul.

– Cred că o lună poate fi prea mult. Să spunem o săptămână, spuse ea.

– Imposibil! S-a stabilit că trebuie să fie o lună, replică repede Burke.

Ea scutură din cap.

– Nțț. Nu ține. M-aș putea descurca două săptămâni. Presupun c-aș putea să-i cer lui Preston să vadă de apartamentul meu , își strânse ea buzele, gânditoare.

Buzele lui se subțiară.

– Bine, se răsti el. Fă-o. Sunt sigur că Percy se poate descurca fără tine două săptămâni.

– Preston, îl corectă Ally cu un ușor oftat.

Spera ca Preston să nu afle vreodată cum interpreta ea eronat relația lor.

– Când începe această căsătorie de conveniență? spuse ea.

Voi avea nevoie să merg acasă și să-mi fac bagajul.

– Oh, nu. Nu vreau să te scap din ochi. O să-ți cumpăr eu tot ce ai nevoie.

– Nu fi caraghios. Nu am de gând să refuz să mă întorc.

Nici prin cap nu-i trecea să nu-i dea o lecție.

– Te cred. Să spunem că o nouă garderobă este răsplata mea – un bonus pentru a încheia târgul.

Ally începu să-l contrazică, dar fu întrerupă de Frederick. Acesta intră, arătând plin de viață, ca și cum amețeala lui nici nu existase.

– Burke! strigă Frederick. N-o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat cu Jaguarul tău.

Capitolul 5

O oră mai târziu, o mică mulțime, majoritate masculină, se strânsese în întuneric ca să urmărească o mașină de remorcare agățând cu un odgon mașina de închiriat a lui Ally. Farurile mașinilor care rămăseseră pe alee luminau scena.

Fiecare bărbat de acolo venise și-și trecuse mâna peste aripa Jaguarului de parcă ar fi vrut s-o netezească, gândi Ally, descoperind puțin umor în această scenă. Bărbații erau așa de nostimi în privința mașinilor.

– Ally, trebuie să-ți spun că a fost cea mai distractivă vineri de când am venit acasă de la colegiu, spuse Rod, fratele lui Burke, rânjind ca o maimuță.

– Da, asta sunt eu. Domnișoara Distracție, zâmbi ea slab.

– Organizezi zile de naștere sau doar nunți? întrebă Craig Bishop.

– Numește-mă agent. Vom vorbi, mormăi Ally, uitându-se unde stătea Burke cu Dave Hernandez.

Bărbații se uitau plini de compătimire la Jaguar.

În cele din urmă, mașina-remorcă reuși să prindă mașina de închiriat. Ally semnă hârtiile de închiriere și se întoarse. Cel puțin, ploaia se oprise.

– Deci, ce faci în continuare? întrebă Rod.

– Încă nu m-am hotărât, spuse ea. Probabil o să-ți închid gura cu ceva.

Ally voia să-i ceară scuze lui Burke, dar el și Dave Fernandez meșchereau ceva la aripa mașinii.

Apoi Burke se uită la Ally ca și cum și-ar fi amintit de prezența ei.

– Hai, Ally.

Tonul vocii lui o făcu să dea înapoi. Nu se mișca din loc. Se uitară țintă unul la celălalt. El clipi primul.

– Bine, spuse el țuguindu-și buzele și dând din cap. Acum! îi comandă el deschizându-i portiera.

– Nu țipa la mine, spuse Ally fără a se clinti dinloc.

Cineva, Rod gândi ea, râse, dar apoi se potoli.

– Nu țip. Fac o cerere rezonabilă de a pleca de aici și a te urca în mașină.

– Cu tine?

– Nu, cu Brad Pitt. Bineînțeles, cu mine.

– Nu fi sarcastic. Poate nu vreau să merg cu tine. Voi merge cu fratele tău.

Rod își ridică ambele mâini și se trase înapoi.

– Oh, nu. S-ar putea să fiu un puști prost de la colegiu, dar sunt suficient de isteț să nu mă amestec în chestia asta.

Ally se întoarse spre Craig. Înainte ca ea să vorbească, acesta spuse:

– Îmi pare rău, Dave și cu mine mergem cu Rod.

– Acum te urci în mașină? întrebă Burke.

– Nu. Încă ești iritat din cauza zgârieturii la mașină.

– Zgârietură? Așa numești tu o zgârietură zona asta de un metru pătrat unde vopseaua este răzuită?

– Răzuită? Vorbești de parcă ar fi vorba de o persoană bolnavă.

Ally se uită la mușchiul din falca lui care se tot mișca. Poate că îl provocase cam mult.

– Să știi că într-adevăr îmi pare rău pentru mașina ta, spuse Ally pentru a zecea oară.

– Las-o baltă, îi sugeră Burke.

– Nu-a făcut-o intenționat, spuse Rod.

– Așa este, interveni Ally, și în afară de asta este doar o zgârietură, ce mare lucru!

– Îți spun eu ce lucru mare este. Mașina reprezintă ceva mai mult decât un mijloc de transport.

– Oh, da. Bărbatul și mașina lui. Este statutul tău de viață, imaginea care te reprezintă, își dădu ea ochii peste cap.

– Nu, este primul lucru pe care l-am cumpărat cu banii mei. Reprezintă orele lungi de muncă neîntreruptă și grea. Este recompensa pe care mi-am oferit-o după un astfel de chin.

– Oare, asta-i tot? spuse Ally cu ușurință, nevrând să dea curs simpatiei stârnite de cuvintele lui.

– Lasă-mă să-ți dau un sfat, Ally. Atâta timp cât mi-ai stricat nunta, m-ai insultat, mi-ai gonit partenera de afaceri și mi-ai boțit mașina, n-aș spune că a fost o seară bună, așa că nu-mi spune tu mie ce să fac și intră naibii în mașină. Acum!

Simpatia ei se evaporă.

– S-ar putea s-o intimidezi pe partenera ta de afaceri cu acest răcnet, dar nu ține cu mine.

Încruntarea lui părea suficient de feroce ca să înspăimânte pe oricine, gândi Ally, dar pe ea o umflă râsul.

Disperat, Burke își ridică ambele mâini în aer și făcu un pas spre ea:

– Ajunge! Ești cea mai enervantă ...

– Nici nu te gândi să spui asta, Burke, îl sfătui prietenul său Dave. Nu merită să intri la închisoare pentru asta!

Chiar și Ally se strădui să nu zâmbească de această dată.

– Bunicule, ai vrea să mă ajuți în chestia asta, îl imploră Burke.

Frederick râse și o luă pe Ally de braț.

– Hai să mergem, fetițo, Burke devine foarte nesuferit când este obosit.

Burke își dădu ochii peste cap, dar nu zise un cuvânt, ci doar se instală pe scaunul lui în mașină și așteptă.

Frederick îi ținu portiera lui Ally. Când o văzu așezată, spuse:

– Burke, o să aibă grijă de tine, să-ți găsească un loc de dormit pentru că arăți foarte obosită.

– Chiar sunt, admise ea oprindu-și cu greu un căscat.

– Amintește-ți doar, spuse el în șoaptă, doar pentru urechile ei, că Burke este un soi de câine care latră, dar nu mușcă.

– Nu știu, bunicule, răspunse ea tot în șoaptă, dar acum arată ca și cum într-adevăr ar vrea să mă muște.

Frederick râse.

– Aparențele înșală foarte adesea, fetițo. Probabil că ar vrea să te muște, dar nu în felul în care crezi tu.

Îi făcu cu ochiul și închise portiera.

Burke porni mașina ca o vijelie și intră scurt în curbă, de parcă s-ar fi temut că ea va continua să-i opună rezistență.

Abia după vreo două străzi încetini viteza.

Ally era intens conștientă de prezența lui fizică în micul spațiu din mașină. Soțul ei. Numai la gândul ăsta se înfierbântă. Niciodată n-ar fi ghicit că ziua asta o să se termine cu ei doi în mașină, împreună.

După un minut, spuse:

– N-am știut că Brookwood are un motel, acum.

Pe fereastră se vedea strada principală a orașului cu stejari bătrâni aliniați de fiecare parte.

– Nu are.

– Atunci, unde mergem? se întoarse spre el cu nedumerire.

– Unde crezi? La mine acasă.

Ally simți că-i sare inima din piept.

– Oh, nu, nici gând. Întoarce imediat mașina și du-mă înapoi la Houston. Mă poți lăsa la primul motel întâlnit pe drum.

Mâinile lui Burke se crispară pe volan.

– În nici un caz.

– Nu voi sta cu tine la noapte.

El îi văzu strâmbătura chiar și în întuneric.

– Nu te îngrijora, Ally. Virtutea ta dubioasă va fi în perfectă siguranță cu mine.

– Faci tot ce se poate ca să mă insulți, nu-i așa?

– Nu, vine chiar de la sine, răspunse el,

– Ce vrei să spui cu această insinuare asupra virtuții mele?

– Hei, tu ești cea care te-ai lăudat cu cuceririle tale.

– Nu-i adevărat.

– Ba da. Ai spus că nu cochetezi. Că ești serioasă cu bărbații. Bărbații înseamnă plural. Ce altă concluzie ar fi trebuit să trag?

Ally se strâmbă, frustrată.

– În afară de asta, maimuțărelile tale din această seară m-au făcut să-mi pierd răbdarea. Sunt prea obosit ca să conduc până la Houston. Va trebui să te obișnuiești cu casa mea mai devreme sau mai târziu, așa că este mai bine mai devreme. Urmează să fie casa ta, doar știi.

– Doar pentru două săptămâni și startul nu se dă până mâine, în ceea ce mă privește.

– Este ridicol, pufăi Burke. Ce diferență este între astă-noapte și mâine-dimineață?

– Mare. Așa că du-mă la Houston.

– Ai devenit cu adevărat o femeie exigentă. Când eram căsătoriți, niciodată nu cereai nimic – în afară de atenția mea permanentă douăzeci și patru de ore pe zi, termină el sarcastic.

– Asta pentru că respectul față de mine însămi este mai puternic decât atunci.

– Ce înseamnă asta?

Ally își ferecă gura. Doar nu avea de gând să-i pună sufletul pe tavă.

– Crede-mă, nu doresc atenția ta – nici măcar pentru douăzeci și patru de secunde, spuse ea.

– Bine, pentru că nici n-o vei primi. Și nici nu o să te duc la Houston.

Ea se enervă și izbucni:

– Poate că am devenit mai pretențioasă, dar tu ai devenit imposibil.

– Obișnuiește-te cu asta. Și obișnuiește-te cu ideea de asta în casa mea. Face parte din înțelegere. Nu te îngrijora, nu voi atenta la virtutea ta, rânji el.

I-ar fi plăcut să-i șteargă rânjetul de pe față, gândi ea. Își mușcă buza inferioară.

– M-am învoit la asta sub presiune. Nu cred că m-am gândit destul. Tu și bunicul tău m-ați vârât în această înțelegere înainte de a mă fi gândit suficient. Nici măcar n-am stabilit regulile de bază.

– Reguli de bază? râse el, dar fără a părea amuzat.

– Poate că am fost forțată să fac asta, dar insist să stabilim câteva reguli. Vreau să fie clar înțeles ce este permis și ce nu este.

Asta îl va ține la distanță, speră ea.

– Acesta nu este un soi de joc de-a întâlnirea, Ally.

– Te rog să faci diferența.

– Ești nevasta mea.

– Mă pretind nevasta ta, se interpuse ea.

– Asta înseamnă să te simți bine lângă mine și în casa mea. Așa că trebuie să locuiești în casa mea.

– Să mă prefac că locuiesc în casa ta.

– Vei fi stăpâna casei mele și vei îndeplini îndatoririle unei neveste.

– Ha! Adică să îndeplinesc toate îndatoririle unei neveste?

– Da. Să te prefaci, oftă Burke, pe care răbdarea începea să-l părăsească. Renunț. Asta te satisface?

– Așa bănuiesc. Dar să ne întoarcem la dormitul din noaptea aceasta în casa ta.

– Ally! gemu el.

Ea ridică mâinile.

– Ascultă-mă. N-am venit pregătită să stau aici. N-am nici măcar o periuță de dinți și cu atât mai puțin o cămașă de noapte.

– Atunci, voi opri și-ți vei lua una. Există un magazin deschis douăzeci și patru de ore în Brookwood.

– Bine. Am nevoie de demachiant, soluție abrazivă de curățat fața, cremă de noapte, cremă pentru ochi, deodorant, pastă de dinți,

periuță, șampon ... Ally, hotărâtă să nu-i facă viața ușoară, continuă să înșire tot ce-i trecea prin cap.

Burke spuse, uimit:

– Ai nevoie de toate astea pentru o noapte?

– Mai mult sau mai puțin, spuse Ally, bucuroasă că se dovedea a fi o pacoste.

Va regreta că o făcea să stea în casa lui.

– Când eram căsătoriți, nu foloseai niciodată atâtea chestii pentru față.

– Dar acum sunt mai în vârstă. Trebuie să fiu mai grijulie cu înfățișarea mea.

– Nu obiectează Piercy când te urci în pat unsă toată pe față? întrebă el, ușor iritat.

– Păi, nu le folosesc când Preston este în jur, spuse ea răutăcioasă.

Burke rămase tăcut. Nu-i plăcea imaginea care-i apărea în minte. Ura gândul – ea cu un alt bărbat.

– Bine, hai să luăm ce ai nevoie și să mergem acasă, spuse el, intrând în parcarea magazinului.

O oră mai târziu și cu două sute de dolari mai sărac, o grăbi pe Ally să intre în mașină și trânti portiera. Era uimit cât costau cremele. Era la fel de uimit că o femeie avea nevoie de atâtea chestii pentru a merge la culcare noaptea și să arate aproape prezentabil în dimineața următoare. Conducând, el mormăi:

– Ești satisfăcută, acum?

– Tot am nevoie de o cămașă de noapte și ceva să îmbrac dimineață.

– Ai ghinion. În Brookwood nu există un raion de îmbrăcăminte deschis toată noaptea. Va trebui să aștepți până mâine să mergi la

cumpărat de haine. Poți folosi noaptea aceasta pentru a-ți întocmi lista. Sunt sigur că va fi de o mărime considerabilă, spuse el sec.

– Bine, dar în ce o să dorm?

Burke avea o propunere, dar nu credea că o va primi cu amabilitate. Dar gândul la ea, nepunând nimic în afara unui zâmbet, îl făcu să zâmbească.

– La ce te gândești? întrebă Ally.

– La nimic ... Își limpezi vocea ... Pot găsi ceva pentru tine în noaptea aceasta, dar va trebui să te duci mâine la cumpărături, ca să ai ce purta.

– Dacă m-ai lăsa să iau avionul până acasă, aș putea împacheta și m-aș înapoia în două zile.

– Nu te cred, așa că să nu mai discutăm.

– Ce intenționezi să faci, să petreci fiecare minut cu mine ca să te asiguri că nu o șterg din oraș? bombăni Ally.

– Dacă este necesar.

O privi cu coada ochiului. De fapt, nu ar fi chiar o corvoadă.

Ally oftă.

– Să lăsăm gluma, chiar este nevoie să mă întorc la Dallas foarte curând. Am lăsat un birou, o slujbă și clienți de care sunt responsabilă.

El se încruntă.

– Nu m-am gândit la asta. Șeful tău o să te dea afară?

Ally nu putu rezista ocaziei care i se oferea.

– De fapt, eu sunt șeful.

– Ce vrei să spui?

– Este compania mea. Am o firmă mică de contabilitate.

– Ești o mașină de calculat, hmm? Trebuie să spun că sunt surprins.

– Am muncit din greu ca să progresez. Sunt bună la ceea ce fac. Îmi iubesc munca și clienții mei mă iubesc.

– Ei bine, dacă tu ești șeful, atunci n-ar trebui să fie o problemă, spuse el, închizând subiectul

Ally realiză că nu ar fi trebuit să fie atât de grăbită să-l impresioneze cu realizările ei.

– Bine, admise ea cu reținere. Îmi pot lăsa asistenta să-mi conducă lucrurile ... doar dacă nu apare vreo urgență.

El o privi plin de considerație.

– Niciodată nu mi-a trecut prin minte că ai cap pentru afaceri. Întotdeauna urai faptul că eram atât de prins, dar ghicesc că și tu ești prinsă puțin. Nu orice femeie are propria ei afacere la doi ani după terminarea colegiului.

Aprecierea lui o entuziasmă și o făcu să se înmoaie.

– Cred că aș putea să-mi iau liber un timp. Am muncit atât de mult să urmez colegiul și apoi să-mi dovedesc mie că mă pot descurca, încât n-am avut nici o vacanță adevărată.

Gândul la ea muncind din răsputeri îl făcu să se simtă prost.

– Ți-aș fi dat eu bani să mergi la colegiu, spuse el impulsiv.

– A fost mai bine pentru mine să o fac singură. N-am acceptat ajutor nici chiar de la părinți.

Rulară în tăcere o vreme. Ally observă că intraseră într-o zonă rezidențială cu vile luminate discret.

– Știu părinții tăi că ai venit aici? întrebă Burke.

Ally își scutură capul cu putere.

– Nu, și dacă am noroc, nu vor afla. Ei încă n-au trecut peste căsătoria noastră bruscă ...

– Și la fel de bruscul divorț? termină el.

Ea dădu din cap.

– Nu mi-am putut închipui de ce n-au intervenit mai mult după ce ai apărut cu un inel de logodnă în buzunar, la o lună după ce ne-am cunoscut.

– Inel de logodnă? râse el. Nu știu dacă acel diamant minuscul putea fi numit cu adevărat un inel de logodnă. Ai aruncat acea pocitanie de inel în Trinity River în drumul tău spre Dallas când m-ai părăsit?

Ally nu spuse nimic. Încă avea inelul acela și inelul de cununie. Încă îi mai smulgea o lacrimă de fiecare dată când căuta prin cutia de bijuterii.

– Acesta este cartierul tău? întrebă ea, schimbând subiectul.

Burke făcu stânga într-o alee ce ducea spre o casă enormă făcută din cedru, piatră și mari suprafețe de sticlă. El apăsă pe un buton de pe bord când ajunse în apropierea casei. Ușa dublă a garajului se deschise și intră în garaj, parcând lângă o camionetă mare, neagră.

Ally rămase cu gura căscată. Se descurcase foarte bine în cariera ei, dar Burke se descurcase evident mai bine cu compania lui de softuri.

– Acestea sunt ale tale?

– Cu modestie, da.

– Arată ca și cum ai fi plătit bine pentru munca ta grea.

Se simțea tulburată de semnele de bogăție etalate peste tot. Când ea și cu Burke se căsătoriseră, fuseseră pe picior de egalitate din punct de vedere material. Atât familia ei cât și a lui făceau parte din clasa de mijloc.

La ușa din spate, formă un număr pe o tastatură de siguranță și apoi făcu o plecăciune către ea.

– "Mi casa es su casa".

Ally oftă.

– Bănuiesc că această casă a ta este casa mea – dar doar pentru două săptămâni.

***

Trei zile mai târziu, Ally decise că dacă nu va putea să se ducă la supermarket să se aprovizioneze cu câte ceva de rontăit, va muri de inaniție înainte ca cele două săptămâni să se încheie.

Se grăbi de-a lungul holului larg ce ducea spre dormitorul principal. Aplicele ascunse în pereți nu erau aprinse și fu mulțumită că nu trebuia să se uite la colecția de artă abstractă a lui Burke, care era aliniată pe ambii pereți. Ura abstractul. Era rece și lipsit e viață, ca totul din această casă.

Când comentase că nu știa că lui îi place arta modernă, el spusese:

– Cred că gustul meu în artă probabil depășește imaginea cu câinii jucând pocher. Toate aceste opere reprezintă o investiție. De când le-am cumpărat, valoarea lor a crescut cu o sută cincizeci la sută.

– Cel puțin sunt bune la ceva, mormăi ea în timp ce trecea pe lângă pânzele enorme.

Personal, dacă ea ar urma să investească în artă, s-ar asigura să fie ceva care să-i placă. Chiar dacă ar fi numai picturi ale câinilor jucând pocher.

Ally inspiră adânc înainte de a bate la ușa dormitorului. Când el nu răspunse, strigă:

– Burke? Ești treaz?

Ținuse să se scoale înainte de ora șapte ca să-l poată prinde înainte de micul dejun. Cum nu se auzi nici un răspuns, ciocăni mai tare, sperând ca Dierdre Henry, menajera lui, să n-o audă.

Dierdre, severă ca un sergent major, probabil că pregătea micul dejun lui Burke, așa că era ocupată. După un minut, Ally crăpa ușa și se uită înăuntru.

Îl auzi înainte de a-l vedea. Sforăia ușor.

– Burke, ești treaz?

Întrebare prostească. Dormise mai mult decât era necesar. Se uită la el. Cuvertura era înfășurată în jurul mijlocului. Pieptul lui musculos era acoperit cu firicele fine de păr de culoarea nisipului așa cum își amintea Ally. Un picior păros zăcea expus.

Ally își umezi cu limba buzele ce i se uscaseră brusc. În lumina vagă a dimineții, arăta ca visul oricărei femei. Prea târziu își dădu seama că sforăitul încetase. Cearșaful se mișcă de parcă ar fi prins viață.

– Vezi ceva care îți place? întrebă Burke cu o voce răgușită de somn și de ceva la care ea nici nu vroia să se gândească.

– Nu în mod special, minți Ally. Îmi pare rău că te trezesc, dar este ceva ce trebuie să discutăm, spuse ea cu autoritate.

El bătu cu palma pe pat.

– Stai jos și spune-mi despre ce este vorba.

Inima lui Ally bătu cu putere.

– Oh, nu, mulțumesc, prefer să stau în picioare. Mulțumesc oricum, bâigui ea.

– Nu ți-e teamă, așa-i?

– De ce naiba ar trebui să-mi fie teamă?

El dădu din umeri. Cearșaful se mișcă. Ochii lui Ally examinară surplusul de piele dezgolită.

Oh, Dumnezeule, gândi ea, imaginându-și cum își vâră mâna sub cearșaf și mângâie acel trup frumos .

Brusc, se întoarse.

– Te pot contacta mai târziu. Nu este chiar așa de important, spuse Ally îndreptându-se spre ușă.

El rosti un cuvânt cu o voce amăgitor de înceată.

– Lașo.

Asta o făcu să se oprească. Se întoarse.

– Ce-ai spus?

– M-ai auzit. N-ai încredere în tine cu mine în preajmă.

El își puse mâinile sub cap și o privi drept în ochi.

Ally nu-și putu dezlipi privirea de la cuverturi pentru a vedea cât din el fusese expus. Oh, nu, gemu în sinea ei. Închise ochii și inspiră adânc.

– Nu știu despre ce vorbești, spuse ea, cu o voce slabă.

Șoapta ei îl tulbură pe Burke. O visase, și când deschisese ochii, o văzuse. Îi trebuise fiecare dram de voință ca să nu întindă mâna după ea. Vroia s-o tragă lângă el.

– Suntem amândoi maturi și fără obligații, Ally, îi spuse el cu o voce blândă și ademenitoare.

Întinse mâna spre ea. Încet, ca vrăjită, merse spre el. Își puse mâna într-a lui. Când o trase ușor, ea se supuse și veni mai aproape.

– Domnule Winslow, micul dejun este gata! se auzi vocea fermă la interfonul de pe hol.

Ally sări în picioare ca pișcată.

– O să-ți vorbesc în timpul micului dejun, spuse ea și fugi din cameră.

– Lașă mică, spuse Burke în camera goală.

Ally își studie obrajii în flăcări în oglinda de la baie.

– Ești o proastă, Ally Fletcher!

Vocea îi tremura de emoție. Închise ochii, dar asta îi intensifică și mai tare imginea din minte.

– Oh, Burke, șopti ea, amintindu-și cum arăta cu cearșafurile răsucite: dezvăluind mult, ascunzând și mai mult.

Ochii lui o îmbătau cu amintirea pasiunii. Vocea lui răgușită o tulbura și o provoca.

– Ce o să mă fac? gemu ea.

El abia fusese acasă în ultimele câteva zile, dar în loc ca asta să o ajute, o făcuse să fie și mai doritoare să-l zărească.

Noaptea trecută, rămăsese trează până când îl auzise venind, în jur de două dimineața. Unde fusese? Cu cine fusese? Întrebările o chinuiau. La naiba, o înnebunea chiar dacă era aici sau era plecat. Trebuia să evadeze pentru un timp. Un motiv în plus să-i înfrunte privirea sugestivă și să se confrunte cu el la micul dejun. Cel puțin Deirdre va fi acolo așa că nu va trebui să-l vadă singură.

Ally părăsi camera de oaspeți și se îndreptă spre bucătărie. Nu se mai opri uimită în camera mare cât două etaje. Acum, văzu doar lambriurile frumoase din stejar. Cel puțin căldura și bogăția temnului echilibra perfecțiunea albului pe care îl folosise designerul la interior.

Ar fi fost speriată de moarte să bea o cafea pe sofalele albe și mari. I-ar fi fost și mai frică să se apropie de draperiile albe din capătul camerei, de teamă să nu le păteze.

În acea primă noapte când sosise, Burke privise în jurul camerei de parcă i-ar fi citit în ochi.

– Este cam deprimant? întrebase el.

Ally se eschivă.

– Păi, schemele monocrome sunt la modă, din câte înțeleg. Este foarte, foarte sofisticat.

Ura de-a dreptul acest lucru, dar era oricum mai bine decât bucătăria.

– Asta mi-a spus și decoratorul, spusese el dând din cap. Mi-a explicat că diferitele texturi de ton în ton măresc interesul vizual. Personal, mă gândeam că ceva în roșu sau galben ar fi mai interesant, dar Tiffany m-a convins că decoratorul avea dreptate.

– Ah, Tiffany ... monstrul cu ochi verzi al lui Ally își făcuse apariția ... Poate aș putea schimba câteva perne. Să adaug puțin roșu și galben, dacă ai vrea?

– Sigur. Fă orice vrei, îi spuse el.

Apoi, Ally privi în jur cu interes. Stătuse întinsă în pat, visând cu ochii deschiși la ce ar face dacă ar fi casa ei.

Ezitând, Ally păși în bucătăria enormă și se înfurie. Majoritatea spitalelor nu aveau atâta oțel inoxidabil în sălile de operații. Granitul negru al tăbliilor strălucea rece în lumina fluorescentă. Era sigură că totul ar fi foarte potrivit pentru un spital.

O plită suficient de mare pentru cel mai expert bucătar, ocupa centrul unui perete. Totul era impecabil de curat, chiar dacă în aer se simțea miros de șuncă, ouă prăjite și cafea proaspăt râșnită.

– Bună dimineața, doamnă Henry, salută Ally străduindu-se să dea o notă de veselie tonului ei.

Ally se simțea în același fel în care se simțise când fusese prezentată femeii: la fel de neînsemnată și supărătoare ca o muscă. Într-un fel, simțea că doamna Henry ar dori s-o alunge din palatul ei de oțel.

Se uită dacă femeia nu avea un plici de muște în apropierea ei.

– Îmi puteți da o ceașcă de cafea, vă rog?

– Bineînțeles, spuse Deirdre cu o voce indiferentă.

– Dă două, spuse Burke.

Ally tresări.

– Nu te-am auzit intrând.

Burke luă cele două cești în care Derirdre turnase cafea.

– Adu micul dejun la piscină, Deirdre, te rog!

Piscina și curtea interioară erau frumusețea casei. Ally și-ar fi petrecut cu ușurință fiecare zi stând sub copertina acoperită cu bougainvillea, uitându-se la bazinul albastru care se afla în spatele casei.

Până la urmă, Ally căpătase curajul să deschidă draperiile albe în fiecare zi, când Deirdre termina de făcut curățenie în acea parte a casei. Vederea era spectaculoasă. Se obișnuise să vadă acea scenă tropicală în fiecare dimineață.

Se trânti în scaunul ei preferat, cu fața la piscină. O cascadă în miniatură clipocea vesel peste pietrele de la capătul piscinei și se vărsa în apa albastră cristalină.

– Îți place, nu-i așa? întrebă Burke așezându-se pe scaunul de lângă ea.

– Pot spune cu sinceritate că-mi place la nebunie. Aproape că nu te mai gândești cum arată restul casei.

Imediat ce-i ieșiră vorbele, Ally își acoperi gura cu mâinile.

– Vai, n-am vrut să-ți insult casa.

– Deci, nu-ți place. De ce?

– Bucătăria seamănă cu o sală de operație, remarcă ea.

– Ți-am spus să schimbi, dacă ceva nu-ți place. Vreau să te simți bine aici.

– Care-i problema? Nu voi fi aici atât de mult. Și următoarea doamnă Winslow s-ar putea să nu fie mai încântată de gustul meu decât sunt eu de gustul decoratorului pe care l-ai angajat. Corect?

Burke simți cum îl părăsește buna dispoziție.

– Corect, se răsti el și-și îndreptă atenția asupra menajerei.

Aceasta puse tava cu micul dejun pe masă și apoi se îndepărtă. Ally se gândi că părea să execute un salut militar.

– Domnule Winslow, spuse Deirdre. Este nevoie să revăd cu dumneavoastră, pregătirile pentru petrecere.

– Am o zi foarte încărcată, dar îți voi telefona mai târziu.

Buzele lui Deirdre se subțiară.

– Foarte bine, dădu ea scurt din cap și se întoarse în bucătărie.

Ally zâmbi.

– Ești sigur că nu a fost în armată?

Zâmbi și el.

– Este o învățătoare pensionară, Ally.

Ally se cutremură.

– Pariez că acei copii au fost bucuroși să-i sărbătorească pensionarea.

Burke îi oferi coșulețul cu cornuri.

– Este puțin cam mohorâtă, dar nu-i poți găsi nici un defect la gătit.

Ally alese un corn cu stafide și luă untul.

– Foarte adevărat, spuse ea mușcând din cornul cald și gemând de plăcere. La acest sunet, Burke se uită în sus. Îi plăcuse s-o facă să geamă așa adânc și jos din piept. Se foi pe scaun și-și aranjă șervetul strategic. Ally avea cel mai tulburător efect asupra lui.

Ally îl privise uitându-se la ea și se înroși. Își înghiți cafeaua, recunoscătoare că era suficient de rece ca să nu-i ardă limba. Brusc, intimitatea micului dejun o șocă. Ea și Burke se comportau ca un cuplu căsătorit.

Se auzi zgomotul porții de la grădină. Ally se uită pieziș la Burke când Tiffany își făcu apariția. Și dimineața fusese atât de drăguță până acum, gândi nefericită Ally.

– Bună, Burke, spuse Tiffany.

– Cum au decurs întâlnirile? întrebă Burke.

Tiffany remarcă prezența lui Ally și dădu țeapăn din cap, iar aceasta din urmă îi răspunse în același fel.

Tiffany se așeză lângă Burke și începu să-i raporteze detaliat întâlnirile. Ally o studie pe femeie în timp ce vorbea. Purta un costum de in alb. Jacheta era croită pe corp, iar fusta scurtă abia îi ajungea la jumătatea coapsei. Evident, femeia își considera picioarele frumoase. Din nefericire, avea dreptate.

Alături de proaspăta, nesifonata Tiffany, Ally se simțea murdară în tricoul ei galben, șortul albastru și teniși. Singura ei consolare era că dacă Tiffany intra în casă, ar fi devenit invizibilă în albul îmbrăcămintei sale față de albeața decorului. Gândul o făcu pe Ally să zâmbească. Când auzi cuvântul petrecere, ciuli urechile.

– Despre ce petrecere este vorba? întrebă ea. A menționat-o și doamna Henry.

– Petrecera pentru Sakamoto, spuse Burke.

– Nu știu nimic despre asta, replică Ally, ușor jenată. Când va fi?

– Săptămâna viitoare când sosește, bineînțeles, spuse Tiffany, adresându-se direct lui Ally pentru prima oară. Este vorba de afaceri.

Ally își scutură capul, nevenindu-i să creadă.

– Când aveai de gând să-mi spui?

– Asta-i problema? întrebă Burke. Îți spun acum.

– Câți oameni participă la această petrecere?

El dădu din umeri.

– Aproape o sută, cred.

– O sută! Și tu știi ce problemă mare este?

– Totul va fi comandat, spuse Tiffany dând din umeri.

– Nu va trebui să fac nimic, spuse el. Totul a fost planificat

– Noi folosm de obicei servicii comandate, interveni Tiffany. Sunt foarte ...

– Nu-mi vine să cred, o întrerupse Ally, care i se adresă lui Burke. Cum se presupune că aș putea da o petrecere sâmbăta viitoare?

– Ți-am spus, s-a aranjat. În afară de asta, gândește-te că este o parte a serviciului pe care mi-l faci.

– Nu sunt suficient de bine plătită ca să-l consider o parte a serviciului.

Ochii lui Tyffany se măriră:

– O plătești pentru ...

Burke o întrerupse.

– Ce părere ai despre dublarea sumei pe care o primești?

El și Ally se priviră țintă și nici unul dintre ei nu-și plecă ochii.

– Splendid. Ce spui de două ori zero? întrebă Ally.

– Uf, poate ar trebui să plec? spuse Tiffany.

– Uite, Ally, nu este mare lucru. O sută de oameni pot să pară o hoardă, dar crede-mă, nu există comportări turbulente sau veselie, din nefericire. Aceste lucruri sunt plictisitoare de moarte.

– Atunci poate mă voi lipsi de ea. Urăsc petrecerile plictisitoare, spuse ea.

– Nu cred asta. Ești gazda, pentru cei mai mulți. Poate vei anima lucrurile.

– Ar fi trebuit să angajezi pe cineva să facă pe nevasta ta, bombăni ea.

– N-ar merge. Nu mai da înapoi, acum. Ești nevasta mea și-ți vei juca rolul ca atare.

Tiffany se ridică în picioare.

– Când sunt în jurul vostru, mă simt invizibilă. Ne vedem la birou, Burke.

Nu se obosi să-i spună la revedere lui Ally înainte de a dispărea.

– Ce a apucat-o? întrebă Ally.

Burke dădu din umeri.

– Bănuiesc că nu vroia micul dejun. Trebuie s-o șterg, spuse el uitându-se la ceas.

– N-am terminat de discutat.

– Ba da, am terminat. Cred că este o listă cu invitați pe masa de scris din dormitorul meu. Uită-te peste ea și vorbim mai târziu.

Se întoarse să plece.

– Bănuiesc că vei avea nevoie să îmbraci ceva la petrecere. Am uitat asta când am fost la cumpărături sâmbătă ... Își vârî mâna în buzunar și scoase portofelul, de unde scoase o carte de credit ... Folosește-o. Tratația mea. Poate cumpărăturile îți vor uza din energia nervoasă, ca să fii prea obosită pentru a te certa diseară, zâmbi el. Și ia și Jaguarul. Cheile sunt tot pe masa din dormitor.

Ally rămase cu gura căscată.

– Ai încredere în mine să-mi lași scumpele tale posesiuni? Sunt onorată.

– Nu fi caraghioasă. Dar ai grijă de Jaguar.

Capitolul 6

Ally se schimbă în niște pantaloni maro și o bluză asortată, fără mâneci. Își trecu un pieptene prin păr și-și aplică puțin ruj pe buze înainte de a merge în camera lui Burke.

Imediat ce trecu pragul, îi simți mirosul de after shave. Inspiră adânc și închise ochii. Cât se intens ar fi mirosul dacă și-ar apăsa buzele pe pielea lui? Prezența lui era atât de puternică în cameră, încât Ally se înfioră de parcă ar fi fost atinsă.

Se uită tânjind la patul masiv care ocupa mijlocul încăperii imense. Deirdre făcuse deja patul și dăduse cu aspiratorul. Chiar dacă decoratorul iubitor de monocromie o șocase, dormitorul lui Burke avea mai multă personalitate decât restul casei.

Prezența lui era marcată în încăpere prin mirosul de colonie, hârtiile de pe masa de scris și cartea, un roman de Tom Clancy, care stătea cu fața în jos pe noptieră.

Ea încercă patul, aruncându-se în mijlocul cuverturii ivorii. Doar stând întinsă aici și visând la Burke o făcu să amețească de dor. Se

întinse și se răsfăță în moliciunea mătăsii, întorcându-și capul în cuvertură, pentru a-i simți mirosul.

După câteva minute, Ally se ridică, nevrând să-i dea ocazia menajerei severe s-o găsească lenevind în patul stăpânului. Dar nu se putu abține să nu se gândească la cum ar fi putut fi.

Văzu cheile peste un vraf de hârtii aflate pe masa de scris. Apoi observă hârtia de sub chei. Ally luă cheile și citi mesajul scris cu litere apăsate.

"Ne întâlnim la birou pentru a mânca de prânz la amiază – dacă nu ești prea lașă."

– Oh, om nesuferit ce ești! exclamă ea.

Făcu stânga-mprejur și părăsi camera, uitând în iritarea ei să îndrepte cuvertura acolo unde șezuse.

***

Burke stătea în birou și se uita pe geam. Dăduse de dracu'. Nu se putea gândi decât la Ally. Ar fi trebuit să se concentreze asupra rapoartelor de pe birouul lui, dar renunțase în urmă cu o oră.

Nerăbdător, se uită la ceas. Mai era încă o oră până la amiază. Va apărea Ally?

O bătaie în ușă îl trezi din reverie.

– Ce este, Dave?

– Vreau să știi că o aduc pe Clarissa diseară.

– Minunat. Lui Meg i-ai spus deja? ... Cum Dave încuviință din cap, Burke întrebă: Câți vom fi?

– Cred că Meg a spus că a făcut rezervare pentru șaptesprezece, pentru cazul în care bunica lui Ally se simte în stare să conducă mașina de la Galveston.

– Excelent, excelent. M-am oferit să trimit pe cineva după doamna Fletcher, dar ea nu ar fi acceptat. Poate că dacă vine, Ally nu s-ar mai simți o intrusă.

Burke se uită afară pe fereastră. Nu-i remarcă pe copiii care se jucau în parcul de peste drum, nici pe mamele lor, care-i urmăreau. Cu ochii minții, o vedea pe Ally. Cel puțin, o vedea în felul în care spera să fie diseară când o va aduce acasă de la cină – relaxată și într-o dispoziție bună de la camaraderia prietenilor lui, mâncarea bună și a băuturilor reci. Burke zâmbi.

– Burke? întrebă Dave.

– Scuză-mă, Dave, se întoarse Burke. Altceva?

Dave chicoti:

– Bănuiesc că nu. Într-un fel am impresia că nu merită să te omori până nu trec următoarele două săptămâni. Și nu mă refer la Sakamoto ... Ridică o mână pentru a opri protestele lui Burke ... Potolește-te omule. Oh, cred că ar trebui să-ți spun. Frederick este pe drum.

Burke îl urmări pe prietenul și vicepreședintele lui plecând. Din nefericire, Dave avea dreptate. El nu părea să se concentreze în felul în care o făcea în mod normal și nu se putea opri să nu viseze la Ally. Trebuind să-și împartă căminul cu ea, îl făcea să stea ca pe tăciuni.

Ce vroia el în privința lui Ally? Crezuse că vroia răzbunare. În loc de asta, își petrecea majoritatea orelor de trezie plănuind cum s-o atragă în patul lui și a orelor de somn visând același lucru.

Când bunicul său își vârî capul pe ușă, Burke îi făcu semn să intre.

-Să știi bunicule, că este numai vina ta, îl acuză el.

– Vai, dar ce am mai făcut?

– Este vorba despre Ally ... Burke își trecu mâna prin păr ... Mă înnebunește.

– Ce face, Burke?

– O grămadă de lucruri.

– Ca de exemplu?

– Ei bine, umblă în șort și tricou. Cel puțin ar putea să-și pună ceva peste picioare, răbufni el. Și apoi, își piaptănă părul jumătate în sus și jumătate atârnând pe spate ca și cum s-ar fi tăvălit în pat. Își vopsește unghiile de la picioare cu acel roșu îndrăzneț, sexy, ca să arate provocator.

– Da, spuse Frederick ironic, îmi dau seama că asta ar enerva un bărbat.

– Și felul în care miroase.

– Urât?

– Nu! Măcar de ar fi așa. Este vorba de acel parfum pe care-l folosește. Am intrat astă-noapte și i-am simțit parfumul de cum am pășit în camera de zi. Mă face să ... Se întrerupse și se înroși. N-are importanță.

– Încă te mai atrage? întrebă Frederick cu un zâmbet larg.

– Cu cât sunt mai mult lângă ea, cu atât devin mai confuz, spuse Burke. Ar trebui s-o fac pachet și s-o trimit la Dallas cu prima ocazie.

– Păi nu este prea târziu. Poți s-o pui pe Meg să facă o rezervare la următorul zbor.

– Nu, nu pot face asta.

– De ce nu? Este o problemă simplă, care se poate rezolva cu un telefon la o linie aeriană.

Burke se mișcă, neliniștit.

– Nu este așa de ușor.

– De ce nu?

– Nu este și gata. Să schimbăm subiectul. Te-ai hotărât să vii la cină cu noi diseară?

– S-ar putea să trec pe acolo. Trebuie să fug, acum. Doar am vrut să cercetez terenul, cum s-ar spune.

Frederick de-abia aștepta să iasă din biroul lui Burke , să poată da un telefon.

– Scumpo, merge minunat. Lucrurile progresează în felul în care am crezut. Așa bunic, așa nepot, bănuiesc ... Chicoti, apoi întrebă: Spune-mi, te-ai uitat peste calendar și ai ales o dată pentru noi?

***

Când Ally conduse spre clădirea lui Burke, văzu staționând mașina lui Frederick. El vorbea la celular. Cel puțin era un semn bun. Poate că norocul ei se schimba. Imediat ce-l văzu că pune telefonul deoparte, alergă la el.

– Bunicule, trebuie să mă ajuți.

– Ally, Ally, ce te supără?

– Am nevoie să mă duci la aeroport cât mai repede posibil.

– Ce? De ce vrei să fac asta?

Părea dezorientat de propunerea ei.

– Pentru că atunci când Burke o să vadă ce i s-a întâmplat mașinii lui, o să mă ucidă. Apoi va intra la închisoare și viața lui va fi distrusă.

Frederick râse.

– Dumnezeule, pentru o clipă m-ai speriat. Acum, de ce ești așa de supărată?

– Vino cu mine, îl luă ea de braț și-l duse în partea dreaptă a mașinii. Uită-te doar, șopti ea.

– Oh, Doamne.

Frederick înconjură mașina și se uită la portiera dreaptă boțită.

– Nu a fost vina mea, oftă Ally, încercând să-și rețină lacrimile.

Burke o s-o urască precis acum.

– Spune-mi. Ce s-a întâmplat?

Ea dădu din umeri, neputincioasă.

– Nu știu. Am ieșit afară din magazinul Neiman-Marcus și am văzut imediat. Cineva trebuie să fi intrat cu spatele în Jaguar și a șters-o! Fără să se deranjeze să-și lase numele sau adresa!

Frederick scutură din cap.

– Ei bine, astfel de lucruri se mai întâmplă.

– Burke o să mă omoare, nu-i așa?

– Nu. Explică-i și o să înțeleagă.

– Dar el iubește această blestemată de mașină, spuse ea printre lacrimi.

Frederick aprobă din cap. Vroia să-i spună că Burke o iubea pe ea și mai mult, dar nu îndrăznea s-o facă. Era prea devreme încă. În afară de asta, aceste vorbe trebuia să vină de la Burke.

– Poți să, hmm, cum să spun delicat – să te abții să-i spui până altădată, spuse Frederick cu un zâmbet.

– Oh, nu. Nu pot face asta. Ar însemna să mint, protestă Ally.

Tocmai atunci, Burke ieși pe ușa din față.

– Jaguarul meu! Ce i-ai făcut Jaguarului meu?

În loc de un țipăt, întrebarea lui era o șoaptă intimă.

Ally tremura. Și atunci, lacrimile porniră șuvoi, nemaiputând fi ținute în frâu.

– Îmi pare rău. Oh, Burke, este oribil. Mă simt îngrozitor din cauza asta.

Fără să știe cum s-a întâmplat, se trezi în brațele lui. Mâinile lui îi mângâiau părul și-i murmura cuvinte lipsite de înțeles. Era minunat, gândi ea. Euforia îi alungă nefericirea și savură să fie în brațele lui. Dacă ar fi știut că se va simți așa grozav, i-ar fi șifonat portiera cu mult timp în urmă. Oftă și-și trase nasul.

Burke își scoase batista și i-o dădu. O văzu pe Tiffany ieșind din clădire și-i făcu cu mâna. Ea nu-i răspunse. Bineînțeles, era încă supărată pe el, chiar dacă se întorsese la comportamentul obișnuit, de serviciu.

Tiffany ajunse în dreptul Jaguarului și se aplecă.

– Țțț, spuse ea.

Mângâie cu degetele noua zgârietură a mașinii și apoi se uită în sus.

– Vai, vai. Sunt întotdeauna uluită cum scapă de responsabilități unele femei, vărsând lacrimi, spuse Tiffany.

Capul lui Ally se ridică brusc.

– Ce-ai spus?

– M-ai auzit. N-am vorbit încet.

– Nu încerc să mă eschivez de la responsabilități. O să plătesc pentru stricăciunea mașinii lui Burke.

– Ești sigură că îți poți permite?

Ally văzu roșu.

– Să fii sigură că pot! Îmi pot permite chiar să am sâni de silicon ca ai tăi dacă aș vrea!

– Uh, hai să mergem, spuse Burke intervenind repede între cele două femei.

– E-n regulă Burke. N-am de gând s-o atac pe pretinsa ta nevastă, se miorlăi Tiffany, O femeie care se folosește de lacrimi ca ea trebuie să insulte pe cineva despre care știe că este mai isteață, arată mai bine și este mult mai atrăgătoare fizic. Este unicul mod în care poate concura cu mine.

Ca să-și încheie discursul, se sprijini de Burke și-l sărută pe gură.

– Te văd mai târziu iubitule, spuse ea și-l bătu pe obraz.

Burke nu știa dacă el sau Ally era mai șocat de ce spusese partenera lui de afaceri. Ce o apucase pe Tiff? Rămas fără civinte, o urmări pe Tiffany îndepărtându-se și mergând într-un fel în care nu o văzuse niciodată.

Ally șuieră printre dinți:

– Deci, tu și Tiffany sunteți doar parteneri de afaceri? Urma să aveți o căsătorie de conveniență? ha!

Era geloasă! Într-un fel, asta nu-l tulbura cum îl tulbura odată.

– Bănuiesc că nu vom mai mânca împreună? întrebă Burke.

Zâmbea ca și cum ar fi fost fericit de ceva. Ce ar fi putut să fie, Ally nu putea ghici.

***

Ally avea nevoie de ajutor. Se înșelase în privința lui Burke Winslow. Să-l învețe cum este să fii gelos? Ce caraghios – tocmai când primise o lecție astăzi. Dar nu era prea târziu să schimbe situația. Îl va

face pe Preston să se dea drept iubitul ei. El se va preta fiindcă avea un ridicat simț al umorului.

– Preston, am nevoie de ajutorul tău, exclamă ea când el răspunse la telefon.

– Hei, Ally, pisicuțo. Te-ai răzgândit în privința rămasului la Houston?

Buna dispoziție a lui Preston veni prin telefon de parcă ar fi fost în cameră.

– Preston, am încurcat-o.

– Este vorba despre fostul tău soț?

– Cam așa ceva.

– Ți-am spus să nu te duci acolo. Ar fi trebuit să-i telefonezi aproape exsoțului tău.

Ally se strâmbă.

Crede-mă, îmi pare rău că nu ți-am urmat sfatul. M-a șantajat să stau aici, dar este mult mai greu decât mi-am închipuit.

Preston izbucni în râs.

– Vrei să nu mai râzi? Nu este deloc distractiv.

– Ba da, este. Puternica Ally a cedat.

– Preston, nu este chiar așa. Doar că ... vocea i se întrerupse.

– Dragoste? termină Preston pentru ea.

– Nu! ... Nu, nu este, spuse ea cu vehemență. Bănuiesc că este doar dorință trupească.

– Poftim? întrebă el.

– Nu mă zeflemisi. Am douăzeci și patru de ani. Pot avea dorințe, dacă vreau.

El se opri din râs.

– Trebuie s-o văd și pe asta.

– Decât să-ți trimit o bandă video, de ce nu vii aici să vezi cu ochii tăi?

– Da. Cred că voi veni. Acum sunt ocupat cu piesa aceea pe care o fac pentru muzeu. Cred că-mi voi lua liber următoarea săptămână și o să te vizitez.

– Ai vrea?

– Tu chiar vrei? întrebă el, părând surprins.

– Preston, voi fi fanul tău devotat pentru totdeauna dacă vei face asta.

– Ally, ești bine?

– Este vorba de acea femeie. Acea Tiffany cu care urmează să se însoare. Mă înnebunește. Îl sărută chiar în fața mea. Și el încearcă să mă facă să cred că vede doar softuri de computere douăzeci și patru de ore pe zi. Nu că sunt geloasă. Dar chiar sunt. Dar n-am nici un motiv să fiu. Vreau să spun, bâigui ea, nu este ca și când aș avea pretenții asupra lui.

– Dar ești nevasta lui, nu?

– Ba da, dar nu cu adevărat. Totul este așa de confuz. Am nevoie de cineva care să mă susțină. Vii aici, Preston? Te rog să vii.

– Sigur, Alli, cum să nu! Pentru ce sunt prietenii?

***

Ally dădu o atenție specială înfățișării ei în acea seară. Se hotărî să-și lase părul liber peste umeri. Își ondulă și-și dădu cu fixativ pletele negre și petrecu mai mult timp decât în mod obișnuit să-și aranjeze

coafura. Studie buclele răvășite și dădu din cap. Era exact efectul pe care și-l dorea.

Intenționa să fie la timp la petrecere, dar intenționa să-l facă pe Burke să aștepte până în ultimul minut să plece. Preston îi spusese că va închiria o mașină la aeroport și va fi la casa lui Burke la timp, pentru a-i face rezervarea la restaurant.

De-acum, Preston ar trebui să sune în orice moment la ușă, gândi ea.

Spera ca ea să fi avut suficientă îndrăzneală pentru a-l prezenta drept iubitul ei.

Își controlă înfățișarea în oglindă. Rochia roșie i se învârtea sexy deasupra genunchilor. Corsajul strâmt îi punea în valoare sânii. Era genul de rochie care îl făcea pe un bărbat să se uite și a doua oară. Spera că-l va face pe Burke s-o vadă ca pe o femeie atrăgătoare. Poate l-ar putea convinge pe Preston să-și vâre nasul în ceafa ei, sau s-o privească languros.

Când nu mai avu răbdare să aștepte, își luă poșeta de mătase și sandalele asortate cu tocuri înalte. Pulsul i se accelerase când coborî la parter. Burke lenevea pe o sofa din salonul mare. Ea se opri brusc la picioarele scărilor.

Ochii lui o măsurară din cap până în picioare. Lăsă să-i scape un fluierat.

– Oau!

– Este potrivit cu locul în care mergem? întrebă ea, știind că este.

Toate pregătirile ei meritaseră. Se bucura de aprecierea lui.

– Nu cred că ai arăta mai bine în altceva, spuse Burke.

Ba putea, gândi el, imaginându-și-o goală între cearșafurile lui. Îi plăcea că-i cumpărase haine. Se întreba dacă avea și lenjerie roșie pe

dedesubt, care să se asorteze cu rochia. Perspectiva aceasta îl duse cu gândul la noi fantezii.

– Îți datorez cel puțin asta, spuse Burke. Când eram căsătoriți, n-aveam destui bani să-ți cumpăr o rochie.

– Sunt bucuroasă că ai reușit așa de bine, spuse Ally cu timiditate.

Se simțea neobișnuit de mândră de succesul lui.

– Mulțumesc. Nu pot spune că am făcut-o singur. Tiffany a contribuit la succes, la fel ca Dave și Craig, și alții pe care îi vei întâlni în această seară.

– Oh, iar Tiffany, spuse Ally simțind o înțepătură de gelozie la aprecierea lui despre incomparabila Tiffany.

Se auzi soneria.

– Este probabil pentru mine, spuse ea cu răsuflarea oprită și dorindu-și brusc să nu-l fi chemat pe Preston. Eu ... ăă ... aștept un prieten.

Avea sentimentul că asta o să facă mai mult rău decât bine. Se grăbi spre ușă. Îl auzi pe Burke în spatele ei. Când deschise ușa și-l văzu pe Preston, avu o presimțire. El arăta de parcă ar fi pășit de pe coperta unei reviste.

Cu păr negru ca tăciunele și ochi albaștri cuceritori, Preston era de departe cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată. Dar pălea în comparație cu Burke, hotărî ea, văzându-i pe cei doi bărbați împreună pentru prima oară.

– Hei, Ally, pisicuțo, spuse Preston zâmbindu-i diabolic.

Ea se uită peste umăr și întâlni privirea furioasă a lui Burke, realizând că făcuse o eroare serioasă de judecată.

Ally îl îmbrățișă cum ar fi făcut-o cu orice prieten.

– Preston, ce drăguț din partea ta că ai venit.

– Ally! Draga mea!

Preston o trase în brațele lui și o sărută. Apoi, ochii i se deschiseră mari. Ally îl privi în ochi. El îi făcu cu ochiul, continuând să ignore fața rugătoare a lui Ally.

– Ce se întâmplă aici? întrebă Burke.

Ally se uită peste umăr la el. Fața lui arăta ca un cer înainte de furtună.

Ally îl luă pe Preston de braț și-l trase în casă.

– Oh, Burke, el este Preston Kesey. Prietenul meu de la Dallas.

Ce făcuse oare?

– Hei, spuse Preston întinzând mâna.

Burke îi privi mâna de parcă ținea o otravă exotică. Apoi o luă și o strânse până la zdrobire. Din nefericire, prietenul lui Ally era mai puternic decât arăta. Burke mârâi și întrerupse contactul.

– Îmi face plăcere să te cunosc, Winslow, spuse Preston.

Burke mârâi în replică.

– Mda. La fel și mie, Pesto.

– Preston, îl corectă Ally. I-am telefonat lui Preston astăzi să-i cer să aibă grijă de apartamentul meu. Și am tot vorbit, trecând de la un lucru la altul și iată-l aici, termină ea cu un zâmbet strălucitor.

– Da, spuse Preston. Știi cum este. Nu putem suporta să fim departe unul de altul.

El încercă s-o sărute pe Ally pe obraz, dar aceasta întoarse capul și el se alese cu o gură plină de păr.

– Ia-ți mâinile – și gura – de pe nevasta mea! țipă Burke.

Preston zâmbi agale.

– Hei, potolește-te, omule. S-ar putea să fie nevasta ta, dar este iubita mea.

Această constatare înrăutăți și mai mult lucrurile. Ally sări imediat:

– Ascultă, Burke, doar nu mă invidiezi că am un prieten, nu? În fond, tu îi ai pe Dave și Craig, pe fratele tău și pe Tiffany.

Tiffany!

Deci, despre asta era vorba. Ar fi trebuit să știe, gândi Burke. Ea trebuie să se fi dus drept acasă și să-i fi cerut lui Preston să vină aici. De ce această șmecherie, conspirație ... Vroia să se joace?

Burke va fi drăguț și amabil chiar dacă asta l-ar omorî. N-ar trebui să fie greu, acum când știa la ce joc se aștepta să participe.

– Iartă-mă, nu mi-am dat seama la început cine ești. Ești prietenul ei special de la Dallas, nu-i așa?

– Prieten special? repetă Preston ... Ochii lui râdeau spre Ally. Îi luă o șuviță de păr și o înfășură în jurul degetului ... Da, bănuiesc că sunt. Nu prea mulți prieteni ar merge atât de departe, nu-i așa Ally, pisicuțo?

Ochii ei promiseră că-i va plăti pentru asta.

– Deci se presupune că plecați la cină, nu? întrebă el.

Burke era tentat să spună că el nu era invitat.

– Da, așa este, Preston. Ai venit cu o mașină de închiriat.

– Acesta-i Preston, spuse Ally.

Preston zâmbi doar și încuviință din cap spre Burke, de parcă ar fi descoperit ceva amuzant.

Burke se strâmbă.

– Las-o în față. Noi vom lua ce a mai rămas din Jaguarul meu. Tu și Ally vă puteți înghesui în față pentru a mai recupera din ultimele câteva zile când ați fost despărțiți. Ar trebui să fie o seară mare!

Burke era împărțit între amuzament și gelozie, Pe de o parte, gândea că schema transparentă a lui Ally era hilară. Pe de altă parte, nu aprecia ca această reptilă împopoțonată s-o pipăie în fața lui.

Pentru Ally, fură cele mai neplăcute treizeci de minute din viața ei, atât cât dură drumul de la casa lui Burke la restaurant. Stătea înghesuită între doi bărbați solizi, speriată de moarte că Preston va spune ceva care s-o dea de gol. Dar Preston își juca rolul ca un actor. Ba chiar puțin prea bine.

Burke arăta de parcă suferea de o indigestie severă când întinse cheile de la Jaguar valetului de la restaurantul mexican.

– Nu te obosi să fii prea grijuliu cu ea, mormăi el.

Restaurantul arăta ca o versiune hollywoodiană a unui sat mexican din 1930. Lumini colorate conturau acoperișul. Pereții erau vopsiți să pară vechi. Cactuși și ghivece mari cu petunii și brgonii ornau curtea interioară.

O bandă de cântăreți mexicani se adăuga zgomotului, dar pe Ally nu o deranja. Dacă ar fi fost cu adevărat zgomot, poate că n-ar fi trebuit să converseze cu Preston. Știa că prietenul ei o va ironiza fără milă în legătură cu asta.

Se încruntă. Încercă să-și reamintească seara de la biserică. De ce crezuse că este necesar să-l convingă pe Burke că avea un amant? Era vina lui, hotărî ea, iritată de ridicolul situației în care se găsea.

Șeful de sală îi conduse spre mesele din spate. Ally mergea între Burke și Preston, simțindu-se ca un condamnat escortat spre ultima masă.

Ally se uită la oamenii care stăteau la masă și strigă:

– Bunico! Ce faci aici?

-Tânărul tău amabil m-a invitat, spuse femeia atrăgătoare cu părul argintiu ... Se îndreptă spre Frederick Winslow și zâmbi. Nepotul tău este atât de atent.

– Da, încuviință Frederick. Așa bunic, așa nepot.

– Doamnă Fletcher, este o plăcere să vă văd din nou. Sunt atât de bucuros că ați putut veni, spuse Burke.

Îi ținu scaunul lui Ally să se așeze, dar Preston îi trăsese și el un scaun.

Ally se uită la cele două scaune și-i trecu prin minte că va urma o lungă, lungă seară.

Capitolul 7

Seara se dovedi una dintre cele mai frustrante pe care Ally o petrecuse. Pe de o parte îi plăcea să fie cu oamenii la care ținea dar nu-i văzuse prea mult în ultimii ani, ca bunică-sa, bunicul lui Burke, Rod, Dave și Craig, dândi ea cu invidie.

Pe de altă parte, la vremea când își terminase tocănița mexicană, era gata să-l ia la bătaie pe soțul ei doar cu numele. Acesta își petrecuse seara ignorând-o și dându-i atenție lui Tiffany. Nu-l văzuse niciodată comportându-se așa ... așa de revoltător de romantic.

Prima dată când se aplecase spre Tiffany și-i șoptise cu gura aproape de urechea ei, Ally vrusese să-l smulgă de lângă ea. Trebuise să se obișnuiască și să se uite cum schimbă între ei râsete intime – șoapte. I se făcea rău când îl observa cum murmură nimicuri dulci în urechea femeii.

Râsul lui Tiffany îi zgâria nervii. De fiecare dată când râdea își acoperea gura cu mâna, apoi îi zâmbea încurajator lui Burke. Îi făceau plăcere atențiile lui. Evident, se sărutaseră și se împăcaseră după

tărăboiul de la biserică. De fapt, Ally bănuia că era martora împăcării lor. Ce norocoasă sunt! gândi ea cu acreală.

Era total dezgustător, hotărî ea, aplecându-se repede, ca și cum și-ar fi scăpat șervetul. Manevra ei evitase cu succes buzele lui Preston. În timpul lungii seri, devenise foarte precaută cu prietenul ei. Era o dilemă dintre cele mai iritante – care bărbat o înfuria mai mult, Burke care flirta fățiș, sau Preston care părea determinat s-o trateze pe Ally cu aceeași atenție romantică pe care Burke o arăta față de Tiffany.

Să mai crezi că se îngrijorase dacă va fi în stare să-l convingă pe Preston să se comporte ca un amant ... La naiba, dacă o va mai face mult pe iubitorul, îl va acuza de hărțuire sexuală.

Tocmai atunci apăru și capul lui Preston lângă al ei.

– Ar trebui să ne oprim să ne întâlnim așa, spuse el rânjind ca un prost.

– Credeam că mi-a căzut șervetul, spuse Ally.

– Bănuiesc că nu, hm?

Ally porni să se ridice, dar Preston o opri cu o mână pe umăr.

– Spune-mi, Ally, pisicuțo, care este povestea cu Tiffany?

– Ce vrei să spui?

– Este cu adevărat prinsă?

– Trage propriile tale concluzii. Soțul meu nu-și poate ține mâinile departe de ea.

Preston zâmbi.

– Da. Am remarcat. Bine.

– Bine? Aș spune că este dezgustător și revoltător.

Ally auzi un scaun scârțâind pe pardoseala de ceramică, apoi capul lui Burke se alătură capului ei și al lui Preston, aproape de paviment.

– Ce se întâmplă aici? întrebă Burke.

– Pisicuța Ally vroia să vorbească între patru ochi cu mine, Bark, spuse Preston.

– Numele este Burke, Percy.

– Bine, bine. Dacă mă scuzi, mi-a venit tot sângele în cap. Cred că o să merg în jurul mesei să vorbesc cu ceilalți musafiri.

Preston se ridică și-și trase scaunul.

– Pisicuța Ally, hm? răbufni Burke. Și cum ai primit această poreclă?

– Folosește-ți imaginația, spuse Ally răutăcioasă.

Ea se ridică și inspiră adânc. Văzu că Preston plecase să discute cu Rod.

Burke se ridică și el și se întoarse către Tiffany. Ally încercă să nu-l observe, dar de această dată, n-o atinse și nu-i vorbi. În loc de asta, vorbi peste ea cu bunicul lui.

Ally încercă să-l ignore. Conversă peste masă cu bunică-sa. Bunica Edith părea că se distrează de minune. Râsese și vorbise cu Frederick majoritatea serii, după cum remarcase Ally.

Ally îl văzu pe Burke făcând un comentariu despre vacanța pe care Frederick și-o programase.

– Oh, bunicule, spuse Ally, pleci și dumneata în croazieră?

Cum el încuviință din cap, ea spuse:

– Tot așa și bunica mea. A fost anul trecut și a participat la un bal.

– Și bunicul a fost anul trecut, spuse Burke. Unde plecați, doamnă Fletcher?

Edith Fletcher își flutură mâna.

– Oh, agenția se ocupă. Am uitat locurile unde ne oprim.

– Dar nu ai spus că te-ai distrat așa de bine încât ai luat aceeași excursie și anul acesta? întrebă Ally.

Atunci, spre mirarea ei, bunica se înroși. Nu credea că o mai văzuse pe bunică-sa îmbujorându-se înainte. Spre și mai marea ei surprindere, femeia spuse:

– Oh, draga mea, mi-a trecut ora de culcare. Cred că trebuie să plec.

Îi mulțumi lui Burke, spuse la revedere și plecă.

Ally se uită la ceas. De-abia era ora zece. Nu o cunoscuse niciodată pe bunica ducându-se la culcare înainte de unu dimineața. Exista chiar și o glumă – ea era bufnița familiei.

După câteva minute, Frederick se ridică.

– Cred că voi pleca și eu. Această petrecere este pentru tineri. Și un tip bătrân ca mine are nevoie să fie în pat pentru a-și face somnul de frumusețe.

Burke îl observă plecând.

– Sunt îngrijorat în privința lui, Rod, spuse el peste masă.

– Crezi că se simte bine? întrebă Ally, îngrijorată și ea.

– Cred că se simte prea bine, chicoti Rod.

– Ce vrei să spui? întrebă Burke.

– Vreau să spun că este îndrăgostit, spuse Rod cu un zâmbet sofisticat.

– Nu! îl contrazise Burke. De unde ți-a venit această idee?

– Pentru că am intrat ieri în bucătărie și l-am auzit vorbind la telefon. Își stabilea o întâlnire târzie pentru astă-seară. S-o fi dus el să se urce în pat, dar nu într-al lui. Asta-i părerea mea.

– Măi să fiu al naibii, fluieră Burke. Șmecher bătrân ... Știi cumva cine este? îl întrebă pe Rod.

– Nțțț. Și nici nu spune. A zis să-mi văd de treaba mea și să-mi țin gura.

Ally își dorea ca bunică-sa să-și găsească pe cineva ca Frederick. Bunica Edith fusese singură de când Ally era copil. Începu să spună ceva dar atenția îi fu atrasă de Preston care făcuse înconjurul mesei și acum se așezase pe un scaun de lângă Tiffany. Își închise brusc gura.

Ce avea această femeie de atrăgea orice bărbat? Sigur, era frumoasă și bine clădită, gândi Ally cu ciudă, dar trebuia ca și Preston să cadă în cap după ea?

Toți păreau adânciți în conversații. Numai ea și Burke nu aveau ce discuta. Uitându-se în jur, constată că-i place corpul executiv de la "Byte Me". Era un amestec interesant de bărbați și femei, mai bătrâni sau mai tineri decât Burke, care păreau să fie cei mai buni în probleme de computere, din ceea ce auzise discutându-se la masă.

O acceptaseră cu toții de parcă n-ar fi fost nimic deosebit la o nevastă care-și face apariția după șase ani. Judecând după mutrele lor zâmbitoare își închipui că povestea de la nunta lui Burke făcuse turul orașului.

– Deci, spune-mi, Tiffany cum ai ajuns să te încurci cu această șleahtă de maniaci?

Tiffany îl privi în ochi și se trezi că nu este în stare să gândească prea coerent. Stătuse ca vrăjită din momentul în care el intrase și fusese prezentat grupului. Nu întâlnise niciodată pe cineva care s-o facă să-i bată inima atât de tare. Era convinsă că va face un atac dacă aceasta nu-și încetinea bătăile.

Fără a se simți bine cu mici conversații, de obicei discuta afaceri – ale ei sau ale lumii, în general. Dar pe moment, nu-i veni nimic în minte să spună.

Preston nu clipise când o privise în ochii ei verzi ca frunzele proaspete dintr-o dimineață de primăvară. După părerea lui, era

perfectă. Ceva la ea îl făcuse să acționeze mai îndrăzneț decât făcuse cu orice altă femeie pe care abia o cunoscuse. Se întinse și-i atinse mâna. Strecurându-și degetele peste pielea netedă, îi încercui încheietura mâinii și simți pulsul bătând nebunește. Asta îi spuse tot ce era nevoie să știe.

– Cred că tu și cu mine avem multe în comun, spuse el.

Tiffany îi studie gura și se întrebă cum ar fi s-o simtă peste a ei. Nu mai avusese un astfel de gând în toți cei douăzeci și șase de ani ai ei.

– Am o diplomă în finanțe și sunt coproprietară la această companie, spuse ea pe nerăsuflate.

Ochii lui Preston se opriră pe buzele ei. Le mângâie cu ochii, imaginându-și cum ar fi să le sărute.

– Eu am o diplomă în artă. Pictez capodopere care se vând rar.

Tiffany se mișcă, chiar dacă foarte ușor, spre el.

– Ai dreptate, murmură ea, avem multe în comun.

***

Chelnerița apăru să mai ia comenzi de băutură.

– La naiba cu caloriile, spuse Ally. Vreau o altă margarita rece. Fără sare.

– Ce vrei să spui în legătură cu caloriile? întrebă Burke imediat ce chelnerița plecă.

Ally era puțin jenată că auzise. Dădu din umeri.

– De obicei, mă limitez la o singură băutură. Alcoolul face parte dintre alimentele bogate în calorii, de care mă pot lipsi în general.

– De când te îngrijorează caloriile? N-ai avut niciodată probleme cu greutatea.

Ally râse.

– Asta arată cât de puține știi despre mine.

El își întoarse scaunul și o privi cu toată atenția.

– Spune-mi ce nu știu, o provocă el.

– Bine, o voi face. Până în ultima clasă de liceu, am fost grasă.

– Fugi de-aici! spuse Burke cu o expresie care arăta clar că nu crede o iotă.

– Este adevărat, insistă Ally.

Chelnerița le puse băuturile în față. Fiecare își luă paharul și Burke îl ridică pe al lui.

– Pentru încheierea cu succes a acestei înțelegeri, toastă el.

Ally își ciocni paharul de al lui. Ideea ei de încheiere cu succes presupunea o schimbare radicală. Dar era vina ei că îl căutase. Sorbi din pai, lăsând să-i intre amestecul delicios și rece în gură.

– Este minunt. Îmi place gustul de acru-sărat.

Luă bucata de lămâie de pe marginea paharului și mușcă din ea. Apoi își linse picăturile de lămâie de pe buze.

Burke se gândi că nu va fi în stare să se controleze. Vroia să guste și el lămâia ... de pe buzele ei.

– Și spune-mi, dacă erai grasă, cum de erai slabă ca un băț când ne-am cunoscut? reuși el să întrebe.

– Înainte de ultima clasă, am hotărât că m-am săturat să fiu sora cea grasă a lui Elaine. Elaine era atât de superbă și de deșteaptă. Eu nu eram nici pe departe ca ea.

– N-am avut ocazia s-o cunosc pe sora ta, dar mi-e greu să cred că nu o eclipsai.

Aprecierea lui o mișca. Era oare efectul alcoolului?

– Elaine nu vine prea mult pe acasă. Acum este la Paris de opt ani.

– Dar nu era posibil să-ți ajungă nici măcar la degetul mic.

– Jur că este adevărat. Am început dieta înainte de a începe școala și m-am apucat de jogging. Uram să alerg, totuși, așa că am hotărât să reduc caloriile până pierd din greutate. La terminare, reușisem, în special prin voință și flămânzire.

– Nu este rău pentru corp? se încruntă el.

– Ba da. Pierzi greutate, dar ai tendința s-o recapeți imediat. În cazul meu, eram atât de înnebunită să rămân slabă, încât am făcut lucruri prostești ca să nu mă îngraș. Crede-mă, n-ai vrea să știi.

– Dar nu mai faci asta, nu? păru el îngrijorat.

– Nu. Din fericire, după ce ne-am despărțit, mi-am venit în fire. A luat ceva timp, dar am învățat să mănânc hrană sănătoasă și ce-i mai important, am învățat să iubesc gimnastica.

Se uită în jos, jenată.

– E nostim, dar când am încetat să mă înfometez și am început să duc o viață sănătoasă, am încetat să mă văd ca pe o fată grasă. Înainte de asta, de fiecare dată când mă uitam în oglindă, asta vedeam.

Vroia să-i spună că asta era sursa nesiguranței ei, dar nu putea să-i ofere sufletul pe tavă.

– Nu mi te pot imagina în acest fel. Când te-am văzut pe plajă în acea zi în care ne-am cunoscut ... Uh! Mi s-a tăiat răsuflarea.

Ally vroi să-i spună că și ea simțise la fel.

– Ghicesc că este una din acele povești de succes despre dietă. Nu ți-ai căpătat niciodată greutatea înapoi?

– Am încercat când ne-am despărțit, mărturisi Ally.

– Cum?

– Am mâncat în prostie, dar îmi dispăruse plăcerea și am renunțat. Peste ani, am mai pus câteva kilograme, dar este din cauză că am mai multă masă musculară, acum.

– Și arăți grozav, spuse cu căldură Burke.

Ally rămase perplexă de complimentul lui.

– Mulțumesc, spuse ea.

Ar fi vrut să-l sărute. Vorbele lui însemnau mult pentru ea.

Burke se aplecă spre ea. Se întinse și-și lipi palma de obrazul ei.

– Frumoasa Ally, spuse el.

– Hei, Brike, ia-ți mâinile de pe femeia mea, spuse Preston în spatele lor.

Ally tresări. Burke înțepeni.

– Cine spune că este femeia ta?

– Este! De aceea mi-a telefonat și mi-a cerut să vin aici. Îi era dor de mine ... Făcu cu ochiul ... Știi ce vreau să spun?

Lui Ally îi venea să-l strângă de gât pe Preston. Comportamentul lui era abominabil. Era timpul să aibă o discuție cu el despre acest rol al lui de amant.

– Oh, știu exact ce vrei să spui, zise Burke.

I-ar fi plăcut să-l strângă de gât pe om. Las-o pe Ally s-o șteargă cu acest imbecil. Îi va arăta el. Se ridică în picioare și-și căută cheile în buzunarele de la pantaloni. Le aruncă în față lui Ally.

– De ce să nu iei Jaguarul și să-l duci pe Pierce înapoi la mașina lui? Pe mine mă va aduce Tiffany, după ... se întrerupse el sugestiv.

Ally se întoarse către Preston cu un zâmbet atât de strălucitor încât o durea.

– Grozavă idee. Să plecăm acum, Preston, astfel vom avea restul serii împreună.

– Cum spui tu, Ally pisicuțo.

Burke scrâșni din dinți. Ura ca acest om să-i fi pus nevestei lui o poreclă atât de revoltătoare!

– Bine, spuse Burke așezându-se.

Trase de scaunul lui Tiffany.

– Ce ... bâigui Tiffany, vărsându-și băutura la mișcarea bruscă a scaunului de către Burke.

***

Iubita lui Frederick îl întâmpină când acesta sosi. El luă paharul cu vin roșu oferit de ea. Se rezemă de sofaua ei și oftă.

– Obosit? întrebă ea încet.

El ridică o mână.

– Este un pic de condus până aici.

– Dar merit. Nu? glumi ea.

– Absolut.

El sorbi din vin fără a-i părăsi fericirea.

– Deci cum merg lucrurile? întrebă el.

Ea își încreți sprâncenele.

– Nu știu, Freddy. Încep să mă întreb dacă a fost o idee bună.

– Nu te întreba. A fost cea mai bună idee pe care am avut-o vreodată. Cei doi își aparțin unul altuia. Îmi cunosc nepotul. Știu porni ce a trecut după ce s-au despărțit. Are nevoie de ea. Va merge.

Ea râse.

– Dacă tu spui așa ...

– Ei bine, asta și ceva sex bun vor face treaba.

Zâmbi cu ochi strălucitori și-i mângâie părul.

– Dacă tot am vorbit despre asta ... își ridică sprâncenele întrebător.

– Credeam că ești obosit, zâmbi ea.

– Draga mea, nu sunt niciodată obosit pentru asta.

– Bărbații! spuse ea cu dezgust prefăcut, aruncându-și brațele de gâtul lui.

***

– Nu-mi vine să cred tupeul acestui mucos de Romeo, șuieră Burke, mișcând nervos scala de la radio.

– Despre cine vorbești? întrebă Tiffany.

– Iubitul lui Ally, despre el, răbufni Burke stingând radioul.

– Nu este un mucos.

– Ea este suficient de bătrână să fie ... sora lui mai mare.

– Și eu sunt cu doi ani mai mare ca Ally, spuse Tiffany cu un oftat.

– Ce legătură are asta cu orice altceva? întrebă Burke și fără a mai aștepta un răspuns, spuse furios:

Felul în care șușoteau și se vârau unul în altul la masă, mi-a întors stomacul pe dos. Nu puteau aștepta până ajung în spatele unor uși ca să se comporte așa?

– Am înțeles eu greșit? întrebă Tiffany încet.

– Ce vede la puștiul ăla? întrebă Burke, ignorând întrebarea lui Tiffany.

– Poate că dacă soția ta nu l-ar fi încurajat, nu s-ar fi comportat atât de scandalos. O femeie dă tonul într-o relație. Aș zice că nevasta ta joacă tare.

– Tiffany, ți-am spus vreodată că vorbești prea mult?

Ai văzut cum se comportă Tiffany? întrebă Ally trăgând cu putere de schimbătorul de viteze al Jaguarului.

Preston se strâmbă.

– Aceste lucruri nu sunt făcute din cauciuc, Ally. Ia-o mai ușor cu biata mașină.

Ally îl fulgeră cu privirea.

– Și tu, cum te explici pe tine, domnule?

– Ce vrei să spui? întrebă Preston. M-am prefăcut pentru a-l face gelos pe soțul tău sau cine este el. Doar nu de asta ai vrut să vin aici?

– Te-ai învârtit tot timpul în jurul lui Tiffany. Nu era suficient că-l învârtește pe Burke pe degete, dar a trebuit ca și prietenul meu cel mai bun să cadă în plasă.

Preston râse.

– Hai să judecăm mai bine lucrurile. Ce te-a supărat mai mult? Pe mine flirtând cu Tiffany sau pe Burke flirtând cu ea toată noaptea?

– Să mai crezi că a încercat să mă convingă că nunta cu ea era o căsătorie de conveniență, spuse ea mânuind cu brutalitate maneta mașinii.

– Nu știu pentru cine să-mi pară mai rău, spuse Preston. Pentru tine, sau pentru această biată mașină.

Capitolul 8

Ally îl văzu pe Preston plecând cu Mustangul. Cel puțin avusese norocul să dea peste o mașină decentă la agenția de închirieri. Poate dacă ar fi avut și ea noroc, nu s-ar fi aflat acum în această situație neplăcută. Se întoarse să plece, dar se opri când văzu farurile măturând aleea.

Oh, nu. Burke și Tiffany. Spera ca ei să n-o fi văzut. Întră repede în casă, nevrând să fie martora sărutului lor de noapte bună ... sau la ceva și mai rău. Poate că dacă stătea în camera ei și nu-l vedea pe Burke până în seara petrecerii pentru Sakamoto, va fi în stare să-și păstreze demnitatea intactă. Nu voia ca el să-și dea seama că era încă o dată victima monstrului cu ochi verzi. Pe moment, se simțea mai geloasă decât fusese vreodată. Poate din cauză că-l dorea mai mult decât crezuse că este posibil.

Singul lucru care o salva era faptul că el nu încercase s-o seducă. Cu excepția acestei dimineți când îl surprinsese în pat și păruse complet imun la tot ce-i atrăsese unul spre altul. Nu înțelegea cum era

posibil. Îi rănea orgoliul că nu încercase nimic cu ea. Oare era de nedorit?

– Înfruntă asta, Ally Fletcher, murmură ea când urcă scările spre camera ei. Ești nefericită lângă el și nefericită departe de el. Pe scurt, ești o catastrofă.

Epuizată, Ally se hotărî la un duș și apoi în pat. Era mai bine decât să asculte murmurul vocilor de la parter. Nu voia să știe ce se întâmpla în camera mare, sau și mai rău, în dormitorul lui Burke.

Din nefericire, două ore mai târziu, Ally încă se foia și se întorcea de pe o parte pe alta. Dușul cald nu o ajutase. Nici număratul oilor nu avea efect ... Poate că un pahar de lapte va fi mai eficient, gândi ea, azvârlind cuvertura.

***

Burke ridică vasul cu lapte din frigider și chiar în acel moment se aprinse lumina.

– Oh, nu știam că ești treaz, spuse Ally, strângându-și cordonul de la halat.

Inima îi tresări la vederea lui Burke, îmbrăcat doar în blugi. Picioarele lui erau goale. Tot așa îi era și pieptul, gândi ea, ochii ei desfătându-se pe pielea lui bronzată. Când își dădu seama că el îi remarca privirea, se uită imediat în altă parte.

– Mi-era sete, spuse el. M-am gândit să beau niște lapte. Vrei și tu?

Ally înghiți în sec. Precis vroia și ea.

– Lapte? Vreau, spuse ea în grabă.

Fața i se îmbujoră. Spera ca el să nu observe. Amândoi se întoarseră și se întinseră după vas în același timp. Brațul lui îi atinse sânii. Ea se dădu înapoi.

– Scuză-mă, bâigui el.

– Nici o problemă.

Își strânse din nou cordonul, atât de tare încât o durea. La naiba cu blestemații ei de hormoni!

Burke umplu două pahare și-i întinse unul.

– Mulțumesc.

Ar fi trebuit să se întoarcă în camera ei, gândi ea. În loc de asta, își trase scaunul și se așeză la masă, ignorându-și propriul bun-simț. Burke i se alătură la masă. Își șterse palmele brusc transpirate, de blugi. Îi era teamă să-și deschidă gura, ca să nu-i ceară să-l însoțească în pat. Tăcerea era atât de adâncă, încât își închipui că ea îl putea auzi cum își înghițea laptele.

Ally urmărea gâtul lui Burke când înghițea. Îi plăceau umerii lui . Uitându-se la el, simți că o furnică locuri care nu o mai furnicaseră de multă vreme. Își roti paharul de lapte iarăși și iarăși. Nu-l mai vroia. Vroia să simtă gura lui peste a ei, mâinile lui pe trupul ei, senzația pielii lui sub mâinile ei.

– Uf! Ally luă un șervețel de hârtie și-și șterse fruntea. Este cald aici.

– Acum că ai menționat acest lucru, ai dreptate, își șterse și Burke fruntea cu șervețelul. De ce nu mergem în pat? Acolo este întotdeauna răcoare noaptea, lângă piscină.

– Sună bine, spuse Ally.

Burke o conduse prin camera mare, mintea lucrându-i repede la o nouă schemă. Când ajunseră în holul ce ducea spre dormitorul lui, el se opri.

– Nu am putea ieși pe ușile de sticlă de la camera mare?

– Am pus alarma la acelea, putem ieși printr-una de la dormitorul meu, îi explică el.

– Oh, O.K.

Ea se lăsase convinsă. Ușurat, el aprinse lumina din hol. Știa că n-o putea impresiona cu gravurile lui. Ei nu-i plăcea arta contemporană cu toate că cheltuise atât de mulți bani. Poate că trupul lui o va impresiona.

Intrară în dormitor. După o privire rapidă la patul masiv din centrul camerei cu cuvertura șifonată, Ally își feri ochii. Avea destule necazuri cu gândurile ei ca să mai aibă nevoie și de acest stimulent. Trebuia să lupte împotriva acestei atracții. Dar era atât de slabă, și el atât de atrăgător.

– Hei, vrei să înoți? întrebă Burke.

– Nu am costum.

– Și? își înălță el o sprânceană.

Ally inspiră repede.

– Cred că ar trebui să mă duc în patul meu.

– De ce? Care-i problema? Ți-e frică că nu-ți poți controla impulsul?

Ally înțepeni.

– Nu am probleme cu controlul meu, minți ea. Numai că nu vreau să crezi că o să ne apucăm să facem amor.

El n-o păcălea pe Ally. Ea intui brusc motivul adevărat pentru care o ademenise în camera lui. Și nici nu exista de aici o ieșire prin uși de sticlă. Se înfioră în întregime. De indignare, își spuse ea. Nu de dorință.

– Burke Winslow, am o veste pentru tine. Nu mă culc cu tine.

Burke simți cum îi scade un pic controlul.

Ea nu păruse să aibă o problemă când fusese mult prea prietenoasă cu acel tip Pearsall.

– Ei bine am și eu o veste pentru tine, Ally pisicuțo. Nu ți-am cerut s-o faci.

– Bine. Fiindcă nu am de gând ... Nu se simțea atât de triumfătoare pe cât ar fi trebuit; într-un fel, refuzul lui categoric o deranja ... Dar în cazul în care eram interesată, ceea ce nu sunt, ai spune nu?

Merse spre perete și apăsă pe unul din butoane. Bazinul piscinei se lumină.

Burke veni unde era ea și apăsă pe un alt buton. Brusc, străluciră lumini în interiorul bazinului, transformându-l într-o bijuterie scânteietoare.

– Ce frumos! exclamă Ally.

– Din câte îmi amintesc, spuse Burke, când eram căsătoriți nu am fost prea înflăcărați.

Era un mod de a înfuria o pisică, gândi Burke cu ingeniozitate.

Cuvintele lui o mâhniră pe Ally. Apăsă pe un alt buton. O muzică difuză începu să se audă din difuzoarele ascunse. Un solo de saxofon senzual umplu camera. Grozav. Asta era exact ceea ce lipsea gândi ea, realizând dintr-o dată cât de periculos de nesigure îi erau emoțiile. Ea începu să oprească acel comutator, dar mâna lui Burke o acoperi pe a ei.

– Las-o, spuse el.

Inima lui Ally bătea atât de tare, încât fu sigură că el o putea auzi. Respirația îi deveni sacadată.

– Nostim, spuse ea, nefiind în stare să reziste provocării lui și știind că se vâra în bucluc. Eu îmi amintesc de altceva. Nu-ți puteai ține mâinile departe de mine.

Burke întinse mâna și atinse cu indexul curba obrazului ei. Mângâie în jos pielea mătăsoasă.

– Biata Ally. Trebuie să suferi de amnezie. Tu și cu mine nu ne împăcam când era vorba de sex.

Degetul continuă de-a lungul gâtului și se opri la bariera halatului.

Ally îi imită gestul cu excepția că nu-și opri mișcarea degetului la gât. Continuă să-și miște degetul încet, fiecare celulă nervoasă din vârful lui furnicând de dorință, când trasă o linie de la obraz la pieptul lui, peste sfârcurile pietroase și în jos spre talia de la blugi.

Știa că se joacă acum cu focul, dar nu se putea opri.

– Poate că tu ești cel cu memoria selectivă.

Burke gemu și gâfâi.

– În visurile tale, dulceață.

El își ținu răsuflarea și blugii îi dezgoliră pântecul. Degetul lui Ally se mișcă în spațiul îngust și se opri.

Nu purta chiloți, realiză ea.

Inima ei bătu mai puternic și rosti cu mare efort, vocea fiindu-i răgușită de dorință:

– Nu în visurile mele, puiule, îl zeflemisi ea.

Ally de-abia se mai ținea pe picioare, într-atât de tare îi tremurau genunchii. Își simțea trupul de parcă era pe cale să ia foc. Își sprijini fruntea de pieptul lui. Tremura.

– Nu pierd nici un vis despre tine cu mine în pat.

– Patul tău sau al meu? întrebă el, gâfâind.

– Al tău. Este mai aproape, spuse ea desfăcându-și halatul.

– Oh, Ally!

Burke o cuprinse în brațe și o duse în patul imens, așezând-o cu grijă, ca și cum ar fi fost o păpușă de porțelan care s-ar putea sparge.

Apoi, controlul lui se făcu țăndări. Ally se simțea de parcă ar fi fost prinsă într-un vârtej. Cămașa ei dispăru repede, ca și blugii lui, și în cele din urmă ea avea ce dorise – trupul lui lângă al ei.

Atingerea lui era tot ce-și amintea. Sărutările lui o făceau să-și piardă răsuflarea.

Ally se rostogoli deasupra și-și asumă poziția superioară, ghidându-l și spunându-i ce vroia.

– Dorința ta este ordin pentru mine, șopti Burke, delectându-se cu această nouă Ally. Se îmbătă în posedarea lui de către ea. Deși mințise spunând că nu făcuseră sex grozav când fuseseră căsătoriți, nu fusese nimic ca acum.

Ally fusese întotdeauna ezitantă, realiză el brusc. Acum era o parteneră egală. Era mai bine ca înainte. Nevasta lui devenise o forță formidabilă, cu care aveai de-a face.

Ce o făcuse atât de agresivă în pat? Se încruntă. Nu-i plăcea numele care-i veni în minte.

Ally îi sărută cuta de încruntare. Se mișcă rapid, de teamă să nu se trezească înainte ca visul să-și atingă apogeul.

Apoi, ea îi strigă numele. Burke îi urmărea trupul în convulsii, satisfăcut că îi oferise asta. Apoi veni și propria lui eliberare.

Ally se prăbuși peste el. Burke îi sărută buclele umede ce căzuseră peste față.

Ally își apăsă fața în pieptul lui. Se ascundea, părea îngrozită de ceea ce se întâmplase, ca să-l privească în față. Știuse ce-i face el. De ce căzuse oare în ghearele lui? îi șopti mica voce a conștiinței. Nu căzuse. Se aruncase cu capul înainte.

Dar Tiffany? îi șopti aceeași voce. Ally se foi, neliniștită. El este soțul meu, își răspunse ea. Nu al ei.

Dacă fac sex cu el, atunci va rămâne soțul meu. Gândul o entuziasmă brusc.

Îi simțea mâinile pipăind-o. Ar trebui să plece. Chiar ar trebui. Dar nu voia. Vroia să rămână cu el. Să-l cucerească. Să-l câștige.

Mâinile lui îi alungară și restul de voință care-i mai rămăsese. De data aceasta, el stabili ritmul. Ally crezu că va înnebuni. O întoarse cu spatele la saltea și o făcu să-l privească în ochi. Ea îi bătu spatele cu pumnii, dar el nu se grăbi. Și lui Ally îi plăcu fiecare minut chinuitor.

Când el nu se mai putu abține, gemu și se supuse implorărilor ei, oferindu-i fiecare plăcere pe care o cerea, ba chiar și mai mult.

Extenuat, se prăbuși lângă ea și mormăi:

– Pariez că Percy nu poate reuși performanța asta.

După câteva minute, vorbele lui îi pătrunseră în creierul amorțit. Ally deschise larg ochii. Burke sforăia ușor lângă ea.

Oh! Cum putea oare? Nu-l va ierta niciodată pentru asta, gândi Ally, eliberându-se din brațele lui. Repede, își puse cămașa de noapte, își înfășură halatul și fugi spre camera de oaspeți.

Cum putea fi Burke atât de crud? Făcuse dragoste cu ea doar ca să fie chit cu Preston!

Capitolul 9

Ally dormi puțin în acea noapte. Prin minte i se perinda scena petrecută mereu și mereu. Poate că îl judeca greșit pe Burke. Poate că ar trebui să-i dea o șansă să se scuze, sau să se explice.

Extenuată, adormi cu puțin înaitea zorilor. La ora când se dădu jos din pat, dimineața următoare, soarele ajunsese la zenit.

Ally avu grijă să-și ascundă cearcănele de sub ochi și să se facă prezentabilă. Când în cele din urmă căpătă curaj să coboare și să se confrunte cu menajera cu buzele strânse, i se spuse că Burke nu va fi în acea seară la cină.

Rănită, Ally rătăci prin casă, gândindu-se că ar putea telefona. Orele treceau cu pas de melc. Se trânti pe canapeaua imensă din camera mare și încercă să privească la televizor, dar fără succes.

La miezul nopții, era într-o dispoziție din cele mai proaste. El își avusese șansa, dar alesese să n-o folosească.

Durerea ei crescuse în următoarele zile.

Îl evită pe Burke pe cât de mult posibil, în următoarea săptămână.

Lua Jaguarul în fiecare zi, făcându-i plăcere să conducă mașina superbă. Burke nu-i ceruse niciodată cheile și ea nu i le dăduse înapoi.

De fapt, nu se gândise deloc la ea. Se amăra că nu făcuse nici un efort să se scuze. Încercă să se convingă că nu-i păsa, dar nu era așa. Îi păsa atât de tare, încât credea că inima i se va frânge de fiecare dată când se gândea la el.

Avusese dreptate. O căsătorie doar cu numele între ei doi nu va funcționa. Într-un fel, această afirmație o consola prea puțin.

Era mult mai rău decât înainte. Își petrecea zilele încercând să-și imagineze ce era. În cele din urmă, ajunsese la concluzia că era suficient de matură ca să știe cum se simte dragostea ... și suferea de un caz acut de dragoste.

Ally nu mai putea continua jocul de a-l face gelos cu bietul Preston. Planificase să-i spună asta lui Preston, dar brusc, și el părea s-o evite. Era foarte rău. El ar fi putut s-o înveselească, gândi ea.

Cu o zi înaintea petrecerii pentru Sakamoto, se duse la Galveston să-și viziteze bunica. Acum, conducea Jaguarul cu ușurință. Apăsă pe accelerație, dorindu-și să fie piciorul lui Burke. Poate că o durere ascuțită l-ar trezi și l-ar face să-și vină în fire.

Parcurse în viteză drumul ce separa Galveston Island de câmpia texană.

Ziua însorită îi aduse aminte de călătoria la Galvewston din vara în care îl cunoscuse pe Burke. Crescând în Dallas, își pătrecuse multe veri cu mama tatălui ei, în Galveston. Nu mai fusese din acea vară în care se îndrăgostise de Burke.

Încetinind, o luă pe drumul care ducea în oraș. Mintea îi era atât de plină de amintiri și de regrete, încât nu putu aprecia frumusețea leandrilor roșii de pe marile bulevarde.

Întoarse spre strada ce ducea spre ceea ce se numea Silk Stocking District, un cartier cu vile vechi și case în stil victorian, unele supraviețuind uraganului distrugător din 1900.

Ally făcu o altă curbă și intră pe aleea străjuită de crini în plină floare. Emoția o gâtui când văzu casa alb-crem cu obloanele verzi. Întotdeauna îi plăcuse casa bunicii Edith.

Când ieși din mașină, bunică-sa deschise ușa din față și ieși pe verandă.

Ally îi aruncă o privire și strigă:

– Oh, bunico!

Urcă treptele în fugă și se aruncă în brațele bunicii.

– Ce este copilă, ce s-a întâmplat? o bătu bunica pe spate, așa cum făcea când era mică și trebuia consolată.

– Totul, se smiorcăi Ally.

– Oh, draga mea, spuse Edith Fletcher. Să stăm pe verandă și să-mi povestești. Am făcut niște pâine cu banane azi-dimineață când mi-ai dat telefon. Cu niște ceai verde, vom pune țara la cale.

O duse pe Ally la scaunul balansoar, și o obligă să se așeze acolo, după care o legănă ușor.

– Eu găsesc că un legănat și un ceai bun vindecă majoritatea bolilor vieții.

O bătu pe Ally pe obraz și-i zâmbi. Îi zâmbi și Ally.

– Sper că ai dreptate.

În timp ce bunica era ocupată în bucătărie, Ally închise ochii și-și folosi picioarele pentru a-și balansa scaunul. Mișcarea o liniști. Parfumul petuniilor și leandrilor din curte îi relaxă mușchii încordați.

După un timp, Edith se întoarse cu o tavă pe care o puse pe o măsuță din fața unei bănci și începu să toarne ceai aromat în două cești.

– Nu prea mi-e foame, spuse Ally.

Edith chicoti.

– Ghicesc că ai crescut, Ally. Mi-amintesc că atunci când erai mică, primul lucru pe care vroiai să-l faci când erai rănită, era să mănânci.

Ally se strâmbă.

– Din fericire, m-am dezbărat de acest obicei, altfel aș fi cât o magazie.

– Ți-am spus întotdeauna că maturitatea și hormonii te vor scăpa de grăsimea de copil.

La aceasta, Ally trebui să râdă.

– Asta și ținând o dietă sănătoasă, fără a mai menționa exercițiile fizice.

Ally luă farfuriuța cu pâine de banane și după ce luă o înghițitură, o puse deoparte.

– Este cu adevărat bună, bunico.

– Bine, acum spune-mi care este problema ta? Este acel soț al tău?

– Nu este soțul meu!

– Am proba contrariului, spuse Edith. Așteaptă o clipă.

Intră în casă și se întoarse imediat cu un vraf de hârtii într-o mapă albastră.

– Deci, de la asta se trage întregul dezastru.

– Nu fi aspră, Ally.

Edith îi întinse hârtiile.

– Este ciudat cum s-au găsit astea în aceeași zi în care Burke urma să se căsătorească, mormăi Ally.

– Oh, se înecă Edith, și tuși.

– Te simți bine?

Edith dădu din cap, cu fața foarte roșie.

– Da, bănuiesc că am înghițit greșit, spuse ea schimbând repede subiectul. Ce o să porți la marea petrecere de mâine-seară?

Ally dădu din umeri.

– Nu știu. Aveam o rochie zdrobitoare, dar nu văd ce sens are s-o îmbrac acum. Nu există nimeni căruia să-i pese.

– Dar Burke? Lui nu-i pasă?

– Mă îndoiesc. Lui nu-i pasă decât să-și facă acea afacere ... Se uită în altă parte, înghițindu-și lacrimile.

– Cred că te înșeli în privința lui Burke, spuse Edith cu înțelepciune. Poate că problema este că tu nu poți vedea acea parte a lui. Ally își mușcă buza inferioară.

– Greșești. Îi văd acea parte. Bănuiesc că cea mai mare problemă este că eu vreau să fiu numărul unu ca prioritate în viața lui. Țin prea mult. El nu are loc în viața lui pentru nimic altceva decât pentru blestemata companie a lui. Mă folosește doar pentru a încheia acea afacere. Ei bine, nu nu mă voi lăsa folosită, bunico.

– Sunt sigură că nu este adevărat. Burke ține la tine, Ally. Cred că aceste două săptămâni au fost o ocazie rară pentru fiecare dintre voi să vadă ce a pierdut când ai plecat. Și tu ai fost cea care a plecat, copilă.

Ally încuviință din cap, nefericită.

– Știu. Știu. Nu știi de câte ori am regretat acea noapte. Cred că dacă aș putea da timpul înapoi aș proceda altfel. Am avut șansa mea și i-am dat cu piciorul. Poate că eram încă prea necopți amândoi, râse ea cu amărăciune. Poate că ar trebui să încercăm din nou peste alți șase ani.

– Nu cred că un bărbat ca Burke Winslow va mai fi disponibil peste alți șase ani, spuse Edith.

– Ai dreptate, șopti Ally.

Știam că asta era ultima mea șansă și am distrus-o Am făcut ceea ce n-ar fi trebuit să fac. Am zbârcit-o la fel de rău ca înainte.

– Ce naiba ai făcut așa de rău? întrebă Edith.

Ally se înroși ca focul. Nu-i putea spune bunicii despre noaptea ei de pasiune.

– Oh, înțeleg, spuse Edith. Păi, ezită ea, nu s-a mișcat pământul?

Ally scoase un mic chicotit.

– Bunico!

– S-ar putea să fiu bunica ta, dar știu ce important este sexul într-o relație, spuse ea. Deci, nu te-a întors pe dos?

– Nu! Nu este adevărat, își coborî Ally capul. A fost mai bine decât înainte, șopti ea.

– Din cauză că sunteți amândoi mai maturi. Crede-mă draga mea, sexul când ești tânăr nu se compară cu sexul când ești mai în vârstă.

– Bunicuțo! Ally era șocată. N-o mai auzise niciodată pe bunică-sa vorbind atât de deschis. Edith continuă.

– Când v-ați căsătorit nu erați decât niște puști, oftă ea. Întotdeauna m-am simțit responsabilă pentru ce s-a întâmplat. Dacă n-ai fi stat cu mine în vara aceea, nu l-ai fi întâlnit niciodată pe Burke.

– Bunico, n-am știut că ai simțit așa.

– Ei bine, așa a fost. Nu am făcut nimic să îndrept lucrurile. Ally, știu că mama ta și Frank m-au blamat întotdeauna pe mine. Credeam că fiul meu mă va renega după ce tu și Burke ați anunțat că vă căsătoriți. Vai, ce supărat a fost!

– Atunci, de ce el și mama nu au pus piciorul în prag? întrebă Ally.

Edith zâmbi.

– L-am întrebat același lucru. A spus că s-a uitat la tânărul tău și s-a văzut pe el când a cunoscut-o prima oară pe mama ta.

– N-am știut niciodată asta, spuse Ally, minunându-se de această informație ... Își dădu ochii peste cap ... Îți poți închipui ce o să spună când vor afla despre acest fiasco?

– Păi, dacă nu iese nimic din asta ...

– Și nu va ieși! o întrerupse Ally.

– Atunci, nu văd nici un motiv să le spui ceva, zise Edith. Eu voi tăcea, dacă vrei.

– Oh, bunico, ești o bomboană.

– Doresc doar ca vârsta să fi adus mai multă înțelepciune, spuse Edith cu un zâmbet plin de afecțiune. Este greu să știi dacă faci ceea ce trebuie când te amesteci în treburile altora.

– Tu nu te amesteci, spuse Ally și o îmbrățișă.

– Atunci, lasă-mă să mă amestec și să te întreb asta. Dacă tu crezi că Tiffany îl învârte pe Burke după deget, ce faci tu ca s-o contracarezi?

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, pe vremea mea, dacă o femeie vroia un bărbat, se ducea după el. Din câte văd, tu ai prioritate asupra omului tău. Chiar ai de gând să-l lași fără nici o luptă?

– Dar tu nu înțelegi. El nu mă vrea. Cred că nu o vrea nici măcar pe Tiffany. Cred că ea chiar este o asociată de afaceri, spuse Ally cu sinceritate. Mi-ar părea bine pentru el dacă ar vrea-o pe Tiffany. Nu-mi place să mă gândesc că o să îmbătrânească fără cineva care să-l iubească.

Ochii i se împăienjeniră de lacrimi. Edith îi dădu la o parte părul de pe frunte.

– Ești foarte înțeleaptă, copilă. Bărbații care sunt însurați cu afacerile lor de multe ori sfârșesc singuri. Și uneori este prea târziu când realizează ceea ce au sacrificat.

– Nu vreau să i se întâmple lui Burke, șopti Ally.

– Atunci, luptă-te pentru el.

– Dar cum? Cum să îndepărtezi un bărbat de ceea ce iubește? Acea afacere a lui înseamnă pentru el mai mult decât orice în viață. Chiar nu știu ce să fac!

– Ești sigură în privința asta? Lasă-mă să-ți dau ceva la care să te gândești. Pentru un tangou trebuie doi.

Ally aștepta. În cele din urmă spuse:

– Trebuie pentru un tangou și ...? ridică ea întrebătoare din sprâncene.

– Asta-i tot. Gândește-te la asta. Dacă tu ai obținut ceva din noaptea aceea, ce părere ai despre el?

Ally simți din nou cum se îmbujorează.

– Gândește-te la asta, dragă. Mai vrei ceai înainte de plecare? întrebă bunica ridicând ceainicul.

Capitolul 10

Diseară totul se va termina, gândi Burke, privindu-și imaginea în oglindă. Firma de catering sosise cu oamenii și miresme apetisante pluteau prin toată casa. Ultima dată când se dusese să controleze, văzuse că totul era gata.

Pe bufet străluceau tacâmuri de argint. Paharele de cristal scânteiau așteptând barmanul. Camera era plină de flori proaspete. Chiar și Deirdre Henry avea un zâmbet pe fața osoasă. El ar trebui să fie încântat. Dar nu era.

Își controlă ceasul de aur când își prinse cureaua. Îi ceruse lui Tiffany și restului personalului din firmă să-și facă apariția cu o oră mai devreme. Auzise soneria de mai multe ori și-și închipuise că sosiseră.

Astă-seară era ultima dată când va trebui s-o ducă pe Ally și s-o prezinte ca pe nevasta lui. Ar fi trebuit să fie ușurat. Dar nu era.

Într-un fel, toată bucuria părea să-l părăsească pe măsură ce treceau zilele. Chiar și Rod comentase că devenise prea iritabil. Totul era din vina lui Ally.

Nu avea importanță că încercase să justifice dezertarea ei din acea noapte în care făcuseră dragoste ... Asta îl rodea.

Nu fusese suficient de bun pentru ea? Nu o făcuse să se învârtă pământul cu ea în felul în care i se întâmplase lui când se uitaseră unul în ochii celuilalt?

Ea îl evitase constant în ziua următoare și în ziua de după. Până la urmă, înțelesese că nu voia să-l vadă. Nu vroia să vorbească cu el. Nu vroia nici măcar să se uite la el, bănuia. Fugea de el așa cum făcuse exact cu șase ani în urmă. Nu știa de ce. Și asta îl înnebunea.

Vroia să vorbească despre asta cu ea. S-o întrebe de ce-i făcea asta lui, lor, dar mândria îl oprea. Ea îi mai frânsese inima o dată, dar asta nu-l oprise să se facă de râs și să cadă în cap după ea din nou.

Bănuise că-și petrece zilele cu acel blestemat de artist din Dallas. Cum dispoziția lui Burke se înrăutățea, fiecare părea să-l evite. Chiar și Tiffany, care de obicei era imunaă la orice pe lume cu excepția afacerilor, stătuse departe de birou.

Ei bine, la bine și la rău, astă-seară era seara. Își îndreptă cravata. Muzica lui Gershwin îi ajunse la urechi. Orchestra pe care o angajase începuse să cânte.

– Este timpul spectacolului, spuse ei imaginii din oglindă.

Burke tocmai urase bun venit bătrânului Sakamoto, îmbrăcat într-un sever costum negru și fiului său Nishi, îmbrăcat într-un costum Armani scump. Vorbea cu Nishi când observă ochii tânărului mărindu-se de admirație.

Burke se uită peste umăr să vadă ce atrăsese atenția lui Nishi. Simți cum fața i se colorează. O să-i sucească gâtul lui Ally, imediat ce vor rămâne singuri. Cum îndrăznea să poarte ceva ... ceva atât de provocator.

Atenția fiecărui bărbat din încăpere era îndreptată asupra ei când merse spre el.

– Domnule Sakamoto, permiteți-mi s-o prezint pe soția mea, spuse Burke, înlănțuindu-și mâinile cu ale ei și trăgând-o lângă el și asta fu greșeala lui.

Îi putea simți acel parfum. Chiar gâtul îi arăta incredibil de sexy, cu firicele de păr negru care-i atingeau ceafa.

El spuse cu greutate:

– Ally este contabilă.

Simțea căldura emanând din carnea ei chiar dacă fiecare centimetru de piele era acoperit de la gât până la picioare. Trupul lui răspunse cu căldura proprie. Niciodată nu mai văzuse o rochie mai seducătoare.

Dantela neagră acoperea un corsaj adânc decoltat în față, care-i susținea sânii prin nu se știe ce magie la modă. Întregul ansamblu era mai erotic decât dacă n-ar fi purtat nimic.

Ally murmură un "bună" în japoneză, cu o plecăciune.

Spatele corsajului negru se adâncea până sub talie, remarcă Burke. Dantela neagră o acoperea de la gât în jos, făcându-l să amețească de dorință.

Aproape avu un atac de inimă, îngrijorându-se ca materialul delicat ce-i susținea sânii generoși să nu crape. Scoase un oftat de ușurare când ea se îndreptă. Rochia rezistase presiunii. De el nu era prea sigur, totuși.

– Ah! zâmbi Sakamoto. Ce drăguț să fiu întâmpinat în propria mea limbă. Vorbiți japoneza?

– Din păcate, nu, spuse Ally. Deși am vrut întotdeauna să învăț. Am avut o prietenă la colegiu care era de la Kyoto. Din fericire pentru

mine, vorbea englezește. Ea este cea care m-a învățat câteva cuvinte din limba dumneavoastră.

Burke se uită la Ally cu un nou respect. Îl făcuse pe Sakamoto senior să-i mănânce din palmă când el abia îi smulsese câteva vorbe.

Apoi, o prezentă pe Ally fiului lui Sakamoto. Ea îl fermecă și pe Nishi Sakamoto. Femeia era o minune.

Ally conversă în voie cu Sakamoto. Burke se relaxă și începu să se uite după Tiffany. Era nevoie ca aceasta să se implice în conversație cu Sakamoto și fiul său. Nu-și vedea partenera nicăieri.

Sosi un alt val de invitați. Spre marea consternare a lui Burke, așa-zisul prieten al lui Ally, Preston, era cu ei. Cine îl invitase? De parcă nu știa ...

– Ally pisicuțo, strigă tare nenorocitul de tip, venind și îmbrățișând-o.

Pentru o clipă, Burke se temu că rochia nu va trece testul de rezistență. Își desfăcu haina, gata să o arunce peste ea dacă se va dovedi necesar.

Ally zâmbi:

– Unde ai fost, străine? Te-am văzut mai des în Dallas decât aici.

Burke se uită la bărbat, surprins. Dacă el nu ocupase timpul lui Ally, atunci ce făcuse ea în plimbările cu Jaguarul?

– Hei, Burke, cum merge? întrebă Preston, întinzându-i mâna.

– Bine, Presley, răspunse Burke, strângându-i mâna cu cât de multă putere avea.

Dar artistul se dovedi iarăși plin de forță.

Ally se întoarse spre Sakamoto și fiul lui.

– El este prietenul meu Preston Kesey, din Dallas. Este un artist ale cărei lucrări apar în câteva colecții proeminente din sud-vest, spuse ea.

– Un artist? În ce domeniu lucrați, domnule Kesey? întrebă tânărul Sakamoto.

– Prefer uleiul, răspunse Preston, îndoindu-și degetele de la mâna dreaptă. Deși s-ar putea să treacă o vreme până să pot ține o pensulă.

El și Nishi vorbiră o vreme despre impresioniștii francezi. După câteva minute, Nishi scoase o carte de vizită și i-o dădu lui Preston.

– Aș fi foarte interesat să vă văd munca. Vă rog, sunați-mă pentru a putea stabili o întâlnire.

Surprins, Preston zâmbi.

– De-abia aștept.

Nevrând să testeze mai mult răbdarea lui Burke, Ally profită de o pauză în conversație ca să se scuze politicos. Îl luă pe Preston de braț, împingându-l către alt grup.

Burke privi mâinile strânse pe brațul bărbatului și trebui să-și folosească fiecare fărâmă de voință să nu sară să-i despartă.

Preston își roti mâna dreaptă și-și îndoi degetele.

– Mă voi bucura când tu și cu Burke o să vă rezolvați problemele, spuse el.

– Ce vrei că spui? întrebă Ally, uitându-se la el. S-a întâmplat ceva cu mâna ta?

– Da, tu și cu gorila ta de bărbat.

– Nu este bărbatul meu, Preston. Și vorbești prostii.

– Ally, ești atât de preocupată de el, că nu poți vedea pădurea din cauza copacilor.

– Încetează să mai vorbești în șarade și spune-mi la ce te referi, îl rugă Ally.

– Lasă-mă să-ți demonstrez ... Preston arătă spre Burke peste cameră. Acela părea adâncit în conversație.

Vezi bărbatul care nu-ți este soț?

Ea încuviință din cap.

– Observă, îi comandă el când o înconjură cu brațul.

Spre surprinderea ei, capul lui Burke se întoarse în direcția lor. Chiar de aici îi putea vedea privirea furioasă.

– Te-ai prins? o întrebă Preston.

– Da, oftă ea tristă. Este gelos pe tine.

El își scutură capul.

– Nu asta ai vrut?

– Așa am crezut. Dar hotărâsem că gelozia nu înseamnă nimic în ultimă instanță. Înseamnă doar că cineva vrea să pună stăpânire pe tine, dar nu este sigur de stăpânirea lui. Eu nu vreau să fiu proprietatea lui. Și în mod sigur nu vreau să fiu folosită pentru a se încheia o afacere.

Gelozia lui Burke o durea. El o posedase în cel mai esențial mod și nu-și dăduse seama că îl iubea. Folosise noaptea lor de pasiune pentru a se umfla în pene și a-și arăta supremația față de Preston.

Ochii lui Preston căutau prin cameră.

– Tiffany n-a sosit încă?

– Nu cred, replică absentă Ally. Preston, dacă ai fi un tip gelos ...

– Ceea ce nu sunt, spuse el cu un zâmbet strengăresc. Bănuiesc că din cauză că sunt mai mult în contact cu sentimentele mele decât majoritatea. Ia aminte că sunt un artist.

– Dar dacă erai și nu vroiai să fii, insistă ea, ce te-ar fi reținut să nu devii gelos în primul rând?

El îi făcu cu ochiul.

– Autocontrolul.

Ea îl plesni peste braț.

– Răspunde la întrebare!

– Bine. Singurul lucru care ar ajuta, într-adevăr, ar fi să știi că posezi dragostea necondiționată a celeilalte persoane.

Ally îl sărută pe obraz.

– Mulțumesc, Preston.

– Ally, gemu el. Încerci să-mi sucești capul?

Burke văzu roșu când o surprinse pe Ally sărutându-l pe Preston Kesey pe obraz, dar se liniști când o văzu părăsindu-și prietenul și îndreptându-se spre următorul grup de musafiri de lângă ea. Burke continuă conversația cu Sakamoto și fiul lui în timp ce o urmărea pe Ally.

Ea văzu că toți oaspeții fuseseră prezentați și primise băuturi. Se scuză și merse spre alți oaspeți, controlând dacă era mâncare și băutură din belșug.

El era plin de mândrie când o văzu cât de ușor intrase în rolul de soție. Era ca și cum ar fi dat zeci de petreceri împreună, ani de zile.

-Soția dumitale este nemaipomenită, dat fiind că nimeni nu știa că există, adăugă Nishi.

– Fusesem înștrăinați, dar s-a terminat, spuse Burke.

– Dar v-ați împăcat? întrebă Nishi.

Burke se uită la el, sesizând interesul din spatele întrebării politicoase.

Își dădu brusc seama că întregul lui viitor atârna în balanță. Și nu numai din cauza afacerii.

Ușa se deschise și intră un alt grup de invitați. Când o văzu pe Tiffany, îi fu teamă ca privirea să nu-i joace feste.

– Văd că tocmai a sosit domnișoara Estes, murmură el celor doi bărbați. Mă scuzați dacă mă duc s-o aduc?

– Haina mea îți stă la dispoziție, mormăi Burke când ajunse lângă Tiffany.

– Despre ce vorbești? întrebă Tiffany, uitându-se nervoasă în jur.

– Tiff, ce te-a găsit să îmbraci așa ceva? întrebă Burke.

– M-am gândit că un costum de serviciu ar fi nelalocul lui aici, ripostă Tiffany. Ce nu este în regulă cu rochia mea?

– Asta-i o rochie? De-abia există material în ea pentru a o califica drept rochie.

Buzele lui Tiffany tremurară.

– Vrei să spui că nu sunt atrăgătoare?

Ally ajunse chiar atunci lângă ei. Aruncă o privire la expresia furioasă a lui Burke și la ochii verzi și imenși ai lui Tiffany împăienjeniți de lacrimi.

– Tiffany, spuse ea îmbrățișând femeia. Arăți minunat astă-seară.

– Chiar ... chiar arăt? întrebă Tiffany, șovăielnic.

– Da, arăți. Domnii Sakamoto senior și junior sunt aici. Sunt sigură că doresc să discute cu tine.

Burke deschise gura să spună ceva, dar Ally îi aruncă o privire care îl făcu să-și înghită cuvintele.

– De ce nu mergem la toaletă, o clipă? Burke poate continua să întrețină familia Sakamoto, propuse Ally.

– Sigur, spuse Burke. Nici o problemă. Alăturați-vă nouă imediat ce puteți.

Se uită din nou la Tiffany. Arăta bine. Cel puțin nu era femeia lui ca să se îngrijoreze în privința ei.

– Uf, Tiff. M-am purtat necorespunzător. Arăți fantastic.

– Într-adevăr, Burke? întrebă ea neliniștită.

– Într-adevăr.

Zâmbi când cele două femei plecară cu sandalele lor cu tocuri înalte. Scuturâ din cap și veni la domnul Sakamoto. Ce o apucase pe Tiffany?

– Domnișoara Estes va veni într-o clipă. Ea și soția mea au niște treburi urgente, explică Burke, întrebându-se ce-și spuneau cele două femei una alteia.

Ally își dorea ca Burke să fi încetat să se uite la ele.

– Ai fost foarte drăguță cu mine, spuse Tiffany.

– Dar eu sunt gazda pentru cei mai mulți, spuse Ally când intrară în toaleta de la parter și încuie ușa după ele.

Luând un șervețel, i-l întinse lui Tiffany.

– Mulțumesc.

Tiffany se șterse cu grijă pe sub ochi, cocoloși șervețelul și oftă din greu.

– Cred că ar fi trebuit să port un costum.

– Nu. Arăți grozav. Toți bărbații se vor repezi la tine când te vei întoarce la petrecere, zâmbi ea.

– Mulțumesc, Ally ... Tiffany își plecă ochii. Mi-ai răspunde la o întrebare?

– Cred că da. Care este întrebarea?

– Cât de serioasă este relația ta cu ... se opri ea și inspiră adânc.

– Cu Burke? termină Ally, neștiind ce să răspundă, fiindcă în fond, Tiffany ar fi trebuit să fie nevasta lui Burke acum.

– Nu! Cu Preston, spuse Tiffany, părând stânjenită.

– Cu Preston? râse Ally. Dumnezeule! Este un prieten. Cel mai bun prieten al meu. Nimic mai mult, Tiffany.

– Dar nu înțeleg modul cum s-a comportat la restaurant în acea seară. Și Burke a spus că era amantul tău.

Ally avu bunul-simț să roșească.

– Am inventat totul, Tiffany,

– Dar de ce ai făcut așa ceva?

– Dintr-un milion de motive, nici unul dintre ele prea bun. Încercam să-l fac gelos, pe Burke – la fel de gelos cum obișnuiam eu să fiu, oftă ea. Cum încă se pare că sunt, când este vorba despre el. Eram geloasă pe tine, Tiffany.

Tiffany se îmbujoră.

– Din cauza glumei pe care am făcut-o la prânz, în aceeași zi, bănuiesc. Și apoi din felul în care flirtam la restaurant. Îmi pare rău. Nu știu ce mi-a venit. Eram furioasă fiindcă ți-ai bătut joc de de nunta mea.

– Și pentru că am înnebunit când te-am văzut stând lângă el în biserică. Te măritai cu soțul meu. Bineînțeles că Burke a complicat lucrurile când a sugerat că sunteți amanți, chiar dacă era o căsătorie de conveniență. Așa că am sugerat că am și eu un amant.

Ochii lui Tiffany se măriră.

– Deci, încă îl iubești pe Burke.

– Mă declar vinovată, spuse Ally, lăsându-se pe șezlongul de lângă perete.

Tiffany se așeză lângă ea.

– Asta este foarte nostim. Ești îndrăgostită de Burke și l-ai adus pe Preston să-l faci pe Burke gelos. Apoi eu mă îndrăgostesc de Preston și sunt geloasă pe tine.

– Ești îndrăgostită de Preston? se minună Ally, și cum aceasta încuviință din cap, o îmbrățișă. Dar este nemaipomenit, Preston este un tip grozav.

Zâmbetul lui Ally păli.

– Dar Burke?

– Ce-i cu el? întrebă Tiffany, aranjându-și părul

Cineva ciocăni în ușă.

– Cred c-ar fi mai bine să dăm și altcuiva șansa să intre, spuse Ally, tulburată de indiferența lui Tiffany, care nu părea să creadă că Burke va fi supărat că-l va părăsi.

– Hai să-i întâlnim pe domni, propuse Ally, când ieșiră din camera de toaletă.

– Ce ai de gând să faci cu Burke? întrebă Tiffany.

– Să fac? întrebă Ally, gândindu-se că era o întrebare ciudată. Oh, îmi voi juca rolul cât voi putea de bine. Apoi mă voi duce acasă la Dallas și voi obține divorțul așa cum ne-am înțeles.

– Oh, spuse Tiffany încet. Îmi pare rău, Ally.

Ally o conduse pe tânără spre domnii japonezi.

– Iată-vă, zâmbi Burke. Domnilor, v-o prezint pe domnișoara Estes.

Tiffany se înclină politicos și-i salută pe bărbați. Burke vorbi foarte puțin, în timp ce Ally ghida conversația. Ea o făcu pe Tiffany să scoată ce era mai bun în ea, permițându-i să-și etaleze cunoștințele despre finanțe. Tiffany discuta despre cifre tot atât de ușor cum unii oameni cântă.

Asta până când își făcu apariția Preston. Tiffany se opri în mijlocul unui cuvânt. Mai târziu, reuși să-și termine fraza, dar nu avu prea mare înțeles pentru nimeni.

Ally zâmbi, cunoscând motivul întreruperii bruște a lui Tiffany. Se uită la Preston și observă că mâna lui se mișca pe spatele acesteia. Nimeni altcineva nu văzu că degetele lui mângâiau alene pielea lui Tiffany.

Preston vorbi puțin cu Nishi Sakamoto, dar lui Tiffany îi pierise graiul. Lui Ally i se făcu milă de biata femeie și spuse:

– Domnilor, ne puteți scuza, vă rog, pe domnișoara Estes, domnul Kesey și pe mine?

Spre surprinderea lui Burke, trioul se îndepărtă. Vroia să-i urmeze, dar nu putea. Îi pierdu repede din vedere când dispărură în mulțime.

Burke îi atrase pe Dave Hernadez și Craig Bishop în conversație. Apoi, îi făcu să vorbească despre un nou joc la computer pe care îl creaseră. Imediat ce toți cei patru se adâncirăîn conversație, se scuză și plecă în căutarea lui Ally.

***

– Ar fi trebuit să știu că vei fi aici, spuse Burke, venind în spatele lui Ally. Chiar îți place acest bazin, nu-i așa?

Ea îi zâmbi peste umăr.

– Da, îmi place. Este frumos aici, în lumina lunii.

Era cuprinsă de o adâncă tristețe. Acum știa adevărul despre dragoste. Nu exista cu adevărat când era amenințată de gelozie.

Îl iubea pe Burke. Exista șansa să nu înceteze niciodată. Dar nu credea că poate spune același lucru despre el. Oh, bănuia că o iubise cu șase ani în urmă, dar ea distrusese acea iubire.

– Bună, frumoaso.

Buzele lui Burke îi atinseră pielea fină a cefei. Ea tremură drept răspuns. Singurul lucru rămas între ei era această dorință de netăgăduit.

– Nu face asta, abia șopti Ally.

– De ce nu? Ești soția mea, eu sunt soțul tău. Lumina lunii este îmbătătoare ... O sărută din nou ... Sunt nebun după tine.

Ally inspiră adânc.

– S-ar putea să fim soț și soție acum, dar ce spui despre săptămâna viitoare, când o să mă duc acasă, la Dallas?

Burke îngheță.

– Să te duci acasă?

– Da, spuse Ally, rugându-se ca el s-o ia în brațe și să-i declare iubirea lui.

Burke se rezuma la sărutările lui, împrăștiindu-le pe gât și pe linia bărbiei. Mâinile îi mângâiau trupul, insistând asupra dantelei ce-i acoperea vârfurile sânilor. Cu siguranță, Ally se va înmuia și va rămâne cu el.

– O să vedem când va sosi momentul, spuse el, folosindu-și toată arta ca s-o mângâie cu buzele și cu mâinile.

Ally se înfioră.

– Dar divorțul nostru?

Ea aștepta cuvintele de care avea nevoie. Dar cuvintele nu veneau.

Cum putea să vrea blestematul acela de divorț? Mai ales după ceea ce experimentaseră împreună?

Gura lui o atinse ușor pe a ei.

– Hai, Ally, să nu mai vorbim despre asta acum. Nu simți magia dintre noi?

O întoarse cu fața la el. Îi cuprinse mijlocul și o trase la el.

– Ți-amintești ce bine a fost în acea noapte? întrebă el. Ne putem strecura printre ușile de acolo și am fi în dormitorul meu într-o secundă.

Când o sărută, ea nu-i rezistă. În loc de asta, își puse toată inima în acest sărut. Îl săruta de parcă nu se mai putea opri. Răsuflarea lui deveni gâfâită.

– Te vreau, șopti ea. Am așa mare nevoie de tine, Burke.

– Și mă poți avea, rosti el răgușit.

Ea îi simțea dorința evidentă. Dar încă nu spusese ceea ce avea Ally nevoie să audă – ce trebuia să audă înainte de a i se dărui din nou.

– Burke, te rog, spuse ea, intenționând să-l roage să-i spună ce simte pentru ea.

– Îți va plăcea, Ally, îi promise Burke. Îți va plăcea mai mult decât ți-a plăcut vreodată cu alt bărbat.

Ochii lui Ally se deschiseră brusc.

– Ce-ai spus?

– M-ai auzit, dulceață.

Îi sărută părul și apoi gropița din colțul gurii.

– Numai eu îți pot oferi plăcerea de care ai nevoie.

Gura lui alunecă în jos pe gât până în spatele urechii. O sărută acolo și apoi începu să-i muște ușor lobul, făcând-o să geamă de dorință.

– Te voi face să-ți strigi plăcerea ca acum, îi șopti el lângă gât. Ca în noaptea aceea. Te voi iubi atât de intens încât nu-ți vei mai aminti cum a fost în patul altui bărbat.

Ea îl împinse. El se împiedică și căzu într-unul din scaunele de lângă piscină.

– Ce? Ce s-a întâmplat cu tine?

– Nu ești înnebunit după mine. Tot ceea ce vrei este să închei această tranzacție. Nu-ți pasă de mine cu excepția a ceea ce poți stăpâni. O jucărie pe care să o păstrezi doar pentru tine. Ai ceva tupeu.

Ally era într-o stare de furie ieșită din comun.

– Patul altui bărbat? bătu ea mânioasă din picior. De ce nu explici acest comentariu?

Burke înjură în surdină, emoțional dat peste cap și dorind-o atât de tare încât îl durea.

– Nu eu sunt cel care m-am lăudat cu cuceririle mele, ocoli el răspunsul.

– Ne întoarcem iarăși? Nu m-am lăudat. Și nu erau cuceriri, spuse Ally, apărându-se.

– Bine. Hai să vedem, cum ai formulat asta? Viața ta socială activă?

– Da, am una. Asta nu este același lucru cu a te culca cu orice bărbat care apare la orizont.

El pufni.

– Câți bărbați îți adulmecă urmele în Dallas?

– Ești mârșav.

Ally își dădu drumul mâniei. Era mult mai bine decât durerea care o aștepta.

– Eu? În ce soi de joc v-ați vârât tu și prietenul tău Preston? Ce ai făcut cu el când te-ai ascuns de mine?

– Ești și crud, spuse Ally.

– Recunosc o femeie în călduri când văd una și ... mă uit la ea acum. Te-ai îmbrăcat cu această rochie pentru a seduce, așa că nu te obosi să negi.

– Nu înțelegi nimic.

Frustrat de continua ei respingere, Burke îi prinse brațul.

– Al naibii să fiu dacă o să te las să te dai în spectacol cu el sub acoperițul meu. Nici să nu te gândești să încerci să-l duci în patul tău pe furiș, ca să-ți satisfaci dorința pe care am aprins-o în tine!

Ally își smulse brațul din mâna lui.

– Să nu te mai apropii de mine, altfel o să mă asigur că nu vei mai putea satisface nici o femeie multă vreme, Burke Winslow!

***

Prestin și Tiffany stătură ghemuiți unul într-altul la umbra din spatele stejarului mare până când Burke se întoarse la petrecere. Acum nu era timpul s-o caute pe Ally și s-o consoleze. Ori să se confrunte cu Burke ca să-i vâre mințile în căpățâna lui tare.

– Am încercat să-i spun lui Ally, spuse Tiffany uitându-se în ochii lui Preston.

– Ce să-i spun, iubito? îi sărută Preston vârful nasului.

– Că Burke trebuie să fie încă îndrăgostit de ea. De ce altfel m-ar fi folosit ca s-o facă geloasă?

– Cum a făcut asta?

– Între mine și Burke nu a fost niciodată nimic în afară de prietenie, dar i-a sugerat lui Ally că am fi amanți. Amintește-ți de restaurant, când stăteai cu Ally. Ai văzut cât de ciudat se purta Burke?

– Ciudat?

– Da, șoptindu-mi ... râzând cu mine. Este adevărat, flirtam cu el, doar pentru a fi chit cu Ally. Dar el nu s-a comportat niciodată așa cu mine. Se prefăcea doar, ca să o facă pe ea geloasă. Și în tot acest timp, îmi spunea glume tâmpite găsite pe internet.

– Glume? Credeam că-ți spune lucruri sexy, parșive.

Preston îi sărută ochii închiși.

– Burke? își încreți nasul Tiffany. Aș fi surprinsă să se gândească vreodată la sex.

– Crede-mă, se gândește, spuse Preston, sărutându-i gura.

Ally ajunse în dormitor fără ca cineva să fie martor al expresiei ei distruse. Avusese a doua șansă, dar nu fusese în stare să reaprindă dragostea pe care Burke o simțise cândva pentru ea.

Cu mâinile tremurânde, își studie înfățișarea. În afară că era puțin palidă, nu arăta ca o femeie a cărei inimă fusese zdrobită.

Poate că maturitatea îi adusese un soi de acceptare și înțelepciune, gândi ea tristă. Cel puțin învățase că viața continuă. Într-un fel, funcționezi și te vindeci.

Îl iubea pe Burke. Era un fapt, și sentimentele ei pentru el nu se vor schimba niciodată. El nu vroia cu adevărat să fie căsătorit cu ea. Burke vroia doar s-o prezinte ca pe a lui, ca să-l poată convinge pe Sakamoto de stabilitatea și loialitatea lui.

Îl iubea suficient ca să încerce să-l ajute să-ți încheie tranzacția cu succes, deși se temea că afacerea va fi singurul lucru care conta pentru el.

Ally inspiră adânc și se pregăti pentru performanța vieții sale. Cel puțin, îi putea oferi lui Burke tranzacția Sakamoto, ca dar de despărțire.

Capitolul 11

În următoarele câteva ore, Ally jucă un rol care precis ar fi făcut-o să câștige un premiu academic, gândi ea făcând o pauză să-și tragă răsuflarea.

Îi delectă pe Sakamoto-san și pe Nishi-san cu anecdote după anecdote, toate destinate să accentueze relația stabilă pe care ea și Burke o aveau. Poate că ar trebui să se apuce să scrie romane de ficțiune, gândi ea cu amărăciune, râzând politicoasă la ceva ce spunea Nishi.

Menajera veni să se consulte cu ea. Ally se scuză și o urmă pe Deirdre în bucătărie. Cu coada ochiului, îl văzu pe Burke apropiindu-se de Sakamoto. Bun. Lasă-l să-și facă jocul, gândi ea.

– Să mai deschidem șampanie, doamnă Winslow? Se face târziu. În curând vor începe să plece.

Ally se uită la cada cu gheață în care stăteau sticlele.

– Sigur. De ce nu? Deschide-le pe toate. Astfel voi avea și eu una numai a mea, spuse ea.

– Foarte bine, spuse Deirdre țeapănă.

Evident, o dezaproba. Bun, gândi Ally. Lasă-l pe sergentul de menajeră să o dezaprobe. Nu-i păsa. Aștepta până când chelnerul umplu o tavă cu pahare de șampanie.

– Nu am mâncat sau băut nimic astă-seară, spuse Ally. Așa că este vremea să mănânc, să beau și să fiu veselă ... Ridică un pahar și i-l dădu lui Deirdre. Bea, doamnă Henry. Ai rămas în urmă. Și eu la fel.

Cu asta, Ally goli paharul.

Deirdre Henry o privi îngrozită. Apoi, spre uimirea lui Ally, își goli propriul pahar într-o clipită.

Pe Ally o umflă râsul.

– La o parte! ... Mai luă încă două pahare, ignorând expresia de avertizare a chelnerului ... Uite, ia altul!

Când Deirdre îl ridică și începu să înghită, Ally o opri.

– Mai bine ia-o mai încet, o sfătui ea.

Deirdre bâigui:

– Da, aveți dreptate. Mulțumesc.

Ally zâmbi și o bătu pe umăr.

– A fost plăcerea mea ... Se întoarse să plece apoi se opri. Întorcându-se, spuse: Apropo, ai făcut o treabă bună. A fost o petrecere grozavă.

Femeia se făcu roșie ca focul.

– Mulțumesc, doamnă Winslow. Mă bucur că ați remarcat.

Ally dădu din cap cu emfază și părăsi bucătăria. Paharul de șampanie pe care-l dăduse pe gât îi dăduse o ușoară amețeală. Îl goli și pe cel pe care-l ținea în mână, pentru a-și menține senzația. Era mult mai bine așa decât cu constrângerea de gheață pe care și-o impusese când îl lăsase pe Burke în patio.

Merse printre oaspeți pentru a se asigura că toți se simt bine. Chiar ar fi trebuit să mănânce ceva, gândi ea, dar nu-i era deloc foame. Luă un alt pahar de șampanie de pe tava chelnerului și-l urmări cum își croiește drum prin încăpere.

Când chelnerul ajunse la Burke și Sakamoto fu mulțumită că fiecare dintre ei luă câte un pahar. Poate că urmau să toasteze pentru încheierea cu succes a tranzacției, gândi ea, având un sentiment de deșertăciune.

Burke și musafirii lui se așezară într-un colț liniștit. Ea îi observa și fu recompensată să vadă fețele lor pline de zâmbete. Brusc, îl văzu pe Burke ridicând paharul spre ea drept salut.

Așadar, Ally credea că singurul lucru pe care-l vroia de la ea era să încheie tranzacția? Îi va arăta cât de tare se înșela.

– Soția mea este foarte frumoasă, nu-i așa? întrebă el.

– Extraordinar de frumoasă, spuse repede Nishi.

– Există doar o problemă, spuse Burke. Ea nu este chiar soția mea.

– Soția dumneavoastră nu este soția dumneavoastră? îl chestionă Sakamoto, țeapăn.

– Ei bine, este soția mea, dar am divorțat. Acum șase ani. Numai că ea n-a completat niciodată actele, așa că acum încă suntem căsătoriți.

Burke simțea cum i se ia o greutate enormă de pe umeri. Dacă prin asta o va câștiga pe Ally înapoi, atunci acest gest de douăzeci de milioane de dolari va merita.

Sakamoto îi spuse ceva în japoneză fiului său.

– Și o vedeți pe domnișoara Estes acolo? Partenera mea de afaceri? arătă Burke cu degetul spre locul unde Tiffany stătea braț la braț cu Preston Kesey.

– Da, spuse Sakamoto. O domnișoară foarte drăguță.

– Ea și cu mine suntem logodiți.

– Ce? spuseră la unison Nishi și Sakamoto.

– Sau cel puțin am fost până când Ally și-a făcut apariția.

Cuvinte japoneze furioase începură să se schimbe între Sakamoto și fiul lui.

Burke începu să realizeze ruinarea unui an întreg de negocieri. Dacă ai de gând să te distrugi, gândi el, atunci fă-o în stil mare!

– Și vedeți bărbatul cu care stă?

La încuviințarea lor din cap, el spuse:

– Acolo este iubitul nevestei mele, de la Dallas.

– Ce înseamnă asta? întrebă Sakamoto senior, sărind în picioare.

Burke își sorbi șampania. Era timpul să termine cu asta.

Ally își luă la revedere cu căldură de la cei doi japonezi. Era recunoscătoare că hotărâseră să plece, deși comentariile lor rapide în japoneză – fără a mai menționa privirile ciudate adresate ei – o lăsară nedumerită.

După aceea, musafirii începură să dispară câte doi, câte trei. Când ușa se închise după ultimul, oftă ușurată.

– Ei bine, doamnă Henry, spuse ea obosită, așa cum spune un vechi cântec, balamucul s-a terminat.

Deirdre se încruntă.

– Nu-mi amintesc exact aceste cuvinte.

Ally flutură din mână.

– Cuvinte diferite. Același înțeles. Această sticlă de șampanie și cu mine avem o întâlnire.

Luă o sticlă plină pe jumătate și un pahar și se îndreptă spre scări.

Urcatul scărilor era la fel de greu ca escaladarea unui munte, gândi ea, când în cele din urmă ajunse în camera ei. Intră și încuie ușa

dormitorului. Nu vroia ca soțului ei să-i fie ușor, în cazul în care acesta ar fi hotărât să înceapă să-i vorbească despre drepturile conjugale.

Era extenuată. Își trase rochia de pe ea și, cumva, găsi energia să-și spele fardul de pe față și să se spele pe dinți. Dar era mult prea obosită să facă un duș și să-și spele părul de fixativul care-i menținea coafura sofisticată.

Dădu la o parte cuvertura și se trânti în pat. Apoi se întinse după sticla de șampanie. Nu mai băuse niciodată șampanie direct din sticlă, gândi ea, ducând-o la gură.

Nu prea se potrivea cu gustul de pastă de dinți. Dar va acționa minunat ca somnifer, gândi ea punând sticla pe noptieră și strecurându-se sub cuvertură. Oftă și într-o clipă adormi.

La un moment dat, să fi fost o oră sau opt ore mai târziu, se trezi din somn. Ceva – un zgomot – o trezise.

– Ally? Ally, lasă-mă să intru. Trebuie să vorbim.

– Să vorbim, pe naiba, mormăi ea.

Știa ce avea Burke în cap și nu avea nici o legătură cu o conversație. Își puse o pernă peste cap ca să nu-l mai audă.

Spre surprinderea ei se trezi în zori. Raze aurii se infiltrau printre jaluzelele de lemn și cădeau pe pat.

Gemu și se ridică în capul oaselor, trează de-a binelea, dar cu o durere cumplită de cap și cu un gust amar în gură.

Totuși, din motive necunoscute, era vioaie și plină de energie, de parcă ar fi dormit toată noaptea.

Se întinse, cu intenția de a reveni la viața ei dinainte, cât mai repede posibil. Dădu cuvertura la o parte și-și puse picioarele pe dușumea.

Era doar puțin amețită când se clătină spre baie.

Nu prea rău pentru o femeie care fusese aproape douăzeci de ore cu nimic altceva în stomac decât șampanie.

Putea să facă asta, hotărî ea, vârându-se sub duș. Era ușor. Tot ce trebuia să facă era să nu se gândească la ce se întâmplase. Se va gândi la asta mâine. Această filozofie o servise pe Scarlett O'Hara destul de bine.

Sigur, să nu se gândească la Burke îi va lua ceva efort, realiză ea când se pregăti să plece. Dar avea o grămadă de timp să se tot frământe.

Nu se deranjă să ia ceva, cu excepția poșetei. În afară de rochia pe care o purta, pe care Burke i-o cumpărase, nu vroia amintiri ale timpului petrecut aici. Va fi mai ușor așa.

Doamna Henry își luase liber de dimineață, așa încât casa era liniștită. Lui Ally îi părea rău că nu avea ocazia să-i spună la revedere bătrânului majur. Ajunsese să țină la femeie, descoperi ea.

În grabă, scrise un bilet lui Burke, spunându-i că va lăsa Jaguarul la una dintre parcările aeroportului și-i ca trimite cheile mai târziu, întrucât el avea o dublură.

O cuprinse o senzație de slăbiciune. Nu putea pleca fără o ultimă privire la casa lui. Spera ca el să fie fericit în ea.

Burke se trezi din cauza soneriei. Deschise ochii, se uită în jur și descoperi că era în propriul lui pat. La dracu'! Vrusese să ajungă în patul lui Ally, noaptea trecută. Deși încercase s-o trezească de câteva ori în orele foarte mici ale dimineții, ea îl ignorase.

Soneria sună iarăși și iarăși.

– Bine. Bine. Vin.

Obosit, își căută halatul și și-l puse pe el. Apoi reuși să ajungă la ușă și s-o deschidă.

– Tiffany. Ce vrei? clipi el din cauza luminii puternice a soarelui. Știi cât este ceasul?

– Da. spuse ea privindu-și ceasul de la mână. Este unu după-amiază.

Asta îl trezi de-a binelea.

– Atâta este?

Cum de dormise atât de târziu? Și unde era Ally? Casa era îngrozitor de tăcută.

– Trebuie să-ți spun noutățile. Nishi Sakamoto tocmai a sunat.

– Da. Îmi pare rău pentru asta, Tiffany. O să mă revanșez într-un fel față de tine. Știu cât de mult doreai să se facă această tranzacție.

– Despre ce vorbești? Vor să semneze hârtiile imediat ce suntem gata.

Burke scutură din cap, ca și cum ar fi vrut să se limpezească.

– Îmi pare rău. Cred c-am înțeles ceva greșit. Credeam că ai spus că au venit pentru tranzacție.

– Chiar așa ... Se încruntă ... Deși nu înțeleg exact explicațiile lor.

– De ce? Ce au spus?

– Lasă-mă să văd dacă-mi amintesc exact vorbele lor. Nishi a spus că taică-său se aștepta ca americanii să fie foarte individualiști, dar tu te-ai dovedit contrariul. Ei și-au închipuit că dacă tu te poți descurca în viața personală, atunci precis poți să te descurci cu orice problemă care apare ... Crezi că are vreun sens?

Burke se porni pe râs. Râse până îi dădură lacrimile.

– Da, într-un fel ciudat, bănuiesc că au dreptate.

– Bine, te las să sărbătorești cu Ally ... Tiffani ezită. Apropo, îmi iau câteva zile libere. Cred că o să mă duc la Dallas. Poate o să mă ocup puțin de artă.

Burke și-i reaminti pe ea și pe Preston cu brațele înlănțuite. Asta îl făcu să râdă și mai tare.

Nu mai râdea două ore mai târziu, când își scoase Jaguarul din parcare și se duse la benzinăria aeroportului.

– Îmi pare rău, domnule Winslow. Nu știu cum a apărut zgârietura pe capotă, spuse șeful. Dar sunt sigur că așa era când a venit.

– Nici o problemă. Mașina nu are importanță. Fă-mi doar plinul de benzină și dă-mi factura.

Cincisprezece minute mai târziu, era pe autostrada care ducea spre nord. Dacă se grăbea, o va învăța pe Ally că fuga nu era un răspuns la problemele lor.

Oftând ușurată, Ally deschise ușa de la apartamentul ei. Adulmecă. Era ciudat. Părea că mirosea a cafea. Își puse sub braț corespondența și-și trânti geanta pe scaunul din micul hol.

Frunzărindu-și corespondența, intră în camera de zi.

– Era timpul să vii acasă, spuse Burke.

Ally țipă și aruncă în el cu corespondența. Când văzu cine era, răsuflă ușurată. Își duse mâna la piept să-și potolească bătăile inimii.

– Ce faci aici? exclamă ea.

– Așa îți întâmpini tu soțul? se ridică el și veni spre ea.

Ally se dădu înapoi.

– Să nu te apropii mai mult.

Ușurarea ei se transformă în panică. De ce venise aici? Nu era cinstit.

Burke se opri și o privi cu amuzament.

– Relaxează-te, Ally. Tu și cu mine avem de discutat unele probleme.

– Probleme! rosti ea de parcă ar fi fost ceva respingător.

Am făcut tot ce am putut să te ajut în problemele tale, Burke. Mai mult nu pot. Nu mai pot fi soția ta.

El făcu un alt pas spre ea.

– Nu veni mai aproape. Îl voi stiga pe Percy. Este peste hol.

– Vrei să spui Preston, spuse Burke, râzând.

– Da, da, spuse Ally, nervoasă.

– Nu ți-ar folosi la nimic.

– Crezi?!

– Nu este acasă. Este încă la Houston. De unde crezi că am obținut cheia?

– Nu știu. Dă-mi-o înapoi imediat, întinse ea mâna.

– Mi-ar părea bine să ți-o dau, spuse el acoperind distanța dintre ei din doi pași mari. Dar eu nu vorbesc despre orice cheie. Ci de cheia de la inima mea.

Apoi se năpusti asupra ei și ea era prea copleșită ca să protesteze.

Mult mai târziu, Ally se trezi. Ceva o gâdila la nas. Deschise ochii și-l văzu pe Burke deasupra ei. El plimba o șuviță de păr înainte și înapoi peste vârful nasului ei.

– Este un soi de toturã exotică? întrebă ea, întinzându-se leneș.

Îi plăcea felul în care ochii lui îi urmăreau fiecare mișcare senzuală.

– Este timpul pentru discuția pe care am menționat-o.

– Oh, Burke, nu strica lucrurile acum.

El o făcu să tacă, sărutând-o.

– Nu, iubito, asta nu va strica nimic, ci va face ca totul să fie în ordine.

Și așa a fost.

Epilog

– Grăbește-te, Burke, o să întârziem, spuse Ally îngrijorată.

– Dacă nu vom ajunge la timp la biserică, nu va fi vina mea. Știi cum sunt sunt eu când văd lenjerie roșie.

– Ești atât de rău, spuse ea cu un chicotit.

– Și nu-ți pare bine? își ridică el sprâncenele în mod exagerat.

– Uite-o, strigă Ally. Burke răsuci volanul Jaguarului. Printr-o manevră demnă de acțiunea unui film, coti cu abilitate și intră pe aleea bisericii în parcare.

– Haide, Ally să ne grăbim.

O luară la fugă și năvăliră în camera rezervată petrecerii de nuntă.

– Am reușit! strigă Ally. Acolo sunt bunica mea și bunicul tău. Pregătește-te pentru o morală despre punctualitate.

Frederick Winslow și Edith Fletcher se întoarseră. Amândoi păreau neliniștiți.

– Cred că singura nuntă la care voi doi ați fost la timp a fost a voastră, mormăi Frederick.

Ajută-mă cu blestemata asta de cravată, Burke.

Ally și Burke schimbară priviri amuzate și începură să-și îndeplinească îndatoririle de doamnă și respectiv cavaler de onoare.

Înainte de a se alinia pentru marșul nupțial, Burke o trase pe Ally deoparte. Mulțumea cerului că avusese o a doua șansă cu Ally, fiindcă nu-și putea imagina viața fără ea.

– La câte nunți am fost în biserica asta? întrebă el, privind-o în ochi.

– Socotind-o pe prima a noastră și aproape a doua a ta, și apoi reafirmarea jurămintelor noastre, facem ca locul acesta să fie ocupat, spuse Ally cu râsul sclipindu-i în ochii fericiți. Partea mea favorită totuși, este întotdeauna când pastorul spune că poți săruta mireasa.

Burke se uită la Frederick și la Edith, care așteptau acordurile marșului nupțial.

Nervosul cuplu sărea peste îndemnurile pastorului când se sărutară și șușotiră împreună.

Ally îi urmări privirea și zâmbi la cei doi oameni care însemnau atât de mult pentru ea. Bunica Edith știuse cu luni înainte de hârtiile de divorț nesemnate. Când îl întâlnise pe Frederick în acea croazieră și descoperise cine era, cei doi hotărâseră să dea o mână de ajutor soarții.

Fără amestecul lor, ea și Burke nu s-ar fi reunit niciodată într-un mod atât de dramatic.

Ea își înghiți nodul de emoție din gât.

– Când crezi că ar trebui să le spunem că urmează să fie străbunici? șopti Burke, mângâindu-i pântecul plat.

– Să așteptăm până la recepție, spuse Ally. Până atunci putem practica partea mea favorită a ritualului. Pentru cazul în care ne hotărâm să mai facem o nuntă.

Râzând, el o tachină cu un sărut cast pe buze.

– Numești ăsta un sărut? se plânse Ally. Haide, Burke, sărută-mă cum trebuie.

Așa că Burke o sărută din nou, de această dată cu toată inima și sufletul.

– Slavă Domnului, oftă Ally, unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Sfârșit